Net Force
Bod zlomu

TOM CLANCY
Steve Pieczenik, S. Steve Perry

Přeložil Tomáš Bicek

ČÁST PRVNÍ

VEŠKERÁ POLITIKA JE LOKÁLNÍ

PROLOG

Středa, 1. června 2011
Daru, Čína

Nad světlešedým mořem vyšlo slunce a mihotavé světlo ozářilo tvář starého Zanga sedícího na oprýskané lavici před domem a mírně skloněného nad hůlkou. Poslední dny vstával obvykle s rozbřeskem, chtěl si vychutnat východy slunce, protože věděl, že mu jich nezbývá tolik, aby jimi mohl plýtvat. Tato myšlenka ho nicméně nerozesmutnila, spíše ho naplnila vztekem.

Dnešek mu připadal jasnější než jindy. Zastřený zrak se mu jakoby projasnil, sluch zbystřil a dokonce i paprsky cítil na své pokožce poněkud silněji než v jiné dny.

Starý Zang se do vsi Daru přestěhoval teprve nedávno. Před necelými deseti lety, pro člověka jeho věku tedy skoro včera, byl donucen opustit svůj pravý domov, který padl za oběť monstróznímu projektu na stavbu přehrady, jenž navždy změnil vzhled čínských řek. Bylo mu čtyřiadevadesát, přežil svou ženu, několik dětí a dokonce i pár vnoučat. Tady se mu nelíbilo, bydlel u jednoho z vnoučat, která nepřežil. Což o to, pokoj měl velice pohodlný, postel měkkou - což není zanedbatelné, když má někdo tak staré kosti jako on - ale ta vesnice byla příšerná díra, a koho by těšilo odejít z tohoto světa za svými předky na takovém místě?

V Daru ležícím na pevnině na druhém břehu Tchajwanské úžiny proti Tchajwanu žili převážně starší obyvatelé, některé vyhnala stejná příšerná přehrada jako jeho samotného, jiní zde ovšem žili od mládí a zestárli tu. Kromě několika mladších lidí, převážně rybářů, však tady žili staří lidé čekající na smrt.

Vzpomínka na vynucené přestěhování starého Zanga znovu rozezlila a tentokrát měl pocit, že ho vztek spaluje žhavým plamenem od hlavy k patě a i jeho myšlenky zbarvuje doruda. Kde berou tu drzost dělat takové věci? Ti pitomí komunisti, co všechno vidí jen v souvislosti s jejich nemorální filozofií, dokázali přivést celou zemi za několik málo let na buben. Doufal, že se dožije okamžiku, kdy Maovy děti přijdou o moc, ale začínalo mu docházet, že se toho nedočká. A to ho rozčilovalo ještě víc. Je starý, tak starý! Celý svůj dlouhý život tvrdě pracoval, a co z toho má? Odsunuli ho k polodebilnímu vnukovi do zastrčené díry, kde by nechtěla bydlet ani prasata! Copak tohle je spravedlnost?

Zang pevně sevřel svou hůlku a žíly na jeho rukou vystouply a napájely šlachy a pokroucené artritické klouby pod slabounkou kůží s hnědými skvrnami. Celé jeho tělo se rozpálilo zlobou, která ho zahřívala na chladné kůži. Kdepak, takhle spravedlnost nevypadá!

Jeho vnučka, prasnice, které bylo čtyřiatřicet, ale byla tak tlustá, že se mohla jen kolíbat, funěla vzhůru po cestě, zastavila se před ním s buclatýma rukama opřenýma o své mohutné boky a stála mu ve slunci. "Proč jste zase tady, dědečku Zangu?" řekla mu. "Vždyť dostanete zápal plic! Mě by potěšilo, kdybyste ho dostal a umřel, ale Ming-Jang by byl nešťastný, a to nechci! Okamžitě vstaňte a pojďte dovnitř!"

Ta potvora vypadala také pořádně rozčílená, což se k ní nehodilo. Obyčejně se tvářila netečně. Tupá jako poleno a dvakrát tak pitomá, říkal si Zang, ale bylo to to nejlepší, co pro sebe jeho blbý vnuk Ming mohl najít. Škoda.

"Stojíš mi ve slunci," řekl Zang. "Ustup trochu."

"Copak jste ohluchl, vy starý darmožroute? Říkala jsem ‚Vstaňte!'" Na ta slova natáhla ruku, jako by ho chtěla chytit a odvléct domů.

To neměla dělat. Rychlostí a silou, která ho samotného překvapila, trhl Zang hůlkou a vrazil ji té slepici do břicha.

"Uf!" hlesla, předklonila se a chytila se za žaludek.

Zang vstal, zvedl hůlku, jako by to byla sekyra, a zasadil jí silný úder do spánku. Kost tlumeně, ale pro Zangovy uši příjemně zapraskala a žena se svalila na zem.

Ha ha!

Zang se sklonil a vší silou ji udeřil hůlkou. Hm, to se mu ulevilo. Znovu ji udeřil. Ještě líp. A znovu. Zase líp!

Už nebyl takový jako dřív, ale několik pohybů si zapamatoval, a ten pocit vzteku jím nepřestával lomcovat, zatímco bušil do té přemožené a bezbranné ženy. Tak ona mu chtěla stát ve slunci? Však on jí ukáže!

Po chvíli se unavil a rozhodl se, že si odpočine, než bude pokračovat. Jak tam tak stál a díval se na ležící postavu, zvedl mimoděk oči a všiml si, jak

se k němu žene jeho pitomý vnuk s trojzubými vidlemi v rukou.

Jak podivné, vždyť jeho vnuk patřil k nejmírnějším lidem, kteří obejdou i broučka, jen aby ho nerozšlápli; jeho vnuk si dokonce nechával od ostatních připravovat návnadu, protože nesnesl pomyšlení, že by ublížil rybě, která se navléká na háček, a Zang dokonce nikdy neslyšel, že by v návalu zlosti proti někomu použil příkrého slova.

"Starý hlupáku! Já vás zabiju!" řval Ming-Jang.

Starý Zang se lišácky usmál. "Opravdu? Tak to pojď zkusit, ty sralbotko!" Zvedl hůlku a připravil se na souboj.

Zang si dával pozor a chystal se před hroty vidlí uskočit a Minga napadnout, ale zároveň zahlédl, že jeho třináctiletý pravnuk Čcheng spěchá za svým otcem a nad hlavou drží bodec harpuny.

Koho asi chce Čcheng probodnout?

Ale na tom teď nezáleželo. Zang se rozhodl, že si poradí i s ním, stejně jako s ostatními obyvateli téhle bahnité díry.

Zabije je všechny.

No konečně nějaká veselá myšlenka. Hlasitě se zasmál.

1

Čtvrtek, 2. června
Quantico, Virginia

Alex Michaels po dlouhé době vytáhl svou tříkolku, ujížděl po cyklostezce mezi centrálou Net Force a čínskou restaurací, kde občas obědval, a ze všech sil se opíral do pedálů. Bylo sice zataženo, ale dusno, pot už mu promočil tričko a šortky. Znovu přeřadil a předjel trojici důstojníků námořní pěchoty, kteří běželi po stezce v též poměrně vysokém tempu. Obvykle ho jízda na tříkolce bavila, rád cítil žár ve stehnech a plících, bavilo ho vědomí, že posiluje a spaluje polovinu balení zmrzliny Háagen-Dazs, kterou snědl včera večer. Velitele Net Force bavila spousta věcí, ale v poslední době se převážně věnoval jen řešení každodenních problémů.

V práci to celkem šlo. Kromě tisíců malých ryb, které Net Force musela usměrňovat, nehrozil prozatím žádný větší počítačový zločin. Žádný další šílený Rus, co by chtěl převzít vládu nad planetou, ani senátorův pomocník, který by chtěl svět skoupit kousek po kousku, ani pomatený anglický lord, jenž by nejraději navrátil zářné dny britského impéria. Kongres proti Michaelsovi už delší dobu moc nevystupoval a jeho nadřízená, nová ředitelka FBI, nebyla v zásadě špatná, ačkoli někdy tvrdohlavá, ale většinou mu nechávala volné ruce.

Práce ušla. Totéž se ovšem nedalo říct o jeho osobním životě.

Zajel s tříkolkou k pravé straně, aby protijedoucí cyklisté měli dostatek místa a mohli projet. Dvojice, starší muž a žena, na něj zamávali. On jejich pozdrav opětoval spěšným zvednutím dlaně.

Jeho bývalá manželka Megan se zasnoubila a u soudu v Idahu se snažila získat plné opatrovnictví jejich dcerky Susie. Meganin nový partner by ji velice rád adoptoval. Susie měla mámina nového přítele ráda, což bralo Michaelsovi vítr z plachet. Skutečnost, že toho muže při rodinné oslavě Vánoc povalil na zem, ke zklidnění situace zrovna nepřispěla - ale tehdy z toho měl velmi příjemný pocit.

Michaels by mohl soudní jednání zkomplikovat. Jeho právník mu říkal, že má velkou šanci u soudu vyhrát, a Michaels v první chvíli o ničem jiném ani nepřemýšlel: chtěl bojovat do posledního dechu, když to nepůjde jinak. Jenže svou dceru miloval a navíc byla v kritickém věku, do puberty měla ještě daleko. Co by s ní udělaly nechutné slovní přestřelky u soudu? Poslední, co by chtěl, bylo traumatizovat své jediné dítě.

Bylo by snad lepší, aby u sebe měla mámu a tátu - třeba i nevlastního -

pořád, nepřetržitě? Z Washingtonu, D.C., to, bylo do Boise hodně daleko a Michaels nevídal svou dceru tak často, jak by si přál. Mohlo jí nějak nenapravitelně ublížit už jen to, že za ním jezdila v létě takovou dálku? Zhorší to kvalitu jejího života v dlouhodobém horizontu?

Přiblížil se k prudké klopené zatáčce, ale nezpomalil, spíše se rozhodl proletět jí v plné rychlosti. Přehodil si na těžší převod a ještě usilovněji se opřel do pedálů. Jenže jakmile vjel do zatáčky, zahlédl před sebou skupinu chodců, obyvatel nedalekého pečovatelského domu. Zabírali téměř celou cestu. Na řídítkách neměl zvonek a obával se, že kdyby na ně křikl, aby uhnuli, někdo z nich by z toho mohl dostat infarkt.

Přestal šlapat a stiskl brzdy. Kotoučové brzdy na všech třech kolech pod nečekaným náporem zapískaly, objevil se zápach zahřátých destiček a tříkolka prudce zpomalovala. Na obyčejném kole už by se asi překotil, ale tříkolka se jen trochu zvedla a prakticky se zastavila.

Nikdo z té skupiny starců, z nichž většina vypadala nejméně na osmdesát let, si ho ani nevšiml, dokud se kolem nich neprosmýkl rychlostí chůze.

To by mu tak scházelo, porazit v plné rychlosti na tříkolce nějakého dědu s babičkou. Další trable.

A samozřejmě, ještě jeden problém mu komplikoval život: Toni.

Zatím se nevrátila z Anglie, kde s Carlem studovala a trénovala pentjak silat, indonéské bojové umění, v němž už dosáhla mistrovské úrovně. Když Michaels odlétal z ostrovů, mezi Carlem a Toni nic osobního nebylo, ale - kdoví, jak je to teď? Už je to déle než měsíc. Za tu dobu se mohlo udát tolik věcí...

Toni Fiorellaová byla chytrá a krásná a dokázala by člověka zabít holýma rukama, kdyby neměla na vybranou. Až do svého odchodu pracovala jako zástupkyně velitele Net Force. Byla i jeho milenkou - dokud se nedozvěděla o tom, že se Alex zapletl s plavovlasou agentkou MI-6 Angelou Cooperovou.

Skoro ses zapletl, Alexi, ozval se hlas z jeho nitra. Nic se přece nestalo, ne?

Ale jo, stalo. Nikdy to nemělo dojít ani do stadia, že bych o něčem takovém začal vůbec přemýšlet.

Byli jsme unavení, napůl opilí a Cooperové šlo jen o jedno - vzpomeň si, ta masáž a tak...

To se nedá omluvit.

Za posledních šest týdnů se na toto téma sám se sebou přel asi tisíckrát. S tisíci obměnami. Kdyby jen Toni neodjela do Francie. Kdyby nepřijal pozvání na pivo a jídlo s Angelou. Kdyby nekývl na její návrh jít k ní domů, kde mu promasíruje záda. Kdyby, kdyby, kdyby.

Už to byla jen zbytečná spekulace. Nemohl si v této otázce nic nalhávat, jakkoli by si to možná přál.

Přemýšlel, jestli má tříkolku znovu rozjet, ale najednou měl pocit, že to nemá smysl. Čínská restaurace nebyla odsud daleko. Nikam přece nespěchá, ne? Ani neměl moc hlad. Ale bylo mu úplně jedno, jestli se do práce vrátí včas.

Občas ho napadlo, že by si pořídil nové auto, ale nijak zvlášť ho to nelákalo. Plymouth Prowler a Mazdu MX-5 Miata už opravil a jeho garáž teď zela prázdnotou. V miatě poprvé políbil Toni. Nedokázal si to auto nechat, když ho opustila a zůstala v Anglii.

Vzdychl.

Ty jsi ale chudáček, nikdo tě nepolituje, co? Vykašli se na to! Zapomeň na to! Buď chlap!

"Jdi doháje," okřikl ten hlas. Jenže právě ta část jeho nitra měla pravdu. Nebyl žádný citlivka, který brečí u dojemných filmů. Muži jeho ražení všechno zvládnou a perou se dál. Takovým způsobům ho naučil jeho otec, tak žil svůj život i on. Fňukání a lomení rukama není nic pro muže. Když něco spácháte, tak si to vypijete a jde se dál. Tečka. To staré rčení nelže: Když nechceš za mříže, nedělej potíže. Výstižné.

Aspoň teoreticky.

Čtvrtek
Sperryville, Virginie

"Au," řekl Jay Gridley. Plácl se do ruky, a když dlaň zvedl, kolem rozmáčklého těla komára byl krvavý flek. Aspoň se domníval, že to je komár - těžko říct.

"Vrahu," pronesla Soji. Usmála se.

"Sebeobrana," řekl. "Kdybych věděl, že na mě budou útočit tihle dotěrní upíři, pořádně bych si rozmyslel jít s tebou na procházku do lesa. Nebo bych si možná vzal sirky a ořezal je jako kopí. Ve VR by to bylo mnohem příjemnější."

"Můj táta říkal, že Bůh udělal dvě chyby," řekla Soji. "Stvořil komáry a politiky. Pracoval na radnici, takže věděl, o čem mluví. Ale mýlil se - i komáři a politici mají své místo.''

Jay zavrtěl hlavou. "To vypadá jako další buddhistická přednáška. To chce náturu, aby člověk začal obhajovat komáry."

"Myslíš? Zkus to nadhodit netopýrům, ti je žerou."

"Tak by žrali něco jiného. Existuje spousta brouků, co neštípou. Dorazili by se třeba mouchama."

"Ale no tak, Jayi. Když zlikviduješ všechno, co ti je protivné, nepoznáš, co je příjemné."

Šli po úzké pěšině, která se vinula listnatým lesem. Bylo zde dost stínu, takže žár sem nedoléhal tak nepříjemně; vzduch byl plný kyslíku, vůně letní vegetace a pachu vlhkého humusu. Batoh, který měl na zádech, připadal Jayovi těžší než všechno, co kdy nesl, ale jelikož Soji měla úplně stejnou zátěž, nemohl si stěžovat. Nesl stan, ale ona zase vařič.

Zavrtěl hlavou. V otázkách filozofie či náboženství se mohl se Sojan Rinpoche přít jen těžko. Dokázala by ho svými vědomostmi rozdrtit. Ačkoli jí ještě nebylo třicet, byla v těchto oblastech mnohem vzdělanější než on. Setkali se po Jayově onlinovém úrazu, který si přivodil, když pátral po výrobci kvantového počítače, jenž způsobil Net Force spoustu problémů. Jelikož se prvně setkali ve VR - virtuální realitě - přes internet, byli nejprve v převlečení, ona vystupovala jako tibetský mnich. Ve skutečnosti jí to ale slušelo mnohem víc. Navíc mu pomohla uzdravit se po poranění mozku, které nedokázal vysvětlit ani žádný teoretik.

"V tom je s tebou potíž, Jayi. Trávíš moc času na síti. Musíš chodit víc ven."

"Kdybych chtěl, tak si komáry přidám do scénáře taky."

"To bys mohl. Ale udělals to už někdy?"

"No, ne."

"A kdybys nezjistil, jaké to je, když ti skutečný hmyz pije krev, a jak se rozmázne, když ho plácneš, ani bys to přesně udělat nemohl. A i pak by šlo jen o napodobeninu, nic opravdového."

"Jenže co když je to jenom iluze?" Mávl rukou na zalesněné kopce kolem.

"To si pleteš náboženství, chlapče. Zkus to u hinduistů nebo existencialistů. Buddhisti realitu nepopírají. My si rádi sedneme a vyválíme se v tom."

"A co ta tvá maska starce na netu?"

"Je to jen nástroj. Pomáhá mi překonávat předsudky a uklidňuje pacienty. Kromě toho, iluze je už od základu neskutečná, takže ať ji změníš tak či tak, realitu z ní neuděláš, ne?"

Usmál se. Pánové, tolik ho to s ní bavilo.

"Jak daleko je to k tomu tvému tajnému místu?"

"Moc ne. Už jen pár kilometrů."

Teatrálně zanaříkal. "Tos mi neřekla, že projdeme půlku světa s barákem na

zádech. Doufám, že to aspoň bude stát zato."
"Neměj strach. Zaručuju ti spokojenost, jinak ti vrátím peníze."
No, znělo to slibně. Plácl dalšího komára a začínal mít dojem, že alespoň v jednom bodě se Sojiným otcem souhlasí, ať si Soji říká co chce.

2

Quantico, Virginia

Když se John Howard objevil na střelnici, zaslechl: "Pó-zor! Přišel generál! Dobré ráno, brigádní generále."
Howard se snažil potlačit úsměv, ale nepodařilo se mu to. Uprostřed povědomého zápachu střelného prachu stál seržant Julio Fernandez rovný jako pravítko a salutoval. Kdyby se snažil ještě o něco víc, asi by praskl.
"O žádném brigádním generálovi nemůže být ani řeč, to přece víte."
"Ale tak krásně to zní, pane!"
"Pohov, poručíku," řekl Howard a opětoval jeho zasalutování.
"To nebylo moc vtipné, Johne."
"Ale tohle zařídit můžu, víte. Teď, když už jsem generál, ne plukovník. Co vy na to, střeláku?"
Střelmistr za Juliem se usmál. "Ale jistě, pane. Věřím, že seržant Fernandez by byl ideálním důstojníkem, pane. Konečně by začal něco dělat."
"Jestli mě povýší, první, o co se postarám, bude váš vyhazov," řekl mu Fernandez. "Pak budete venku osmnáct hodin denně drhnout přehlídkový prostor."
Střelmistr se zasmál. "Dlouhé nebo krátké palné zbraně, pane?"
"Myslím, že seržant se potřebuje procvičit v práci s pistolí."
Střelmistr přikývl a postavil na pult dvě plastové krabice s municí. V modré byly nábojnice ráže .357, v oranžové 9 mm. Howard si vzal modrou, Fernandez oranžovou krabičku.
"Dráhy osm a devět," řek] jim Střelmistr.
Howard si zasunul do uší tlumiče hluku a zamířil ke vchodu na ochoz, Fernandez spěchal, aby byl u dveří dříve a mohl mu otevřít. "Dovolte, generále. Nerad bych, abyste si, až vám to natřu, stěžoval, že jste si ublížil. Generála jsem ještě nikdy neporazil."
"A nezdá se, že by dnes měl být ten den, seržante."
Oba členové ozbrojené složky Net Force pak ve svých drahách položili munici a zapnuli holoprojektory. Když spolu chtěli zápolit, používali totožné scénáře, aby bylo naprosto jasné, kdo koho překonal.
Howard si připnul pouzdro s revolverem Smith &. Wesson ráže .357 Model 66 k opasku a upravil ho. Ten revolver byl téměř starožitnost, nebyl ani zdaleka tak účinný jako polymerové taktické pistole, jaké používala Net Force. Do těch se vešlo téměř třikrát víc munice a byly vybaveny všemi vymoženostmi - lasery, tlumiči, svítilnami, připomínaly stavebnici. Až donedávna byl ten jeho smith takřka beze změny. Howard se však nechal střelmistrem přemluvit, aby vyzkoušel dalekohled s červenou tečkou, dočista malý, připevňovaný k železným mířidlům. Počet jeho úspěšných zásahů se okamžitě zvýšil. Přesto však měl pocit, že se dopustil svatokrádeže - ta stará pistole plnila pro něj úlohu talismanu, nosila mu štěstí a patřila do stejné kategorie jako ten samopal, který mu dal jeho děda.
Fungovala, ale novému vybavení se rovnat nemohla, a to ani s mířidly Tasco.
Julio se usmíval pokaždé, když mířidla zahlédl.
"Připraven, Johne?"
"Spusťte to."
Fernandez používal svou modrou Berettu Model 92, sice ne tak starou jako

smith, ale také z jiné třídy než nové taktické pistole. Byli to dva staří a šediví dědci, kteří se bránili všemu novému. Kdyby si nedali pozor, budoucnost by se kolem nich přehnala, ani by si jí nevšimli.

Útočník ozbrojený sochorem se objevil devět metrů od Howarda a rozběhl se k němu. John vytáhl pistoli z pouzdra, zvedl ji a rychle dvakrát za sebou vystřelil, mířil na hruď. Útočník se zastavil a padl k zemi. Holografické znázornění na střelnici bylo poměrně dobré a počítač registroval zásahy i další údaje.

"Předběhl jste mě o čtvrt vteřiny," řekl Fernandez zpoza neprůstřelné přepážky. "Klika, nic víc."

"To jistě," řekl Howard. "Pokračujte a já vám ukážu, co to znamená, mít opravdu kliku."

Druhý útočník svíral v ruce dlouhý nůž a Howardův první náboj ho zasáhl trochu moc vysoko, kousek od krku. Zaplať pánbůh, protože další náboj nevyletí. Místo něj se ozval kovový náraz a buben se zasekl.

"Mám technický problém!" křikl Howard. Nepřestával s pistolí mířit do dráhy a čekal.

Julio obešel přepážku s tázavě zvednutým obočím.

"Něco se rozbilo. Bubínek se nechce otočit."

"Zavolám střeláka, ať se na to podívá. S vaší teorií šesti jistých výstřelů je amen."

Střelmistr jen pokýval hlavou. "Je mi líto, pane, ale dříve nebo později se opotřebuje všechno. Za ty roky jste s ním nastřílel možná třicet čtyřicet tisíc ran, takže musíte počítat s tím, že se kov unaví a až do konce života z vás nepřestane tahat peníze. Můžu to spravit, ale pár dní potrvá, než seženu díly a dám je dohromady."

"Generál bude potřebovat náhradní zbraň," řekl Julio. "Nemůže přece chodit po světě neozbrojen. Nechcete mu ukázat medúzu?"

Střelmistr se usmál a odešel do sejfu. Vrátil se s plastikovou krabicí. Na vrchní straně ležel nějaký papír. Na něm stálo: "Phillips SeRodgers, Inc." a pod ním logo s obráceným písmenem P, vedle něj R oddělené velkým I. O kousek níže stál nápis "Příručka pro uživatele". Střelmistr podal leták Howardovi. Howard nalistoval první stranu a v horní části četl tučně vyvedený nápis: "Palné zbraně jsou nebezpečné".

Zavrtěl hlavou. To mají na svědomí kvanta lelkujících právníků. Výrobce vás musí upozornit, že zbraň je nebezpečná. Co tomu říká selský rozum?

Střelmistr otevřel krabici. V ní byl matný černý revolver s pažbou vykládanou nejspíš slonovinou. Měl bubínek bez vroubkování a připomínal S&W s nezvykle hranatou a rýhovanou hlavní.

Fernandez vzal revolver do ruky. "Generále, tohle je P8cR Model 47 zvaný Medúza. Třípalcová hlaveň s vývrtem z oceli 8620, tepelně opracovaná na tvrdost 28 podle Rockwella, vanadový bubínek na 36 podle Rockwella. Má nádherná malá mířidla používající optická vlákna a plně nastavitelná. Je potažená černým teflonem, takže nezrezaví."

Podal zbraň Howardovi. Držela se dobře, nepřekážela, i když na jeho vkus byla až příliš hranatá. "Výrobce vám dává procenta z tržby, Julio? A proč bych měl tuhle pistoli chtít víc než svého starého smithe?"

Fernandez se pobaveně usmál. "No, pane, když vás nepřinutíme, abyste přešel na poloautomatickou zbraň, třeba vás do našeho století trochu přisuneme s touhle. První model téhle pistole se objevil v roce 1996 a oproti vašemu smithovi má obrovskou výhodu. Můžete do ní nabít cokoli od nábojů ACP ráže .380 po Magnum .357 a spoustu věcí mezi nimi. Můžete použít jakoukoli variantu devítimilimetrových nábojů, na jakou si vzpomenete - Kurz, Largo, Lorig, Luger, Mauser, Parabellum, Steyr, cokoli. Totéž platí pro .38 ACP, .38 Auto, .38 Super nebo .38 Speciál. Poradí si i s kupou další munice, ale výrobce to moc nedoporučuje."

"A kolik náhradních bubínků s sebou musím mít, abych s tím zázrakem mohl

pracovat? Tři? Pět?"

"Ne, pane, ani jeden. Vyklopte bubínek a zatáhněte za vyhazovač."

Howard poslechl. Vyhazovač vypadal velmi podivně.

"Tyhle malé věci v komorách jsou pružiny. Ty udrží na místě všechno, co se vejde dovnitř, a odpálení proběhne naprosto bez problémů."

"Vážně?"

"Ano, pane. Když se náhodou ocitnete na bojišti a dojde vám ráže .357, na devět milimetrů narazíte všude, jelikož je to pořád nejoblíbenější vojenský kalibr. Můžete tak zvolit i náboje, které používáme v našich samopalech."

Howard si zbraň prohlížel. "A nevýhody?"

"No, jsou tři, pane. Ta pistole nemá moc ráda rychlostní nabíjení, to kvůli pružinám. Dá se to provést, ale musí se to umět. Lepší jsou rychlostní pásy, ty se navíc i snadněji nosí. Dále, pokud se rozhodnete střídat ráže, měl byste začít delšími náboji, abyste si nezanesl komory. A nakonec, když střídáte ráže, mířidla se sama neupraví, takže si je vzadu budete muset nastavit sám. Totéž platí při střídání různě těžkých kulek, ale většinu času stejně budete střílet jedním druhem munice. Ale i tak můžete dát do každé komory jinou ráži a střelba proběhne bez problémů. Nablízko mířidla stejně nepotřebujete."

Howard potěžkal revolver v ruce. "To jsou věci."

"Nic jiného v ráži .357 nemám, generále. Mám tady Smith M60 v ráži .38 Speciál se zkrácenou hlavní, jestli ho budete chtít zkusit, ale není to žádná sláva a vejde se do něj jenom pět kulek."

Julio se podíval na medúzu. "Co kdybyste si zkusil pár ran, když už jsme tady? Pokud ovšem nechcete zápas vzdát, že?"

"To určitě."

"Ukažte mi prsten, pane," řekl mu střelrnistr.

Howard přikývl a stáhl si z prstu malý pečetní prsten Net Force. Vypadal poměrně obyčejně, ale v kameni byl malý počítačový čip poháněný kondenzátorem, který přejímal elektřinu z malého kinetického generátoru, v podstatě malého závaží, jež se kývalo sem a tam. Tuto pokrokovou technologii obdrželi asi před měsícem všichni příslušníci Net Force, kteří nosili a vydávali pistole, samopaly a pušky. Zbraně obsahovaly vnitřní čip, který jim bránil v činnosti, dokud nezachytily kódovaný signál. Tentýž signál vysílaly prsteny, jeho dosah nepřesahoval pár centimetrů. Zbraně Net Force byly naladěny na jeden signál, takže v případě nutnosti mohli její příslušníci použít zbraně svých kolegů, ale kdyby se někdo bez takového prstenu pokusil použít palnou zbraň člena Net Force, prostě by nefungovala.

Howarda takové věci netěšily, ale bylo mu důrazně vysvětleno, že nemá na vybranou. Inteligentní zbraně budou prý v budoucnu používat všechny vládní úřady a FBI chce jít příkladem.

Nové zbraně zatím fungovaly na sto procent, bez jediného výpadku. Zatím.

Střelmistr zasunul prsten do zdířky v kódovacím přístroji, zkontroloval program a pak totéž provedl i se zbraní. "Je to nastaveno, pane." Potom prsten s revolverem Howardovi vrátil.

Howard si nasazoval prsten na prst a díval se na pistoli. Teorie je fajn. Kdyby vaše dítě našlo vaši zbraň a nebylo dostatečně poučeno, aspoň by nezastřelilo samo sebe či někoho ze sousedů. I to se dalo pochopitelně obejít - někdo mohl jeden z prstenů ukrást - ale lidé z Net Force měli být tímto způsobem ochráněni pro případ, že by uprostřed bitvy ztratili zbraň. Jednou za měsíc museli všichni prohnat prsten kódovacím zařízením, jež obnovilo ovládací signál, takže všechny ztracené prsteny byly po třiceti dnech zcela neúčinné. Howardovi se to nelíbilo, ale tak to prostě do budoucna bude. A basta.

Howard ve své dráze nabil zbraň svými náboji ráže .357. Nábojnice se do komor zasouvaly o něco obtížněji než u smithe, ale ne o moc.

Umístil si nehybný terč do vzdálenosti patnácti metrů a zamířil. Na mušce byla červená tečka, která byla v záři osvětlení dobře vidět. Stiskl spoušť.

Šokovalo ho to. Ačkoli vystřelil stejnou municí, zpětný ráz byl nepoměrně slabší než u smithe. Nejspíš proto, že jde o těžší zbraň, hlaveň je také o půl palce delší. Podíval se na počítač. Centimetr pod středem. Možná je to zaostřeno na pětadvacet metrů.

Vystřílel zbytek zásobníku a podařilo se mu všechny zásahy umístit do okruhu čtyř až pěti centimetrů, všechny za deset. Pane jo. Na to, že s touto pistolí nikdy předtím nestřílel, hodně dobrý výkon. Bylo by to výborné i v případě, že by s ní střílel dlouhé roky. Míří tedy dobře. A stejně tak se drží.

"Na člověka vašeho věku to není špatné," řekl Julio. "Chcete to zkusit znovu?" Mávl na terč.

"Vy a beretta, se kterou chodíte spát, proti zbrani, kterou jsem si před chvilkou vypůjčil? To tak."

"Tak mám jiný návrh. Aby to bylo spravedlivější, půjdu si od střeláka půjčit tu zkrácenou osmatřicítku. Deset dolarů, že vás s ní porazím."

"Když chcete mermomocí přijít o peníze, seržante, přijímám."

Fernandez se ušklíbl. "Hned jsem zpátky."

Londýn, Anglie

Toni Fiorellaová odrazila pravý úder Carla Stewarta směřující na její krk svým vlastním úderem proti jeho obličeji...

Protože svůj úder ochránil svou levou rukou, máchl jí a vymrštil loket na její spánek...

Jelikož i Toni zakryla svůj úder volnou rukou, mohla jeho loket odrazit stranou...

Carl změnil taktiku, stočil se, sledoval její pohyb, otočil svou odraženou ruku kolem jejího hrudníku a připravil se k úderu za její nohou, kenjit...

Toni se sklonila, prudce ohnula kolena, naklonila se dopředu a provedla opačný pohyb, vystrčila nohu dozadu, zachytila jeho nohu úderem beset...

Carl se předklonil, položil svou hlavu na její rameno, vyvedl Toni z rovnováhy a přešlápl si - rychle! - načež provedl vnitřní chmat sapu dalam...

Toni nestihla přijít s protiúderem, klesla k zemi a pokoušela se o otočku, ale on to odhadl a patou své tréninkové boty jí poklepal do žeber, ne moc silně, ale tak, aby věděla, že ji může udeřit.

Toni se usmála, přijala jeho podanou ruku a vstala.

Celý sled pohybů trval asi tři vteřiny.

"Dobrá sestava," řekl.

"Ano."

Byli sami ve škole, kde Carl učil své žáky jedné z verzí indonéského bojového umění pentjak silat, která byla podobná její verzi. Toni se tomuto umění věnovala už od svých třinácti let; znala osm djuru prvotní úrovně zvané Bukti Negara a dalších osmnáct djuru komplexnějšího umění, Serak, a dokud nenarazila na Carla Stewarta, nikdy netrénovala s někým, kdo by ji mohl porazit. Tedy samozřejmě s výjimkou její učitelky, guru DeBeersové. Guru už bylo přes osmdesát, neztrácela svou sílu a dokázala by pořádně ublížit všem hlupákům, kteří by si mysleli, že je stará bezmocná stařenka; Toni však věděla, že v případě nutnosti by svou učitelku dokázala přemoci. I když nijak snadno.

Taková už byla podstata silatu; nešlo v něm o sílu či rychlost, ale spíš o zásady. Teoreticky vzato každý hráč očekával, že narazí na většího, silnějšího a ne jediného protivníka, pravděpodobně ozbrojeného a přinejmenším stejně trénovaného. Aby člověk mohl v takových podmínkách přežít či dokonce zvítězit, jeho technika musela být velmi dobrá a jeho systém doslova vědecky propracovaný. Neexistovalo žádné dokonalé umění, jež by si dokázalo poradit s každým potenciálním útokem - když se Toni bavila s bojovníky, kteří tvrdili,

že jejich starodávná učení jsou dokonalá, vždy se jich ptala, kde se naučili bojovat proti dvanáctkové pušce na vzdálenost desíti metrů - některá umění však byla účinnější než jiná. Sílat byl podle ní lepší než většina takových umění. Co jiného si měla myslet, když už se mu věnovala tolik let?

Carl se podíval na hodiny na stěně. "Mám asi hodinu času, než tady začne další lekce. Nedáš si trochu čaje? Nebo kafe?"

Toni na vteřinku zaváhala a pak přikývla. "Ráda."

Neměla žádný důvod odmítat. Alex se už vrátil do Washingtonu a ona se na něj pořád ještě zlobila. Naprogramovala svůj telefon, aby jeho telefonáty odmítal, on se ale přesto minimálně jednou denně snažil jí dovolat. Oficiálně se rozešli a ona už v Net Force nepracovala. Měla dost peněz, aby v Londýně mohla zůstat celé léto, pak si bude muset najít práci, znovu ve Spojených státech. Zatím se od Carla mnohému naučila, šlo o nepochybně nejlepšího odborníka na silat, s jakým se kdy setkala. Byl o dobrých dvacet let starší než ona, ale jeho přitažlivost nespočívala jen v oblasti bojových umění. Měl pěknou postavu, dobře vypadal, a jak náhodou zjistila, byl i bohatý. Nijak na ni nenaléhal, ale věděl, že Toni se s Alexem rozešla, a zajímal se o ni i jako o ženu.

Jejich vztah zatím nepřekročil hranici názorného předvádění, jak odrazit všechny možné druhy napadení. Zatím. Bylo to lákavé - Alex to provedl s Angelou Cooperovou, pracovnicí MI-6, když pracovali na Goswellově případu, a Toni se za to na něj pořád hodně zlobila. Jistě, ona jednou klopýtla s Rustym, ale to bylo ještě předtím, než se s Alexem dali dohromady. Takže se to nepočítalo.

Potíž byla v tom, že jakkoli se na Alexe zlobila, jakkoli chtěla všechno skončit a řvát na něj až do ochraptění, nepřestala ho milovat.

Nějak se jí nedařilo to překonat. Milovala ho.

Carl byl však tady, chtěl ji blíže poznat a ona neměla žádné závazky. Napadlo ji, že Carl by možná byl milující a ohleduplný milenec, navíc s Alexem posledních pár týdnů, co byli spolu, moc času v posteli nestrávili, a i to už bylo před více než měsícem. Myšlenka by to byla.

Carl už byl na půl cesty ke dveřím, když si Toni uvědomila, že se nechala unést.

Popoběhla, aby ho dohnala.

"Říkal jsem si, že vím o místě, které bys možná ráda viděla," řekl. "Máš něco v sobotu dopoledne?"

"Ne, nemám," odpověděla.

"Fajn. Tak já se pro tebe stavím. Třeba v osm?"

"Výborně."

Quantico, Virginia

Howard musel uznat, že ten P & R má oproti smithovi pár výhod. Obraz pro druhý výstřel se obnovoval rychleji a o něco větší poloměr mířidel zajišťoval větší přesnost. Vedl si lépe než obvykle se smithem, což bylo s novou zbraní poměrně neuvěřitelné. Spoušť reagovala výborně, na jeden výstřel stačil tlak asi dvou kilogramů, na dvojitý výstřel kolem pěti. Výrobci si dali záležet. Zbraň pocházela z Plana v Texasu, jak se uvádělo v údajích vyražených do černé oceli. Kdo by to byl řekl? Texas.

Přesto prese všechno nad ním Julio vedl, byť nevýrazně. A jelikož měl v ruce krátký speciál od střelmistra, se kterým nikdy předtím nestřílel, dalo se tomu věřit jen velmi obtížně.

Po poslední střele Howard medúzu odložil. Líbila se mu. Možná ji bude používat těch pár dní, než mu opraví smithe.

"Seržante Fernandezi, přineste mi sem ten malý revolver, chci se na něj podívat."

"I prohrávat se musí umět, Johne."

"Ukažte mi to."

Fernandez obešel přepážku, speciál držel v otevřené dlani, bubínek byl uvolněný.

Howard si zbraň prohlížel. Nerezová ocel, dvoupalcová hlaveň, klasická mířidla bez možnosti nastavování. Pažba byla z černého plastu a ne moc velká, takže se zbraň dala skrýt pod tenkou bundou. Šlo v podstatě o zmenšenou verzi jeho vlastní zbraně, byla na pět nábojů oproti jeho šesti. V rukou odborníka mohla tato zbraň nepochybně svůj cíl zasáhnout, ale s krátkou hlavní a minimálními mířidly byl tento úkol velmi obtížný i při skutečně dobré formě bez předchozího tréninku. Julio by s ní neměl střílet tak dobře hned napoprvé.

"Spokojen?" Už se chystal s rukou ucuknout.

Howard revolver zvedl a otočil ho. Pak si teprve všiml malého výstupku v horní části protější strany pažby. V tutéž chvíli ucítil pod prostředníčkem malý knoflík. "Copak je tohle?" Zamířil zbraní do dráhy a stiskl pažbu.

Sto metrů od něj se na tmavé zdi objevila zářivě červená tečka.

Do pažby byl vestavěn laser.

"Vy podvodníku jeden. Vy jste mě napálil."

Julio se zasmál. "Střelmistr mi to ukázal, než jste sem přišel. Je to od člověka, který si říká Rudý ukazovák - dobrý, ne? Dá se to nastavit malým šroubovákem, tady vpravo nahoře, a vejde se to do obyčejného pouzdra. Nezvětší se tím ani obrys ani hmotnost a na rozdíl od obvyklých mířidel nemusíte zvedat zbraň až k očím, stačí střílet od boku. Baterie vydrží několik tisíc ran a ve druhém panelu na pažbě můžete mít náhradní. Dá se to namontovat i na medúzu nebo vašeho smithe."

"Vy pro tyhle lidi fakt pracujete, Julio?"

Julio se znovu zasmál a ukázal na poskakující červenou tečku. "Staří chlapi jako my si musejí nějak pomáhat. Najdete útočníka na pár stovek metrů ve tmě a podle střeláka to funguje bez potíží i za denního světla. Tam, kde je tečka, dopadne kulka. Když je mlha nebo když nechcete prozradit svou pozici, můžete použít normální mířidla, laser tomu nevadí. Střelák tvrdí, že se to vyrábí pro spoustu zbraní včetně mé beretty. Chci si to koupit, než Joanna porodí, protože pak začneme všechny peníze ukládat na spoření na studium."

"Podvodníky má pánbůh rád ještě méně než ty, kdo neumějí prohrávat."

"V přestřelce se stříbrné medaile neudělují, Johne. To víte. Co říkáte na tu medúzu?"

Nechtělo se mu před Juliem přiznávat, že mu připadá skvělá, takže řekl: "Dokážu se přemoci a používat ji, než mi střelák opraví smithe."

Julio se vědoucně usmál. "Ach tak. Chápu."

Sloužili spolu tak dlouho, že Howard neměl sílu svého starého přítele obelhávat. Usmál se. "No tak dobře. Je to výborná zbraň. Stačí?"

"Vy pro ty lidi pracujete, Johne? Máte procenta z prodeje?"

Howard se upřímně rozesmál.

3

Seattle, Washington

Patrick Morrison seděl ve svém voze Dodge Caravan a jel na trajektu ze Seattlu na Bainbridge Island. Šlo o první etapu cesty, která ho po trajektu zavede dále na sever, na další trajekt, pak znovu krátká jízda autem a skončí v Port Townsendu. To malebné městečko na malém poloostrově, kde se úžina Juana de Fuky stáčí na jih do Puget Sound, leželo pouze čtyřicet mil vzdušnou cestou od centra Seattlu, ale autem a lodí sem cesta trvala dvě hodiny, když jste měli štěstí a trajekty na sebe navazovaly.

Morrison měl v Port Townsendu dům na kopci. Touto dobou bude Shannon, s

níž se před čtyřmi měsíci oženil, asi ještě spát. Bylo jí pětadvacet, byla překrásná, manželka jako z pohádky, o polovinu mladší než on. Shannon byla jeho druhou ženou, první manželství se mu rozpadlo po téměř dvaceti letech. Marian byla též velmi pohledná, když ji poznal, dokonce inteligentní, což vždy považoval za její hlavní přitažlivý rys. Ale přestala o sebe dbát, ztloustla a zlenivěla, a nakonec se ukázalo, že byla až příliš inteligentní - hlavně co do výřečnosti. Inteligentní ženy měl rád, ale uvědomoval si, že spíš z odstupu. Na příliš malou vzdálenost byly jako oheň, člověk se od nich mohl snadno popálit. Marian proti němu několikrát takový žár vyslala a znala všechna místa, kde ho takový zásah bude bolet nejvíc.

Shannon oproti tomu zdaleka nepatřila mezi nejbystřejší stvoření. Sice nebyla úplně hloupá, měla asi průměrnou inteligenci: domnívala se, že on je génius, když je vědec a tak. Ve skutečnosti mu unikl statut génia o nepatrný počet IQ_bodů, ale byl si jist, že Shannon mu to do tváře nikdy nevmete. Ani se od ní nedala čekat ta jedovatá otázka, proč ještě nemá nobelovku, když je tak inteligentní?

Shannon navíc uměla svýma rukama a tělem takové věci, o nichž si Morrison mohl za devatenáct let manželství s Marian nechat jen zdát. Měla šikovnou pusu - ale v úplně jiném směru...

Trochu poposedl, náhle ho zahřálo pomyšlení, až bude doma a v posteli se Shannon. Klid, borče, říkal si. Je to ještě daleko.

Velký trajekt důrazně zahoukal na plachetnici, která se k nim přiblížila. Plachetní lodi měly obvykle přednost před motorovými plavidly, ale trajekt převážející desítky aut a stovky pasažérů musel převážit nad devítimetrovou plachetničkou, která se mu připletla do cesty. Jeden námořník a bývalý pilot, kterého Morrison znal, vždy říkal: "Když s letadlem narazíš do hory, nestihneš jí za to vynadat." Nikdo neměl slitování s výletním jachtařem, který by se připletl před trajekt - nebo do něj narazil, což se taky čas od času stávalo.

Morrison otevřel dveře dodge a vystoupil. Vůz už byl šest let starý, ale byl to dodge, takže mu vydrží ještě léta, když se o něj bude dobře starat. Nechtěl si ho ale nechávat tak dlouho. Zanedlouho si bude moci dovolit nové auto. Celý nový vozový park, když bude chtít, k tomu i loď, na níž ta auta bude převážet, námořnictvo, které ho bude doprovázet, jen chtít. Při té myšlence se usmál.

Vzduch přinášel vůni soli a řas, a ačkoli bylo časně ráno a foukal vítr, bylo už teplo a zdálo se, že teplota dnes vystoupí hodně vysoko.

Překračoval tvrdé gumové mřížky k zábradlí - parkoval vpředu na otevřené palubě před nadstavbovou částí, kde seděli všichni pěší cestující. Kolem létali rackové. Nádherné ráno.

Taky aby ne. Zkouška proběhla tak dobře, že tomu nechtěl ani věřit. Čína po tom skočila, incident zahalila do oficiálního ticha většího než v hrobě, takže v médiích se neobjevila ani noticka, dokonce ani v Číně. Možná hlavně tam ne.

Morrison měl však své zdroje a brzy se o tom dozvěděl. Zkouška potvrdila pokusy se zvířaty ještě lépe, než očekával. Výsledek zapadal do rozmezí mezi "chronickým" a "akutním". Na bojišti s pohybujícími se vojáky by to nejspíš nefungovalo, ale na trvale obydleném místě zcela jistě ano. Věděl, že to tak bude. Upřímně řečeno byl si téměř jist. Zkoušky v terénu jsou na rozdíl od laboratorních vždy zahaleny pochybnostmi. S tím se nedá nic dělat. Stačí pár nezdarů, a úzkost nikdy nepomine, je jako Frankensteinův netvor, tápe v temnotě a hledá přítele.

Nezdar však bohužel žádné přátele nemá. A to byl hlavní důvod, proč se Dr. Patrick Reilly Morrison, držitel titulu Ph.D. z fyziky z MIT, do tohoto projektu pustil. Zaznamenal jeden obrovský neúspěch během pokusů s extrémně nízkými frekvencemi - ELF - takže přišel o svůj grant a fondy velice rychle a na hodně dlouho. Připadal si, jako by u něj znenadání propukl plicní mor - po prvním kýchnutí se každý profesionální kontakt, který měl, vytratil jako po

výbuchu bomby a on zůstal zahalený kouřem, nezdarem a úplně osamělý. Žádná krysa, která kdy prchala z potápějící se lodi, nevyvinula takovou rychlost jako jeho studenti a výzkumní asistenti, když od něj utíkali. Potvory a hajzlové, všichni do jednoho...

Usmál se své hořkosti. Jde přece o vítr, jenž nepřináší nic dobrého, ne? Kdyby se mu ty pokusy ELF s opicemi povedly, nikdy by nedostal tu práci na Aljašce, ne? A podívejte, kam ho to zavedlo. Sotva by teď mohl mít lepší postavení.

Vlastně možná ano, akademicky by možná mohl. A určitě v čistě vědeckých kruzích, slavné univerzity by ho prosily, aby k nim přijel a proslovil přednášku. V tomto ohledu mezi nejžádanější rozhodně nepatřil. Ale kdyby vám někdo dal jen tak pět šest milionů dolarů nebo i víc na podporu výzkumu podle vašeho výběru, zcela bez závazků, bez dozoru? No, jen těžko dokáže něco ukojit lidskou pýchu víc, že? Lidé by se dokázali kvůli takové podpoře i pozabíjet, a nikoli neoprávněně.

Peníze člověku bez nobelovky pomohou přežít lépe než nobelovka člověku bez peněz. Krutá skutečnost.

S půlmiliardou v kapse se mohl jen škrábat v nose, číst noviny a nespěchat, a až bude chtít, oni sami pak přijdou s prosíkem. Jeho teorie přece funguje, nebo snad ne?

Pravdou bylo, že zatím netoužil po žádném uznání, když se uváží, jakým způsobem své bádání ověřil, ale jednou si jistě přijde nasvé. Možná by si mohl najmout vyhlídkový balon Goodyear a nechat ho plout vzduchem tam a zpět nad celou zemí s rozsvícenými světly a tak, aby všichni viděli nápis:

JÁ VÁM TO ŘÍKAL!"

Podíval se na hodinky. Pojede domů, stráví den se Shannon, pak nasedne na letadlo, kterým se dostane na letiště, odkud odletí do Washingtonu, D.C. Po druhém a třetím testu už se o událostech jistě bude hovořit, bylo tedy nezbytné, aby se na to připravil. Patřil přece mezi nejbystřejší lidi a věděl, že chytrost nestačí, ale že je třeba i vychytralosti.

Byl chytrý, vychytralý, měl krásnou ženu, která věřila, že slunce nevyjde, pokud k tomu on nedá svolení, navíc byl bohatý - vším tím se mohl chlubit, s výjimkou toho posledního, ale to se blížilo, šlo jen o pár týdnů či měsíců. Když na to přijde, jak vedle toho vypadá akademické uznání? Mohl by sám sponzorovat výzkum, kdyby chtěl! Sám by si mohl založit nadaci!

Cha!

Život nebyl špatný - a měl být ještě lepší.

Washington, D.C.

Jedeme do Oregonu," řekl Tyrone Howard.

Nadine Harrisová, které bylo třináct jako Tyronovi, se rozzářila ještě víc. "To je super, Tyrone. Gratuluju!"

Stáli na fotbalovém hřišti u školy, kam chodili trénovat házení bumerangem.

"Ne," opravil ji Tyrone, "my jedeme do Oregonu. Můj táta, máma, já a ty."

Překvapeně zamrkala. "Cože?"

"Zeptal jsem se, jestli bys mohla jet. Naši říkali, že to vůbec nevadí. Můžeme se turnaje zúčastnit oba. Třeba tě i nechám vyhrát."

Zasmála se. "Necháš mě vyhrát? Leda ve snu, chlapečku. Pokud vím, tak mám čas o sedmnáct vteřin lepší než tvůj osobák. Tvůj bumerang dosedne, ty už máš sbalíno a jdeš domů, když ten můj teprve dosáhne vrcholu."

"To bývalo, krásko, to už teď neplatí." Kývl na svůj batoh.

"Už přišel?" Okamžitě věděla, o čem mluví. To se mu na ní líbilo. Nebyla sice nejkrásnější na světě, ale sport ji bavil a velmi rychle chápala.

Přikývl. "Dneska ráno poštou."

"Ukaž, ukaž!" Natáhla se po jeho batohu, Tyrone s ním rychle ucukl.

"Hej, klídek! Nechci, abys mi ho zničila."

"Zničím tebe, jestli nepřestaneš!"

Zasmál se. Z batohu vytáhl jablko sváru - nový bumerang.

A ne jen tak ledajaký bumerang, ale model Larryho Takahashiho KinuHa - hedvábný list - stejný model, s jakým Jerry Prince vloni vyhrál mezinárodní mistrovství v kategorii nejdelší čas ve vzduchu. Stál ho pětašedesát dolarů plus pojistku při doručení a šlo o model připravený k okamžitému použití. Prince loni v Sydney vyšrouboval svůj bumerang do vzduchu a dosáhl času pět minut a šestnáct vteřin - ve větru třicet kilometrů v hodině. Za bezvětří by ho prý udržel ve vzduchu mnohem déle, aspoň v tréninku.

Bumerang byl lehký, tenký a ohebný, tvořily ho vrstvy látky a lepidla, byl natřen velmi výraznou modrou barvou a na delším rameni měl černý list. Díky modré barvě bude bumerang lépe vidět, když vám zmizí z dohledu a zavrtá se do trávy.

"No teda," vydechla Nadine.

"Tak co, pojedeš s náma?"

Zvedla oči od bumerangu. "Nevím. Máma chtěla, abych letos v létě pracovala na zahradě. Sekala trávu, pomáhala babičce naproti se zahradou a tak."

"Není to na celé léto, jen na tři týdny. Máma říkala, že promluví s tvou. No tak, Nadine, jak často máš možnost zúčastnit se juniorského mistrovství, když se nekoná tady?"

"No, zeptám se, protože bych jela ráda. Oregon." Vyslovila to jako "Orygan".

"Táta říkal, že si od někoho známého půjčí karavan," řekl. "Bude to levnější než motely a jídlo v restauracích. Vejde se tam prý osm lidí, my jsme jenom čtyři. Táta říkal, že cesta potrvá tak pět šest dní, týden zůstaneme tam a pak pomalu pojedeme zpátky. Dorazíme tam dva dny před závodem, stihneme si i zatrénovat."

"Zní to lákavě. Neprší tam ale v jednom kuse?"

"Ne. Můj táta tam jezdí občas v zimě. To je tam všude pustina a sníh, ale v létě svítí sluníčko a všude je zeleno."

"Tam ještě žijí indiáni, viď?"

"Jo, vlastní kasina. A kovbojové nahánějí dobytek v helikoptérách a terénních autech. Je to severozápad, víš, to není Bali."

"Nějak moc ti to mluví. Ukaž, co dovedeš." Ukázala na bumerang.

"Ne, ty ho hoď první," řekl.

"Fakt? To nemůžu."

"Ale co by ne. Aspoň tě pak budu moct překonat a zkazit ti radost."

"Aha. Dej to sem."

Usmál se, Nadine vzala nový bumerang a zamířila k místu, kam křídou nakreslili kruh. Vážně ji měl rád. Nebyla tak pohledná jako Belladonna Wrightová a z Nadine mu nebušiio srdce tak, jako když ho Bella pohladila nebo se na něj podívala, ale bylo mu s ní dobře, S někým takovým dokázal vydržet, nebyla to zrovna sestra, ale zároveň mu moc nebouřila hormony. Kromě jeho kamaráda Jimmyho-Joe Hatfielda jiné takhle blízké přátele neměl. A hoši, jak házela!

Díval se, jak si protřepává ruku a rameno, pak oddrolila trochu prášku, aby zjistila směr větru, načež se připravila k hodu.

Nový bumerang jí vyletěl z ruky, vznášel se stále vzhůru, kroutil se v ranním slunci. Páni. Podívejte se na to.

Pátek, 3. června
Quantico, Virginia

Jako vždy, když se Alexovi hroutil osobní život, se ponořil do práce. Proto byl v práci i v pátek v devět večer a stále něco dělal. Prohlížel počítačové soubory, sledoval hlášení s komentáři podřízených a snažil se nemyslet na nic dalšího.

Někdo už párkrát napálil staré lidi tím, že nabízel fiktivní pozemky z internetové stránky, kterou snad ovládal z nějakého obytného vozu na jihu Floridy.

Na síť se připojila nějaká rozvojová země a nabízela drogy, které nebyly v Americe bez předpisu k dostání, a to za třetinovou cenu.

Nějaký hacker se vloupal do sálového počítače Sears a hrozil, že vymaže veškerou paměť, pokud nedostane půl milionu dolarů.

Právě takovými záležitostmi se Net Force zabývala a zdálo se, že jich každým dnem přibývá.

Byl to dlouhý den. Uvědomil si, že jak se sklání nad klávesnicí, tuhnou mu záda. Mohl samozřejmě ovládat počítač hlasem, hlasová linka byla stejně rychlá jako manuální - dokonce rychlejší - ale nikdy si nezvykl svá hlášení diktovat. Když promluví, slova se objeví na obrazovce, může u toho pohodlně sedět, ale nějak se mu do toho nechtělo. Možná je to tím, že mluvení a psaní řídí jiné části mozku.

Nebo jen stárne a moderní doba ho předbíhá...

Přemýšlel, jestli nemá sejít dolů do tělocvičny a zkusit djuru. Toni ho učila pentjak silat půl roku, začali s tím poté, co ho málem zabili, a naučil se jen čtyři krátké cviky. Začala s jednoduchými cviky z Bukti, ale když zvládl dva z nich, rozhodla se zbytek přeskočit a přejít k složitějšímu systému Serak. Bukti je dokonalý filtr, říkala mu, dokonalý systém sebeobrany, který odradí zájemce povrchní a zbudou jen ti vážní. Když se člověk naučí osm forem Bukti Negara, může pak pokračovat - s trochou štěstí - k umění nadřazenému, Seraku. Toni dospěla k přesvědčení, že Alex je dostatečně vážný zájemce. Takže se už naučil první dva cviky z vyššího umění a vykašlal se na procvičování ostatních. Bylo to poměrně rychlé, říkala mu. Někteří učitelé ukáží studentům jen dvě až tři djuru ročně, on za půl roku zvládl dvakrát tolik.

A Michaels už znal hodně dobře i třetí. Sledoval Toni dost dlouho, aby odkoukal její pohyby, ale nic jí o tom neřekl. Takže měl trochu náskok.

Možná by pomohlo, kdybys trénoval denně. O spaní s učitelkou nemluvě, pomyslel si.

Ačkoli to už skončilo.

Doháje. Tuhle kapitolu radši neotvírat, jo? Buď běž trénovat, nebo se vrať k počítači, ale neseď tady a nefňukej!

Jo. Provedu.

Počítač. Na silat si najde chvíli později.

Rozhlédl se. Většina zaměstnanců už odešla, přišli jen pracovníci noční směny. Gridley s Howardem měli dovolenou a Toni byla v Anglii.

Všude bylo takové ticho.

Sobota, 4. června
Londýn

"K čemu tolik tajností?" zeptala se Toni.

Carl se usmál. "Ale no tak, příjemné překvapení přece nikomu nevadí."

"Nevím, jestli je to pravda. Znám pár lidí, kteří by neotevřeli, ani kdyby u nich zazvonil člověk se šekem na milion dolarů - pokud by se neohlásil předem."

Nacházeli se v části Londýna, kterou Toni neznala, šlo o poměrně bohatou

čtvrť. Projeli kolem Elephant's Castle a domnívala se, že jedou na sever a na západ, ale jak Carl neustále odbočoval k různým pamětihodnostem, ztratila orientaci.

Zasmál se a přeřadil. Říkal jí, že to auto, klasický vůz Morgan z padesátých let, tráví většinu času v opravně, ale že když zrovna funguje, jezdí se s ním výborně. Potíž se starými britskými vozy byla v tom, že fungovaly, jen když vás měly rády. Když jste ho náhodou urazili, vůz našpulil rty a odmítl poslušnost, dokud jste si nevytrpěli dost.

Projeli kolem velké budovy. "Imperiální muzeum války," řekl Carl. "Už jsme blízko."

Toni musela uznat, že jí čas strávený s učitelem silatu nepřipadal ztracený. Dokonce začala přemýšlet o tom, poznat ho blíže než jen jako učitele a kamaráda. Jenže přestože dala výpověď a rozešla se s Alexem, na další vztah zatím nebyla připravená. Rány se ještě úplně nezahojily.

"A tady to je."

Zastavil s dvoumístným vozem u chodníku.

"Tady se nesmí parkovat," řekla.

"Správně. Ale strážmistryně, která tady obvykle rozdává pokuty, je jedna z mých žákyň. Znáš Orindu? Malá, podsaditá, jako hydrant. Při tréninku bych jí pořádně zatopil, kdyby mi nechala odtáhnout auto." Usmál se.

Budova, před kterou zaparkovali, patřila mezi domy ze šestnáctého až sedmnáctého století se sloupy a vikýři, nebyla nijak velká či okázalá, ale velmi majestátní.

Odešli ke vchodu. Zahlédl je strážník v uniformě, ale beze zbraně, cvrnkl se do klobouku a řekl: "Dobré ráno, pane Stewarte."

"Dobrý den, Bryci. Je hezky, viďte?"

Toni se na něj podívala. "Ty sem asi chodíš často, že?"

"Občas."

Na stěně vedle dvoukřídlých dřevěných dveří visela mosazná tabulka a Toni si přečetla, že stojí před vchodem do londýnského Muzea indonéského umění.

Ach tak.

Za dveřmi zahlédla seznam správní rady muzea a na jednom z prvním míst stálo jméno "Carl Stewart".

Ohlédla se na svého průvodce. "Ty jsi tady členem správní rady?"

Pokrčil rameny. "Moje rodina přispívá několika různým nadacím. Když dáš dost peněz, tvoje jméno se určitě někde objeví. Ale nic na tom není."

"Nezdá se, že by tady kromě nás někdo byl," řekla.

"No, to je jedna z výhod, když tvoje jméno visí na zdi. Otevřou kvůli tobě o něco dřív."

Když se se Stewartem setkala poprvé, těsně po návštěvě jeho školy silatu sídlící v nevzhledné části města, využila své možnosti nahlížet do místních počítačových sítí a prověřila ho. Jeho rodina byla na tom více než dobře, o čemž se Carl nezmínil. Bohatí jsou odlišní, a nejen kvůli tomu, že mají víc peněz.

"Tudy."

Šla chodbou za ním, na stěnách visely loutky stínového divadla. Na konci chodby vstoupili do místnosti.

"Páni," uklouzlo Toni.

Všude kolem nich stály skleněné vitríny nebo skříně s prosklenými dveřmi a v nich desítky - stovky - krisů. Některé byly uloženy v dřevěných pochvách, jiné vytasené, takže se ukazovala řada tvarů a vzorů zkroucených ocelových čepelí.

"Páni," opakovala.

"Neskutečné, co? Největší sbírka takových dýk mimo území Indonésie."

Toni nepřítomně přikývla a prohlížela si černé ocelové ostří se sedmi záhyby vykládané zlatými linkami, které zpodobňovaly tělo draka s ocasem natočeným až ke špičce. Jeho hlava spočívala na základně ostří naproti delší

straně asymetrického jílce.

"Raja naga" řekl Carl. "Královský drak. Byl vyroben pro jávského sultána kolem roku 1700. Patří k němu obě tyto pochvy - tahle je slavnostní ladrang, má tvar lodě, ta druhá s oblými konci je gayaman pro běžné nošení."

Pochvy byly z vyřezávaného dřeva, dlouhé části, v nichž se pohybovalo ostří, obepínaly kovové manžety.

"Jaký má pamor?" zeptala se Toni.

Carl zvedl oči od té nádherné dýky a podíval se na Toni. "Ty se v tom vyznáš?"

"Nijak zvlášť," odpověděla. "Moje guru mi před pár měsíci jeden dala. Vím jen tolik, abych mohla klást otázky."

"Aha. No, tenhle má pamor bulu ayam, kohoutí pero. Nevyznám se v tom ale tolik, abych dokázal mluvit o dapuru."

Toni přikývla. Slovo pamor pocházelo z inonésštiny a označovalo vzor v oceli. Opravdové krisy - občas psáno také keris - byly vyrobeny z kované oceli smíchané s niklem. Když se přikročilo ke konečnému broušení a barvení dýky, železo zčernalo, ale nikl většinou zůstával lesklý, takže v kovu vznikaly vzory. Podle její guru spočíval proces barvení v ponoření kovu do směsi citrusové šťávy a arzenu, což přispívalo i k pověsti krisu jako otrávené zbraně.

Dapur znamenal celkový tvar, proporce a vzhled ostří s rukojetí a záštitou. Krisy mohly být rovné i vlnité, a to od pár záhybů po více než třicet, ale jak se Toni dozvěděla, vždy jich byl lichý počet.

Po stovky let se zvláště na větších ostrovech nemohl chlapec stát mužem, dokud mu někdo starší, obyčejně jeho otec nebo strýc, nedal kris. Někdy se dávaly i mladým ženám. Nebyly to obyčejné zbraně, v průběhu výroby byly totiž obdařeny i kouzelnou mocí. Kovář, zvaný empu, který zbraň vyráběl, musel při výrobě vzít v úvahu velikost, tvar, vzor, dobu, za kterou byl vyroben, a touhy potenciálního majitele. Některé krisy měly pověst, že ochrání dům před ohněm, svého majitele před černou magií, nebo se v pochvě začnou třást, a upozorní tak na blížící se nebezpečí.

Tónino dědictví, dar od její učitelky silatu, leželo v bezpečí sejfu v New York City. Její guru jí ho věnovala, aby s pomocí kouzel získala Alexe. Očividně to fungovalo.

Škoda jen, že to nepomohlo k tomu, aby s ní i zůstal. Carl ji prováděl po místnosti, ukazoval jí nejrůznější formy dýk. Byly krásné, když měl člověk čas pořádně si je prohlížet.

"Tohle je můj favorit," řekl. Otevřel skleněnou vitrínu, která nebyla zamčená. Britové byli v těchto otázkách mnohem důvěřivější, všimla si Toni. V některém z královských muzeí se člověk mohl doslova nosem dotknout uměleckých děl nevyčíslitelné hodnoty, když si usmyslel. Skvosty visely nechráněné na stěnách.

Carl vytáhl kris i s pochvou. Krátce po vojensku se uklonil, pak ho zvedl, aby Toni viděla znaky v kovu. "Tohle je pětizáhybové dwi-warna - dvoubarevné, či dvou-pamorové - ostří. U chrániče jsou ber as wutah - zrnka rýže. Odsud až sem, to je buntel mayit - zkroucený vzor zvaný umrlců rubáš. Jde o velmi silný pamor, zvláště vhodný pro bojovníka.

Je to balijské ostří, ta bývají většinou delší a těžší než výrobky z Jávy, ačkoli tohle bylo zbarveno a vyrobeno podle jávského způsobu. Jedna sedmihranná rukojeť ukiran ze dřeva kemuning. Podívej, jak pečlivě je tam vyřezán cecekan, tady a tady."

Ukázal na malé stylizované obličeje, jež měly představovat kala, čili ochranné duchy.

"Podle historických pramenů patřila tato zbraň patrně žoldákovi, který v polovině devatenáctého století odjel z Bali do oblasti Solo na Jávě. Jako nájemného vojáka ho pravděpodobně zaměstnal tamní vládce."

Podal jí dýku, ona ji od něj vzala, dotkla se jí čela, toto gesto úcty ji

naučila její guru. Všimla si, že Carl pochvalně pokyvuje hlavou.

Pochva byla obyčejná, se zaoblenými rohy, dřevo mělo světlou barvu, bylo na něm jen několik tmavších skvrn a držadlo bylo zahaleno prostou násadkou z načervenalé mědi.

"Tohle je tvůj oblíbenec? Ze všech tady? Proč?"

Přikývl, jako by její otázku čekal. "Protože je to zbraň z praktického života. Nikdy se nehoupala na šerpě nějakého maharádži, ale patřila profesionálnímu vojákovi. Pravděpodobně se dostala i do bojů a jako taková je plná bojovného ducha. Třeba si to jenom představuju, ale vždycky, když se jí dotknu, cítím její sílu."

"Škoda že leží ve sbírkách muzea," řekla.

Carl se otočil. "Ve skutečnosti byla muzeu jen zapůjčena." Usmál se.

Zavrtěla hlavou a usmála se rovněž. No jistě. Krisy byly bodné zbraně, měly rukojeť zahnutou jako pistole; tenhle se trochu stáčel, aby při zasažení lidského těla došlo k co nejhlubšímu průniku a tedy zasažení důležitého orgánu. Záhyby ostří měly způsobit větší ránu cestou dovnitř a silnější krvácení po vytažení. Dnes už krisy sloužily jen jako slavnostní zbraně a umělecké výtvory, ale dalo se s nimi ublížit protivníkovi stejně dobře dnes jako před dvěma stoletími. Lidská anatomie se za posledních pár milionů let zase tolik nezměnila.

Její zbraň byla použita jen jednou, pokud věděla - viděla, jak s ní John Howard zneškodnil střelce, který by ho zabil, kdyby mu Toni kris včas nehodila.

Vzpomínka na Johna jí ovšem připomněla její dny v Net Force, a po téhle cestě se dnes vydávat nechtěla.

"Trénovala jsem s bodnými zbraněmi, ale se žádným krisem," řekla.

"Pár cviků znám," řekl. "Jestli chceš, můžu ti je ukázat."

"Ano, to bych ráda."

"Pojď sem, podívej se na tyhle dva..."

Odešla za ním. Velice se jí to tady líbilo bez ohledu na všechno, co se stalo. Ano, dříve nebo později bude muset odjet domů. Jenže stejně jako Scarlett O'Harová se tím může zabývat až jindy...

5

Sobota, 4. června
Seattle, Washington

Luther Ventura seděl v podniku Kafe! v mallu nedaleko nového vchodu do seattleského metra a držel v ruce trojité espreso. Upravený kartónový obal papírového šálku propouštěl jen tolik tepla, aby si ohřál ruce, a vdechoval voňavou páru kávy. Nápoj voněl hořce a byl černější než hříchy pedofila.

Vdechoval tu vůni a vychutnával ji, jako zkušeného vinaře dokáže nadchnout aroma vynikajícího ročníku.

Když měl pocit, že už má dost, ochutnal espreso, chvíli tu horkou tekutinu převaloval v ústech a pak ji spolkl.

Tak.

Když jedl nebo pil, nezajímalo ho nic jiného. Nečetl noviny, nedíval se na televizi, netříštil svou pozornost - tedy s výjimkou základního stupně ostražitosti, který na veřejnosti vždy používal, ale už to dělal tak dlouho, že šlo téměř o reflex. Po pětadvaceti letech praxe už o tom člověk nemusel moc přemýšlet. Automaticky si sedal zády ke zdi. Vždy kontroloval vchody a východy ve všech budovách, do nichž vstupoval. Věděl, jak je budova postavena, které stěny lze prorazit, které naopak kulku zastaví. Neustále si všímal, co se děje kolem něj, sledoval, kdo přišel a kdo odešel, vnímal sebemenší stopy toho, že

se k němu blíží nebezpečí. Rozšířil své vědomí, spoléhal se na všechny své smysly včetně předtuch, nic neopomíjel, ale dovolil si tolik klidu, aby absorboval všechny aspekty místa, kde se právě nacházel. Šermíři tomu říkají zanšin. Vyvrcholení schopnosti existovat v konkrétním okamžiku bez ohledu na to, kde člověk je a co dělá, schopnosti být, a ne jen fungovat. Ventura už to prováděl bezmyšlenkovitě a automaticky, což bylo pro člověka, který chtěl přežít ve Venturově oboru, naprosto nezbytné.

Kdysi dávno byl Luther Ventura atentátníkem. A tehdy byl ve svém oboru nejlepší. Pracoval pro různé vlády, různé firmy, i na vlastní pěst. Věnoval se tomu třiadvacet let. Sedmdesát šest velkých úkolů, devadesát jedna lidí zneškodněných a ani jeden nedokončený úkol.

Ale to již neplatilo. Už nějakou dobu nikoho nezabil, a když své smysly pravidelně neprocvičujete, snadno otupíte. Jistě, že by se pořád vyrovnal většině elitních hráčů; jeho schopnosti byly rozsáhlé a ještě ho úplně neopustily - ale období jeho slávy už pominulo. Někde určitě pobíhá muž, pro něhož hon za lidskou kořistí představuje hlavní zájem. Ten muž je jistě rychlejší, silnější, mladší, celá jeho existence se točí kolem jediné činnosti, takže je lepší než Ventura. Jeho pýše takové vědomí nedělalo radost, ale nechtěl si nic nalhávat. Zkušenosti by mohly změnit hodně věcí, ale žádný bojovník nemůže být šampiónem navěky. Ti, kdo se snažili udržet na špici příliš dlouho, vždycky prohráli. Vždycky.

Ještě zvládal dvacet shybů, dokázal uběhnout pět mil za půl hodiny a zasáhl každý terč, který se dostal na dostřel jeho pušky; táhlo mu však na padesátku a jeho instinkty nebyly takové jako kdysi. Na čtení si musel brát brýle a přestával vnímat několik vysokých tónů, které rozeznával, když dříve poslouchal Mozartův koncert nebo Bachovu fugu.

Mohl se utěšovat, že si pořád zachovává svou mrštnost, ale takové řeči nikam nevedou.

Před třemi lety zneškodnil brazilského drogového dealera chráněného stovkou vojáků a desítkou cvičených bodyguardů. Úkol byl velmi náročný a jeho provedení v každém ohledu dokonalé.

Dokonalé.

I kdyby vaše instinkty neochably, dokonalost už nelze více zlepšit. Člověk ji může nanejvýš udržovat, ale není to žádná radost. Nestojí to zato. Ocitl se na sestupné dráze, dny pružnosti a nenasycenosti patřily minulosti. Žádní staří atentátníci neexistují, aspoň ne na jeho úrovni. Takže si sbalil své věci a z kolbiště odešel jako vítěz.

Jistě, několik lidí za poslední dobu zabil, ale ti se nepočítají, došlo k tomu víceméně v sebeobraně. Kdysi vyrážel do boje a lovil. Teď si vydělával peníze tím, že chránil lidi před jinými atentátníky. Šlo v mnoha ohledech o náročnější úkol. Neustále se před ním objevovaly nové výzvy. Tak si to i představoval, a ačkoli při nich nevládlo takové vzrušení, několik výhod se zde najít dalo. Bylo to legální. Méně riskantní. A ačkoli ty peníze nepotřeboval, i lukrativní.

Postavil šálek na stůl. Stačil mu jediný doušek. Kofein nepotřeboval, nepřál si ten uměle vyvolaný stav mysli, který se k němu pojil. Stačí jediný doušek. Takový je základ zkušenosti, víc není potřeba.

Když odložil kávu, podíval se na hodinky. Osm hodin a jedna minuta ráno. Měl nového klienta, ačkoli pro něj začne oficiálně pracovat až za několik dní. Ale jakmile Ventura nabídku přijal, honila se mu hlavou a on se snažil dělat vše pro to, aby se dostal do příslušné formy.

Jeho klient byl sice na pár dní mimo město, ale každou sobotu kolem půl osmé ráno přijížděl trajektem do Seattlu, zašel do oblíbené kavárny, kde si dal šálek trojitého espresa. Po několik příštích dní chtěl Ventura chodit ve stopách svého klienta, na místa, kam chodí on, dělat většinu toho, co dělá i on. Pozná tak jeho zaběhané návyky, tak tomu ovšem bývalo i v případě těch, které sledoval a zabil. A až bude vědět všechno, co potřebuje, neunikne mu

nic, co do obrazu nezapadá.

Z kapsy svého sportovního kabátu vytáhl malý telefon. Stiskl jedno tlačítko, chvíli počkal a pak řekl: "Tak dobře. Jdeme."

Zbytek jeho základního týmu - dva muži a dvě ženy - byl v kavárně nebo na ulici venku. Díval se na muže a ženu, kteří předstírali, že tvoří manželský pár, postávali a procházeli se ruku v ruce nedaleko dveří. Ruce, jimiž stříleli, měli oba volné - žena byla pravačka, muž levák, takže muž kráčel vlevo, žena vpravo.

Ventura si uklidil telefon, a když vstával, pokradmu si upravil pistoli ukrytou na boku. Kožené pouzdro byl klasický výrobek od Teda Blockera, pistole pak Coonan Cadet, ocelová zbraň ráže .357 Magnum. O pistoli Ventura osobně pečoval, nabíjecí rampa byla vyhloubená a uhlazená, mechanika nastavená tak, aby nedošlo k žádným potížím při nabíjení. Náboje ráže .357 a .40 měly nejlepší výsledky při účinnosti prvního výstřelu v pouličních soubojích. To znamenalo, že jeden zásah vyřadí protivníka ze hry. Jeho coonan obsahoval sedm nábojů, šest v zásobníku a jeden v komoře, nosil ho vždy natažený a zajištěný. Stačilo jen zbraň vytáhnout, odstranit pojistku a střílet. Při používání Venturových vlastních nabíjecích pásů dosahoval na první výstřel úspěšnosti sedmadevadesát procent. Prakticky vzato se s ruční palnou zbraní lepšího výsledku dosáhnout nedalo. Samopal by byl lepší, kulovnice ještě lepší a vůbec nejlepší by byla dobrá puška, ale takové zbraně se na veřejných prostranstvích nosí velmi těžko, takže člověk se musel spolehnout na to, co nosit šlo.

Měl ještě tři zcela stejné zbraně. Kdyby někoho zastřelil, musel by se použité zbraně zbavit, a jelikož se mu líbily tvarem i funkčností, prostřednictvím fiktivního obchodníka si jich koupil několik. Před třemi lety jich měl pět. Byl to dobrý kousek.

Dobrý bodyguard se pochopitelně pozná podle toho, že ani žádnou zbraň použít nemusí. Když zamířil k východu, nenápadně se usmál. Nejlepší bodyguard zůstane jako nejlepší zločin nikdy neodhalen.

Možná ještě není nejlepší, ale na zlepšení není nikdy pozdě.

Quantico, Virginia

"Pane? Máte tady návštěvu. Jistý doktor Morrison ze státu Washington." Michaels zvedl oči od počítače a zamrkal. Morrison, Morrison...? Aha, ano, už si vzpomněl. Morrison volal včera, že prý je ve městě a potřebuje si promluvit s někým z Net Force ohledně problému s čímsi, co se nazývá HAARP. Michaels se zběžně podíval do archivu a zjistil, že jde o zkratku Výzkumného projektu polární záře ve vysokých nadmořských výškách, což je projekt zahrnující armádní letectvo, námořnictvo a pár univerzit. Týká se to prý mikrovln nebo tak něčeho. Alex očekával, že to bude nuda.

"Ať jde dál."

Muž, který vstoupil do kanceláře v doprovodu Michaelsovy sekretářky, byl vysoký, hubený, skoro plešatý a vypadal asi na padesát let. Měl na sobě černý oblek a tmavou kravatu, v ruce nesl otlučený hliníkový kufřík. Skoro všude na světě by byl považován za profesora.

"Dobrý den, doktore Morrisone. Jsem Alex Michaels."

"Dobrý den, veliteli. Nečekal jsem, že se sejdu zrovna s hlavou celé organizace."

Michaels už mu chtěl říct, že jeho asistentka dala výpověď a že jeho největší počítačový odborník je kdesi na čundru v lese se svou novou přítelkyní, ale pak si řekl, že do toho mu nic není, a ani by ho to třeba nezajímalo.

Usmál se. "Posaďte se. Co pro vás můžu udělat, pane?"

Morrison si sedl, měl zvláštní pohyby.

"Jak si možná vzpomenete, jsem jedním z ředitelů projektu HAARP."

"Od Gakony na Aljašce jste ale hodně daleko," řekl Michaels.

Morrison se na něj překvapeně podíval. "Vy o tom projektu víte?"

"Jen kde sídlí a že se zabývá ionosférou."

Morrison se trochu uklidnil. Otevřel kufřík a vytáhl mini-DVD disk. "Tady je shrnutí projektu - vím, že máte přístup k většímu stupni utajení než já, ale jde většinou o poměrně veřejně známý výchozí materiál."

Michaels si od něj disk vzal.

"HAARP se rozběhl začátkem devadesátých let, od té doby s přestávkami funguje. Teď jsme právě ve fázi letní přestávky kvůli údržbě vybavení. HAARP je v zásadě nejvýkonnější světový vysílač krátkých vln. Byl vyvinut pro nasměrování vysokoenergetických radiových vln do ionosféry a následné provádění nejrůznějších experimentů s cílem dozvědět se něco o počasí ve vesmíru - z našeho hlediska jde hlavně o tok částic od slunce a jiných zdrojů do zemské ionosféry. Takové věci mají vliv na spoje, družice a podobně."

Michaels přikývl. Jo. Nuda. Snažil se tvářit, že ho to zajímá.

"Celé seskupení zvané FIRI tvoří sto osmdesát anténových věží v rozestavení o patnácti sloupcích a dvanácti řadách, to vše na štěrkové ploše o rozloze třiatřiceti akrů. Každá věž je tvořena dvojicí dvoupólových antén, které mají rozpětí buď 2,8 až 7 megahertzů, nebo 7 až 10 megahertzů. Každý přenašeč dokáže vygenerovat kolem deseti tisíc wattů vysokofrekvenční energie a celkový hrubý výkon těch tří set šedesáti vysílačů je pak tři celé šest milionů wattů. Když se zaměří na jediný bod na nebi, násobí se celková hodnota tisíckrát na tři celé šest miliard wattů."

"To je lepší než staré pirátské stanice v Mexiku," řekl Michaels a usmál se.

"Asi sedmdesáttisíckrát," řekl Morrison a též se usmál.

"Jde tedy o velmi výkonný systém. A...?"

"A existuje několik věcí, které jsme během naší práce zjistili. Výzkum probíhal původně ve čtyřech oblastech: komunikační, například vlny o extrémně nízkých frekvencích, takzvané ELF, sloužící ke kontaktování ponorek v hlubokých vodách; tomografické - jde o schopnost vidět hluboko pod povrch - dokonce o možnost základního řízení počasí. Zároveň došlo k několika experimentům s generováním impulzů, EMP s cílem zničit naváděcí systémy nepřátelských střel a podobně."

"Zajímavé."

"Ano, to jistě. A vedlejším produktem výzkumu ELF došlo... k prozkoumání možnosti ovlivňování a měnění životních biorytmů rostlin i živočichů."

Michaels se zamračil. "Mohl byste rozvést tu poslední větu?"

"Již delší dobu víme, že dlouhodobé vystavení vysokým frekvencím může mít vliv na lidi. Vyšší procento výskytu rakoviny pod elektrickým vedením a podobně. Civilizovaní lidé žijí prakticky neustále ponořeni do neionizujících vln nízké frekvence - produkuje je všechno elektrické. V rámci HAARP se experimentovalo s oblastmi zahrnujícími frekvence od 0,5 do 40 hertzů, tedy stejné, na jakých funguje lidský mozek."

"A to znamená?"

"To znamená, že letectvo a námořnictvo se velmi zajímají o možnosti, které by jim HAARP mohl přinést jako neničivá zbraňová technologie."

Michaels se zaklonil. "Snad nechcete říct, že jde o řízení myslí?"

"Je to možnost, ačkoli ještě není proveditelná."

To bylo opravdu zajímavé. "Od mé poslední hodiny fyziky už uplynulo poměrně hodně času, pane doktore, ale rozdíl mezi hertzovou a megahertzovou vlnou je celkem značný, že? Jak je možné, že vysílač, který produkuje vlnění v - jak jste to říkal? V rozpětí od 2,8 do 10 megahertzů - vůbec zvládne rozpětí 0,5 až 40 hertzů?"

Morrison se na něj usmál jako profesor, který právě našel vnímavého studenta, jenž právě zachytil něco, co zbytku třídy uteklo. "Velmi dobře, veliteli. Máte pravdu. Hertz je jeden kmit za sekundu, megahertz milion kmitů za sekundu. Takže aby vysílání takové vysokofrekvenční energie mohlo být o

tolik sníženo, je potřeba provést značné změny vysílací antény. V kostce lze říct, že anténa musí být dlouhá stejně jako vlnová délka, na jaké vysílá. Takže vlny 30 megahertzů vyžadují desetimetrovou anténu a vlny o třiceti hertzích tisícikilometrovou anténu."

"Nemám pocit, že tisícikilometrových antén je nějak hodně," řekl Michaels stále nezaujatým hlasem.

"Možná byste se divil. Anténa nemusí být vyrobena z ocelových prutů - dá se udělat i z drátů nebo můžou být propojené elektronicky nebo mnoha jinými způsoby. My například používáme nebe samotné.

Země je ve skutečnosti obří magnet obklopený vstupujícím vesmírným a slunečním zářením. Určitá část takového slunečního proudění se stáčí dolů na magnetické póly v tom, čemu se říká pohyb nabitých částic do ionosféry. Ten má na svědomí polární záři - severní a jižní světla. S pomocí HAARP dokážeme využít délku pohybu částic jako takovou anténu a díky určitým elektronickým zásahům ji prodloužit, jak potřebujeme, pochopitelně nikoli neomezeně."

"Rozumím. A to znamená, že dokážete generovat frekvence, které mohou ovlivnit lidské myšlenkové pochody vlivem silné energie na velkou vzdálenost."

"Ano."

"Jste tady jako obchodní agent, pane Morrisone? Já jsem asi nevhodná osoba, měl byste spíš promluvit s ministerstvem obrany..."

"Ne, ne, nic takového. Na tom, že armáda má zájem o nové zbraňové systémy, není nic špatného; tvoří to náplň její práce, že? Rusové si s něčím podobným hrají už dlouhé roky a od naší vlády by bylo hloupé, kdyby tento potenciál ignorovala. Je přece mnohem lepší dokázat říct nepříteli, ať svou zbraň položí na zem, a on poslechne, než ho muset zastřelit, že?

Kdepak, jsem tady proto, že se někdo nabourává do našich počítačů a krade informace o našich experimentech."

"Aha."

"Ano. A protože nevím, kdo za tím asi stojí, šel jsem raději za vámi než za svými nadřízenými."

Michaels přikývl. Teď to dávalo smysl. "A jak jste přišel na to, že vám někdo krade informace?"

Morrison se usmál a vytáhl z kufříku další DVD disk. "Našel jsem stopy."

6

Vermillion River,
Lafayette, Louisiana

Michaels seděl na zádi šestimetrového hliníkového člunu, ruku držel na ovládací páce malého elektrického motoru. Kolem něj plynula pomalá voda slepého ramene řeky, motor si sotva dokázal poradit s protiproudem a pomalu se sunul kupředu. Člun měl kdysi tmavozelenou barvu, ale déšť a sluneční paprsky ho vybělily na barvu mnohem světlejší, až skoro bílou. Bylo tu hrozné horko, kolem čtyřiceti stupňů i na vodě, a vlhkost vzduchu se od vod zátoky příliš nelišila. Na obou březích stály obrovské převislé duby, z nichž dolů visely závoje plavuní připomínající potrhané oživlé varhany. Metrový aligátor se polovinou těla vynořil na hladinu, znovu klesl a rozvířil temné vody těsně vedle houpající se zářící žárovky, kterou někdo hodil do řeky výše po proudu.

Michaels zatáhl za gumovou rukojeť startéru přídavného motoru Mercury. Startovací lano bylo z nylonu a bývalo bílé, ale nasáklo olejem a mastnotou natolik, že bylo takřka černé. Motor o síle patnácti koní naskočil, brblal a předl. Michaels vypnul motor elektrický, zapojil mercuryho a otočil klíčkem. Kolem něj se rozprostřel zápach benzinu a maziva.

Loďka vyrazila proti pomalému proudu. Alex zamířil k východnímu břehu, aby

se vyhnul zpola potopené lodi, která plula k němu. Nebo to byl krokodýl?

Na břehu se na jednom kameni slunila kajmanka dravá. Blížící se loďka ji znervóznila a želva sklouzla z kamene a zmizela v temné vodě.

Michaels se usmál. Jay si s tímhle scénářem dokonale vyhrál. Skoro jak doopravdy.

Na východním břehu před ním stála napodobenina počítačového systému střediska HAARP, připomínala bar kdesi v divočině, obyčejný pajzl. Stavba byla dřevěná, natřená na bílo a měla šikmou a vlnitou kovovou střechu; venkovní zdi zdobily kovové reklamní tabule různých druhů piva a nealkoholických nápojů; nátěr z nich se odlupoval a bledl: Falstaff, Jax, Royal Crown Cola, Dr Pepper. Od boční stěny zchátralé budovy se k hladině svažovala hora rezavějících plechovek. Michaels si všiml, že prázdné plechovky mají v horní části vyražené dvě trojúhelníkové dírky - od otvíráku, jemuž Michaelsův otec přezdíval klíč od kostela, jenž se používal dlouho před vynálezem moderních otvíráků.

Zamířil s loďkou ke břehu.

Virtuální realita se nevyvíjela směrem, jaký jí v počátcích předpovídali počítačoví odborníci. S využitím výkonu a vstupních zařízení mohla představovat prakticky cokoli - záleželo na člověku, který scénář navrhoval. Konstrukty byly pochopitelně vymyšlené, ale tak, aby si k nim lidé mohli vytvořit citový vztah. Normální lidi nebavilo mačkat knoflíky nebo klikat na ikony navzdory jejich přitažlivosti. Chtěli se spíše pohybovat v prostředí, kde se mohli chovat jako lidé. Místo bušení do klávesnic se tak mohli procházet po horské pěšině, projet se na koni po Divokém západě nebo - jako Michaels - jet na malé loďce temnou a ospalou zátokou. Pro pohyb ve VR neexistovala žádná omezení, s výjimkou představivosti. Mohli jste si koupit běžně dostupný software a nechat si ho upravit od někoho, kdo se v takových věcech vyznal, nebo si to udělat sami. Michaels stál v čele Net Force, takže musel mít alespoň minimální znalosti v tomto oboru, což i měl, ale bylo mnohem snazší říct Jayi Gridleymu nebo někomu z ostatních zaměstnanců, aby mu to vyrobili. Tihle hoši se zaměřovali na detaily a vedli si velmi dobře.

Dalo se dostat na různá místa, setkávat se s různými lidmi a pronikat do počítačových systémů a to, co se dělalo, nemuselo mít vůbec žádnou spojitost s tím, co na stejném místě viděli či dělali jiní lidé. Šlo o individuální úpravy, pokud jste se nerozhodli pro standardní scénář či nepřistoupili na tradiční skutečnost. Hodně lidí to tak dělalo, vybralo si jedno nastavení, aby dosáhlo společných zážitků, ale Michaels měl raději své či Jayovy práce. Když to jde, tak proč to nezkusit, že?

Loďka narazila do podpěr malého přístavu a Michaels vypnul přídavný motor a vyskočil na naolejovaná prkna. Přivázal loď a vyrazil k baru. Odtud už viděl i jméno podniku: hostinec U Kapky rosy.

No pane jo.

Ve skutečnosti seděl ve své kanceláři nejméně padesát let daleko od tohoto obrazu, přes oči i uši měl pásky, ruce v senzorových rukavicích připomínajících ruku kostlivce, viděl a vnímal počítačové obrazy, a ačkoli se naučil skutečnou realitu vytěsnit jako většina lidí, kteří se někdy pohybovali ve VR, byl si toho do určité míry vědom.

Obyčejně by pověřil Jaye nebo někoho z jiných zanícených hráčů, aby to prověřili. Jenže právě takové rozptýlení potřeboval; jinak by si musel sbalit své věci a odejít domů, a třebaže práce neposkytovala vždy jistý lék proti všem strastem, leckdy byla lepší než nic.

Líně se blížil k podniku. O zeď u vchodu se opíral snědý vousatý muž v kombinéze bez košile a bez bot. Plivl pořádnou dávku šťávy ze žvýkacího tabáku na malého chameleóna sedícího na nedalekém pahýlu, ale netrefil. Muž se usmál a mezi jeho převážně zkaženými zuby se objevily mezery.

Ve VR se zátarasy objevovaly ve všech myslitelných podobách. No těbůh, pomyslel si Michaels. Vítejte ve stinnějších zákoutích genofondu.

"Je zavříno," řekl Plivač.

Michaels přikývl. "Aha. To abych tedy přišel jindy."

"To jo."

Michaels se usmál a odešel. Vrátil se do přístavu, nasedl do loďky, odrazil a nastartoval motor. Za další zatáčkou v zátoce asi tři sta metrů proti proudu znovu přirazil ke břehu, přivázal loďku k sehnuté větvi nějaké vrby a pěšky se vrátil ke Kapce rosy. Obešel ji zezadu a dával si pozor, aby ho Plivač nezahlédl.

Zadní dveře byly z nenatřených dřevěných latí, hrubé, ale pevné. Prohrabal se v kapse a vytáhl paklíč. Ve skutečnosti byl ten klíč heslem, které dostal od doktora Morrisona, ale nedalo se předpokládat, že v takovém scénáři narazí na kódovaný zámek; to by se nehodilo.

Zámek se s hlasitým cvaknutím otevřel. Michaels rychle vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Všechno uvnitř dokonale kopírovalo dojmy zvenčí, zapadlý bar z padesátých let. Viděl poškrábané dřevěné stoly, polámané proutěné židle a řadu vysokých stoliček u baru, který pamatoval jistě celá desetiletí rozlitých piv a špatně položených cigaret. Za barem stály dvě hranaté chladničky s logy pivovarů a pod dlouhým popraskaným zrcadlem jediná police s lahvemi bourbonu, ginu, trnkového likéru, skotské a vodky.

Michaelsovi trvalo asi minutu, než pod barem našel vestavěný sejf, šlo o ocelový plát s velkým visacím zámkem na centimetr tlusté petlici.

Michaels měl od zámku klíč, ale jelikož nevěděl, co v sejfu obyčejně bývá, nebylo by podstatné, co by našel uvnitř, kdyby se do něj podíval. Kdyby něco chybělo, nedokázal by to pouhým pohledem identifikovat.

Za barem bylo šero, světlo pronikalo dovnitř jen dvěma špinavými okny po stranách budovy, jen taktak že bylo vůbec vidět. Ze zadní kapsy vytáhl malou baterku a posvítil si na zámek.

Samozřejmě že na petlici i zámku byly čerstvé škrábance. Někdo sem vešel a snažil se to vypáčit či vylomit. Nedalo se poznat, jestli se mu to povedlo, ale aspoň částečně se tím potvrzovalo Morrisonovo vyprávění.

Michaels vstal, oprášil si ruce a zamířil k zadním dveřím. Mohl to samozřejmě udělat Morrison. Ten, kdo zavolá "Hoří!", má velmi často sám v ruce sirku. Ale na druhou stranu, proč se o tom vůbec zmiňoval? Bez Morrisonovy zprávy by si toho nikdo nevšiml, aspoň tedy nikdo v Net Force. A Morrison měl přístup k zámku - který nebyl samosebou ničím víc než jen sadou souborů v počítačovém systému HAARP. Mohl ji otevřít, kdykoli se mu zachtělo, nemusel zámek páčit.

No co. Michaels aspoň měl něco na starost. Bude muset Morrisonovi ještě jednou zavolat, dostat z něj podrobnější informace. Ať bylo v sejfu cokoli, nezdálo se, že by šlo o něco zvlášť zásadního, rozhodně nemělo smysl podstupovat kvůli tomu nějaká rizika. Jistě by mohl celý případ svěřit mnoha lidem, mohl by i počkat, až se Jay vrátí z dovolené; bude pryč jen týden.

Bylo to příjemné cvičení, možná mu pomohlo v tom, že ho schopnosti práce s VR úplně neopustily, ale nic světoborného.

Mohl se z VR odpojit, ale vlastně proč nedokončit plavbu loďkou a trochu si nevychutnat ty záběry?

Pondělí, 6. června
Jeskyně mamutů, Kentucky

John Howard se usmál, když průvodkyně zhasla světla, vnitřek jeskyně zčernal a tma byla hustší, než co většina lidí kdy zažila. Jediné, co viděl, byly fosforeskující či tritiové ciferníky hodinek, připadaly mu proti černočerné tmě tak jasné a tak hmatatelné, že měl pocit, že temnota na něm visí jako vlhký kabát.

"Sem dolů nepronikne žádný sluneční paprsek," říkala průvodkyně ve tmě, "a přece tuhle jeskyni našli lidé před dávnými lety jen s pomocí svíček a loučí.

Než sem byla zavedena elektřina, všichni si sem nosili hodně náhradních baterií a žárovek do svých baterek."

Turisté, ve tmě neviditelní, se nervózně pousmáli. Někdo stiskl tlačítko digitálního telefonu a objevilo se zelené světlo; někdo další stiskl knoflík na hodinkách a rozsvítil ciferník.

Průvodkyně znovu rozsvítila a všichni si s úlevou oddechli, že znovu vidí. "Mezi průvodci se udržuje sázka, že toho, kdo povede skupinu, která během těch třicet vteřin tmy nerozsvítí telefon, hodinky nebo třeba zapalovač, budou ostatní zvát celý týden na oběd. Za půl roku to ještě nikdo nevyhrál."

Skupina se znovu zasmála, tentokrát už ne tak nervózně. Howard se ohlédl na svou ženu a syna, viděl, jak se Tyrone usmívá na svou kamarádku Nadine - která měla náhodou stejné jméno jako Howardova žena. Howard potlačil nutkání usmát se, jak moc jim to sluší. Začátek puberty byl nicméně velmi nebezpečný, mladí se nacházeli buď milion kilometrů - nebo jediný krůček - od dospělosti, a to v kterýkoli okamžik. Ty a jeho kamarádka teď spolu házeli bumerangem. Za měsíc možná budou vůči tomu úplně neteční nebo se vrhnou na zcela novou hru, ačkoli Howard věděl, že na ni jsou až příliš mladí. Takový argument však jemu v jejich letech nezabránil v tom, aby ji nezačal zkoušet hrát.

Nadine - jeho Nadine - ho vzala za ruku. "Kam ses nám zatoulal? Vypadáš, jako bys o něčem přemýšlel."

Usmál se na svou ženu. "Jen se dívám na děti."

"A připadáš si starý?"

"To taky. Ale to je jenom půlka. Připadám si bezmocný, což je horší. Teď, když už jsem pobral všechnu moudrost..."

"To určitě."

"Tak tedy aspoň zkušenost, ale Tyrone z toho nechce nic využít."

"Pořád mu něco vysvětluješ. On tě pořád poslouchá."

"Ale jen ze setrvačnosti. Nemyslím si, že by si nějak uvědomoval obsah."

"Samozřejmě že ne. Copak tys poslouchal, co ti tví rodiče říkali v jeho věku? Každá generace musí všechno objevit znovu, miláčku."

"Je to ale taková hloupost."

"Ale tak to prostě je. Pršet nepřestane, ať chceš cokoli, nezastavíš to. Můžeš zůstat doma, jít ven a zmoknout nebo si vzít deštník, ale déšť na to kašle."

"Já věděl, proč jsem si tě vzal," řekl. "Jsi tak moudrá."

"Tos mi tenkrát neřekl."

"No, asi jsi měla i nějaké další přednosti."

"Chceš tím říct, že sis to myslel, než jsem ztloustla a zošklivěla?"

Otočil se a rozhlížel se kolem nich.

"Koho hledáš?"

"Toho, s kým mluvíš. Se mnou totiž určitě ne. Vypadáš ještě líp, než když jsem tě poznal. Možná trochu stárneš a ztrácíš rozhled, ale tlustá a ošklivá? Houbelec, vážená, s tím na mě nechoď."

Usmála se. Howard ji rád takhle škádlil. I po více než patnácti letech ho to pořád bavilo.

"Je dobře, že jsme na chvíli vypadli," řekla. "Je mi dobře."

"Mně taky," přikývl popravdě. Na Net Force si nevzpomněl už skoro hodinu.

Seattle, Washington

Morrison poslal přes stůl Venturovi elektronickou kartu. "Tady je záloha. Sto tisíc." Musel vybrat vlastní úspory a vzít si druhou hypotéku na dům, aby sehnal tolik peněz. Venturovy služby nebyly laciné - třicet tisíc měsíčně na základní plán a pak už to rostlo - ale prý byl nejlepší a Morrison věděl, že nejlepšího potřebuje. Pokud se obchod neuskuteční, bude koncem července na mizině, ale to nehrozilo, zbývalo jen rozhodnout, s kým obchod uzavře a za kolik. Do té doby musel pochopitelně zůstat naživu.

Ventura vzal kartu s čipem, otočil ji v prstech a pak si ji zasunul do boční kapsy své sportovní bundy. "Kdy začneme?"

"Okamžitě," odpověděl Morrison.

Ventura vytáhl z kapsy malý telefon, stiskl knoflík a řekl: "Začínáme." A pak telefon uklidil.

Morrison se neudržel a rozhlédl se. Restaurace nebyla zrovna přecpaná, ale neviděl nikoho, kdo by vypadal jako bodyguard a obcházel kolem.

Ventura se usmál. "Neuvidíte je."

"Je?"

"Tady uvnitř jsou dva mí lidé, další dva venku. Pokud vás mám řádně hlídat, potřebuju nějaké informace. Začněme s úrovní rizika a jeho příčinou. Kdo by vás mohl chtít unést či připravit o život, a proč?"

Morrison přikývl. Teď to bude složité. Mohl by přijít s kvalitním příběhem a Ventura by na něj nejspíš skočil. Nebo mu mohl říct pravdu. Jelikož se jeho život ocitne na vlásku, neměl žádnou chuť udělat chybu.

"Ještě nevím úplně jistě kdo. Nejspíš Číňané, ale mohli by to být i Rusové či Izraelci. Proč? Protože vlastním jisté velmi, hm, cenné informace, k nimž by se i oni rádi dostali."

"Z projektu HAARP?"

Morrison zamrkal, na okamžik v šoku. No. Pochopitelně, ten člověk si ho musel zjistit. A k takovému závěru nebylo moc daleko. Přesto však získal o Venturových schopnostech o něco vyšší mínění.

Morrison přemýšlel o své odpovědi a Ventura mezitím řekl: "Víte, doktore, mně je poměrně jedno, čím se zabýváte, ale jestli vám mám zachránit krk, chci vědět, na co se mám připravit. Celý postup je pak v mnohém jiný, rozumíte? Jestli jste někomu přefikl ženu a on vám chce zmalovat obličej, je to jedna věc. Jestli máme pracovat proti tajné policii nějaké cizí velmoci, je to něco jiného. Já tu práci vezmu v obou případech, ale potřebuju vědět všechno. Hovoříme tu o vašem životě a o životech členů mého týmu."

Morrison přikývl. Ano. Chápal. Zhluboka se nadechl. "Dobrá." A během následujících patnácti minut vše vysvětlil a odpověděl na doplňující otázky. Ventura si nepsal poznámky. Zároveň nevypadal, že by ho Morrisonova sdělení nějak trápila.

"Dobře," řekl, když Morrison domluvil. "Potřebuju váš itinerář. Ať pojedete kamkoli, připravím celou cestu. V otázkách bezpečnosti mám hlavní slovo. Jestli budu mít pocit, že je nějaká situace příliš riskantní, řeknu vám to a vy bez jediné otázky mé návrhy splníte - je to nějaký problém?"

"Ne, není."

"Fajn. Situace ještě není nijak žhavá, ale musíme předpokládat, že někdo si asi odvodí, kdo jste, takže od této chvíle jsme v pohotovosti. Jaké jsou vaše bezprostřední plány?"

"Musím odjet do projektu. Oficiálně máme pauzu, ale já provádím jisté ‚kalibrace'. V průběhu dalších pár týdnů musím provést minimálně dvě. Možná tři."

"Jaká je situace s ostrahou budovy? Povede se mi dostat dovnitř své lidi?"

"Ne. Můžu tam vzít vás jako pozorovatele z nějaké univerzity - našli bychom dostatečné údaje, abyste prošel kontrolami námořnictva i letectva - ale nikoho víc. Celou oblast hlídají ozbrojené stráže, jsou tam vrata, stráže u dveří a tak dále. Neexistuje přímá obava, že by se někdo rozhodl projet kolem a přitom ukrást antény nebo generátory."

Ventura přikývl.

"Měl byste vědět o jednom nepříjemném faktoru. Celý projekt a jeho počítače prošetřuje Net Force."

"Net Force? FBI má podezření ohledně toho, co jste udělal?"

"Ne. Jdou po stopě, kterou jsem jim připravil."

"Aha. Moudré. Ale informátora budou podezřívat, víte, to dělají vždycky. Takový je standardní postup."

"To jsem očekával. Jsem krytý."

Ventura pokrčil rameny. "Doufám. Snad vás uchráním před tím, aby vás zastřelili Číňané, ale jestli se za vámi vydají federálové, před vězením vás nezachráním - pokud se nechcete skrýt úplně pod zem - a odejít ze země by bylo lepší."

"Rozumím." Morrison ucítil, jak jeho nitro zahaluje chlad. Dal se na nebezpečnou cestu. Nebyl žádný prostoduchý profesor, který o vesmíru přemýšlí výhradně v abstraktních pojmech; věděl, že svět není jen krásné místo. Vzal to všechno v úvahu, dospěl k závěru, že lidé, s nimiž bude jednat, budou jistě zrádci, důvěryhodní jako lišky hlídající kurník. V tomto okamžiku mohl ještě celý obchod zrušit a odejít, aniž by ho při tom někdo zachytil, tím si byl jist. Jenže kdo neriskuje, nevyhraje - a výhra zde byla obrovská. Existují lidé, kteří si koupí lístek do loterie, i když je kurz milion ku jedné, že nevyhrají. Kolik lidí by si asi koupilo lístek, kdyby se k nim vítězná čísla dostala ještě před losováním?

Ne, už se rozhodl. Bude našlapovat velmi opatrně, a až se vytratí, nebude to pěšky, ale v limuzíně z ryzího zlata a s diamanty místo světlometů.

Pár lidí za to jistě zaplatí svým životem, ale on se rozhodl na tuto cenu přistoupit - tedy... pokud ovšem nepůjde o jeho život.

7

Úterý, 7. června
Sperryville, Virginia

Drobný déšť bubnoval mokrými prstíky do stanu, ale goretex si s ním poradil - voda se slévala do kapek, které v klikatých potůčcích stékaly po stěnách.

Bylo těsně po rozbřesku. Jay Gridley ležel na zádech a pozoroval kapky. Spal ve dvou zipem spojených spacácích vedle Soji, hlavu položenou na smotané bundě. Měla pravdu - tenhle výlet do přírody mu ani v nejmenším nevadil, kdepak. Byla to jednoznačně ta nejlepší dovolená, jakou kdy zažil. Nebyl sice žádný fanda otevřených plání, mnohem větší radost mu dělalo vytváření jejich obdoby ve VR a následné prozkoumávání, ale bez ohledu na to, jak kvalitní programátor člověk je, opravdovému sexu se ve VR nevyrovná vůbec nic.

To tedy rozhodně ne.

Jay se podíval na Soji, která ještě spala. Potlačil touhu pohladit ji po tmavých vlasech. Bože, jak byla krásná. Chytrá a inteligentní, lepší ženu si nemohl přát. Jediná neznámá byla v tom, jak jejich vztah učinit trvalým. Je možné, říkal si, že by se mu vysmála, kdyby ji požádal o ruku?

Soji otevřela oči a usmála se na něj. "Nevíš, jak požádat o vrácení peněz, bělochu?"

"Dovol, abych ti připomněl, že mám zpola thajský původ," řekl, "takže pozor s tím bělochem. A krom toho jsem vůbec nepřemýšlel o tom, že bych chtěl vrátit peníze."

"Takže krásy přírody za to stály?"

"Všechny krásy přírody, co k životu potřebuju, jsou v tomhle stanu,"

Zasmála se. "Aha, lichotník se ke mně snaží dostat přes pýchu."

"Ano, prosím, jsem nejhorší noční můra všech buddhistů. Uposlechneš-li mě, sklouzneš z okraje své cesty."

"To sotva," namítla. "My buddhisti chodíme zásadně středem, víš?"

Teď ruku natáhl a pohladil ji po vlasech.

Zachytila ji, přitáhla si ji ke rtům a políbila na dlaň. "Nezapomeň to," řekla. "Hned jsem zpátky."

"Jdeš meditovat do deště?"

"Ne, jdu se vyčurat za stan."
"Kazíš mou představu o tvé nadpozemské podstatě."
"To je mi líto. Budeš si prostě muset zvyknout, že jsem jen chybující pozemšťan."
"Jako my ostatní pokleslí."
Rozepnula zip spacáku a nahá se vysoukala ven. "No, tak pokleslá jako někteří z vás zase nejsem."
Díval se, jak vylézá z nízkého stanu, a usmíval se na její pevný zadeček mizející za moskytiérou. Nacházeli se uprostřed pustiny, už čtyři dny od doby, kdy opustili hlavní cestu, neviděli živáčka. Mohli pobíhat nazí i ve dne - pokud se ovšem řádně namazali opalovacím krémem a repelentem - a nikdo by je neviděl. Pokud by ovšem přestalo pršet a vyšlo slunce - a pokud šlo o Jaye, nevadilo by mu, kdyby z tohohle stanu nikdy nevylezli.
Zasmál se. Hoši, tolik se změnil od dob, kdy býval zaníceným počítačovým šílencem. Vrátit se do práce ho vůbec nelákalo. Skutečný život je tady.
No jasně.

Londýn

Když se Alex vrátil do Států, Toni si pronajala malý byt - měla v bance nějaké peníze, ale ceny za londýnské hotely by ji o ně připravily velmi rychle, když tu teď byla jako soukromá osoba. Carl ji seznámil s jedním ze svých studentů, který měl malý byt a cena byla více než rozumná. Toni ve skutečnosti podezřívala Carla, jestli něco nedoplácí sám. Zatím nezískala dostatečnou odvahu, aby se ho na to zeptala - kdyby ne, mohla by ho taková otázka urazit. A kdyby ano, třeba by se musela vystěhovat, a to by ji hodně mrzelo.
Tak či onak, až jí vyprší víza, bude bez peněz, koncem léta bude muset odjet ze země.
Seděla u malého stolku v kuchyni - vlastně v kuchyňce - když zazvonil zvonek. Kdo to může být? Kromě Carla a její domácí nikdo nevěděl, že tady bydlí. Nějaký obchodník? Nebo si někdo spletl adresu?
Když otevřela dveře, zahlédla za nimi poslední osobu, kterou by byla čekala:
Agentku MI-6 Angelu Cooperovou.
Toni nevěřila svým očím. Ta mrcha! Jak se opovažuje sem chodit?
Toni potlačila nával vzteku, který málem pronikl navenek. Zdvořilost se od ní čekat nedala, ale podařilo se jí promluvit klidně: "Co si přejete?"
Cooperová se lehce usmála. Byla to pohledná žena, to zcela nepochybně. Toni si její půvaby uvědomovala. "Potřebuju s vámi mluvit. Můžu dál?"
"Proč? Nemáme spolu o čem hovořit."
"Myslím, že ano. Prosím."
Toni pokrčila rameny tak znuděně, jak jen dokázala. "No jo. Tak pojďte."
Když Cooperová vešla, vypadala nervózně. Dobře jí tak, pomyslela si Toni. Možná je cvičenou tajnou agentkou, ale Toniny bojové schopnosti byly mnohem dokonalejší než výcvik, jaký svým zaměstnancům vštěpuje anglická tajná služba. Kdyby došlo na věc, dala by Cooperové co proto - i kdyby té potvoře pomáhal James Bond. A Cooperové by natloukla s radostí. S velkou.
"Copak?"
"Dlouho se nezdržím. Víte, bojovala jsem s tím, ale nedokážu přijít na rozumnější způsob, jak to říct, takže vám to povím tak, jak to je: s Alexem Michaelsem jsem nespala."
"Ne, tuším, že o spánku se nejspíš moc hovořit nedalo."
Cooperová zavrtěla hlavou. "Vy mi nerozumíte. Nedošlo k žádnému sexu - je to jasnější? Žádným způsobem, ani podle Clintonovy definice. Já jsem chtěla, ale on mě odmítl."
Toni z toho byla úplně zmatená. "Cože?"

"Ano, vím, že jsem se tvářila, jako by k tomu došlo, ale - nic nebylo. Chtěla jsem, věřte tomu, snažila jsem se ze všech sil, ale on nechtěl."

Toni ukázala ke stolu. Nevěřila svým uším. "Nechcete si sednout?" Jako vždy, když byla rozrušená, znovu se jí do řeči přimíchal přízvuk z Bronxu.

Mluví pravdu? Nebo ji k tomu navedl Alex?

Cooperová odhadla její myšlenky: "Pokud by vás to zajímalo, ne, Alex mi neřekl, abych za vámi zašla; nemluvila jsem s ním od doby, kdy odsud odletěl. Slyšela jsem, k čemu mezi vámi došlo. Nechtěla jsem do toho zasahovat. Když mě odmítl, celkem mě to naštvalo, takže jsem se rozhodla trochu vám ublížit tím, že budu předstírat opak. Asi jsem chtěla, abyste mu to dala pocítit, trochu ho podusila. Ale přes jeho odmítnutí jsem měla Alexe ráda a není správné, aby trpěl, když se k vám zachoval dobře."

"Alex to ale nepopřel, když jsem se ho zeptala přímo," namítla Toni.

"To chápu. Byl to dlouhý den. Najedli jsme se v jedné restauraci. Vypil hodně piva a já mu nabídla masáž. Ale dál to nedošlo. Už skoro spal, když jsem se svlékla a chtěla ho přimět k tomu, aby se se mnou vyspal. Byla jsem připravená - a on očividně taky - ale místo toho, aby souhlasil, mi začal vyprávět o vás."

Odmlčela se, zhluboka se nadechla a pokračovala. "Strašně jsem se zlobila. A nenáviděla jsem vás za to, že ho máte, takže jsem udělala, co jsem udělala. Omlouvám se. To je všechno."

Otočila se a zamířila ke dveřím.

Toni přeskočil hlas, stěží stihla promluvit, než žena došla ke dveřím. .Angelo?"

"Ano?"

"Díky, že jste mi to řekla. Asi to nebylo snadné."

Cooperová se usmála, tentokrát uvolněněji. "Trhání nervu by mi asi vadilo míň. Máte štěstí, že o vás stojí takový muž. Možná byste mohla ještě všechno vrátit."

Když odešla, Toni se posadila za stůl a dívala se do zdi. Proč jí to jenom neřekl? Věděl, že si myslí, že se vyspal s Cooperovou; stačilo to jen popřít, byla by mu věřila. Aspoň si myslela, že by mu byla věřila. Proč jí to neřekl?

V mysli si přehrála jejich poslední setkání, snažila se vzpomenout na každý detail. Řekl jí vůbec někdy, že s Cooperovou byl?

Ne...

A doháje! Co se to s ním proboha dělo? Proč ji nechal při pomyšlení, že k tomu došlo!

Toni najedou pocítila všechny emoce a po tvářích jí začaly stékat slzy. Krucifix, Alexi!

Zase byla vzteky bez sebe, ale tentokrát z úplně jiného důvodu. Co si proboha živého mohl myslet?

8

Středa, 8. června
Gakona, Aljaška

"Tak tam jedeme?" Ventura musel zvednout hlas, aby ho Morrison slyšel. Letoun typu Cessna Stationair nebyl obyčejně tak hlučný, ale tenhle měl pokroucené dveře na straně spolujezdce, takže ke hluku se přidávalo ještě pronikavé pištění.

"To je ono," přikývl Morrison.

Ventura se podíval dolů z výšky přibližně dvou a půl kilometrů. Viděl převážně nedotčený jehličnatý les. V dálce se tyčilo pohoří s několika velmi vysokými zasněženými vrcholky. Samotné sídlo HAARP bylo odříznuté od lesa -

vypadalo to tu, jako by někdo vysekal v lesích prostor ve tvaru nějakého paklíče. Několik budov a parkoviště v nepravidelné kruhové oblasti spojovala přímá silnice se samotným centrem - které vypadalo, jako by někdo zasel semínka, z nichž vyrostly obrovské televizní antény jako z padesátých let. O kousek dál ležel druhý obdélníkový kus země stejně velký jako první. Za řídicími budovami se objevoval několik stovek metrů dlouhý, rovný dlážděný pás.

Pilot mírně zatočil, pak ubral plyn a vyrovnal letoun.

"Máme teď svou vlastní přistávací dráhu," řekl Morrison. Je to lepší kvůli bezpečnosti. V době, kdy se základna stavěla, to nebyl problém - ke vstupní bráně mohl přijít kdokoli, dokonce bylo každou chvíli otevřeno - ale došlo k několika nepěkným akcím ekoteroristů, takže teď je kolem pořádný plot a ozbrojení strážci. Nejbližší město, Gakona, je tímhle směrem, ale daleko. Je tam pošta, benzínová pumpa, motel, pár ubytoven, restaurace, bar a tak. Jezdí sem spousta turistů, lovců a rybářů. Kdybyste chtěl, mohl byste si tu nechat vyrobit sáně pro psí spřežení, ale jestli vás zajímá spíš noční život, moc si neužijete. Čtyřicet devět stálých obyvatel."

Ventura přikývl. Navštívil několik zapadlých vesnic tak malých a osamělých, že hlavním tématem k rozhovoru v neděli ráno byla velikost neobyčejně velkého rampouchu na okapu u baru. "Na pouliční tancování je tu trochu chladno," řekl.

Nešlo o otázku, nicméně Morrison reagoval, jako by tomu tak bylo. "Ano, uprostřed zimy tu teplota klesá na čtyřicet padesát pod nulou, takže na pláních obyčejně leží přes metr bílého prašanu, u domů je ho naváto ještě víc. Vítr leckdy fouká tak silně, že na některých místech žádný sníh ani neleží. Když na něco takového najedete se skútrem, pořádně vám to pochroumá pásy."

Ventura se zdvořile usmál. Před odletem do Anchorage se částečně informoval. O krajině a odlehlých částech věděl možná víc než Morrison, ale nedal to najevo. V téměř každé situaci vědomosti představují moc, a samotná skutečnost, že pro něj pracuje, neznamená, že mu důvěřuje.

Z toho, co se dozvěděl, vyvozoval, že sídlo HAARP leží přes stovku mil severovýchodně od Anchorage, takřka u Wrangellova pohoří, vysokého pásu hor oddělujícího Aljašku od kanadského Yukonu.

Už věděl, že Gakona je nejbližší město a že leží asi patnáct mil severozápadně od města Glennallenu, které také nelze nazvat prototypem velkoměsta. Zde se směr udával jinak než ve městě - například motel Surdough stál u milníku 147,5 - nemuseli jste říkat, na které silnici, protože jich tudy nevedlo tolik, aby došlo k nedorozumění. Gakona ležela na Glennově dálnici, ačkoli místní jí říkali Tokova odbočka, pár mil od křižovatky s Richardsonovou dálnicí. Město, tedy vše, co ho tvořilo, leželo nedaleko soutoku řek Copper a Gakona. Původními obyvateli byli indiáni z kmene Athna, ale teď jich tu žilo jen pár. Vůbec tu žilo málo lidí. I v sezóně pracovalo na projektu HAARP víc lidí, než kolik bylo obyvatel města. Lidé, kteří se zde rozhodli bydlet, milovali divokou přírodu a buď byli velmi otužilí a zarputilí, nebo nevydrželi.

Přistávací plocha v objektu byla nová a podle Venturových zdrojů nejbližší obchodní letiště leželo až v Gulkaně, pár mil jižně od Gakony. Žádná železnice, a cesty zvané dálnice zde připomínaly spíše obyčejné státní silnice.

Před asi sto lety tu kdosi postavil motorest, Gakona Lodge, který zde dosud stál a teď sloužil jako restaurace.

Pokud jste nepracovali pro HAARP - nebo proti němu, a i takových se pár našlo - mohli jste sem přijet za lovem, rybami, jízdou na kanoi či kajaku, kvůli lyžování či snowboardingu. S dobrovolným sdružením hasičů spolupracovalo několik zdravotníků, ale nebyly tu žádné nemocnice, kliniky ani doktoři, takže když jste si uřízli nohu, měli jste smůlu.

Pilot, větrem ošlehaný muž kolem padesátky, navedl stroj nad úzkou ranvej

a snížil rychlost. Většina pilotů byla velmi dobrá, a tenhle si s tím malým letounem vedl lépe než ostatní; když totiž odešel z námořnictva, kde působil jako pilot na letadlových lodích, létal s práškovacími letadly ve střední Kalifornii. Ventura si prověřil i jeho. Když jste vzali nějakou zakázku, nemohli jste riskovat - prověřili jste si každého, kdo se mohl dostat na dostřel vaší pušky. Tady uprostřed pustiny to bylo jednodušší, aspoň co do počtu nepřátel. A nebylo to vůbec složité, dokonce mnohem jednodušší, než si spousta lidí myslí.

Ventura si předplatil pátrací počítačovou službu. Připojili jste se k síti, zadali své heslo a jméno toho, koho či co jste chtěli najít, a do pár minut jste obvykle získali velmi podrobnou zprávu. Tato služba měla napojení, byť asi ne moc legální, na zdravotní pojištění, státní dopravní inspektoráty, úvěrové společnosti, policejní počítačové sítě a spoustu dalších, o nichž se nezmiňovala. Šlo o nákladnou, ale též velmi kvalitní službu. Ne sice dokonalou - o Venturovi měli jen to, co dovolil, aby se objevilo - ale stejně dobrou jako při prohlídce seriózní špionážní agentury. Dokázala vysledovat a popsat většinu slušných lidí. Sledování ostatních spadalo do jeho kompetencí - když stálo zato někoho znát, rozhodně se vyplatilo znát střelce.

Pilot s letounem hladce přistál, stroj ani jednou neposkočil a odjel k ukazateli směru větru na ocelovém stožáru vedle boudy z vlnitého plechu s velmi příkrou střechou.

Jakmile vystoupili a vyložili svá zavazadla, pilot zamířil od přístřešku zpět na ranvej, ani nevypnul motor.

Bylo teplo - kolem třiceti stupňů, odhadoval Ventura.

"Nečekal jste, že bude tak teplo, co?" zeptal se Morrison.

"Spíš jsem si říkal, kde jsou komáři. V téhle roční době bývají v jezerních údolích poměrně nepříjemní."

Morrison zamrkal, rozhodně ho udivilo, že Venturu nepřekvapila teplota. "Hm. No, ministerstvo obrany najímá někoho, kdo sem čas od času přiletí a všechno postříká. Komáři představují větší problém dál odsud. Vy jste tedy už na Aljašce byl? Proč jste mi to neřekl?"

"Nebyla příležitost," řekl Ventura a usmál se.

"Hm. Tak pojďte, ukážu vám to tady. V boudě je malý vůz; k přední bráně je to odsud asi kilometr a půl. Svezeme se."

Ventura přikývl. Posunul si pistoli v pouzdře u opasku. Měl ji tam od chvíle, kdy odlétli ze Seattlu. Znal minimálně pět způsobů, jak se vyhnout nutnosti zabalit zbraň do kufru. Lidi, kteří si myslí, že do dopravního letadla nelze pistoli propašovat, lžou sami sobě.

Nic takového neměl Ventura v úmyslu.

Dálnice 1-80, severozápadně od Laramie, Wyoming

"Páni, koukni, to jsou ale obři!"

Tyrone se odvrátil od malého stáda bizonů v ohradě vedle odpočívadla a podíval se na Nadine. "Jo. Viděl jsem je ve filmu, ale to není ono. A zrovna to nevoní." V časném odpoledni se ve vzduchu vznášel zápach zvířecího pižma a prach. Jen těžko se dalo říct, co přesně připomíná, ale na ulici ve Washingtonu, D.C., se s tím lze setkat jen těžko. Stáli na poměrně rovném místě, ale už vjeli do severní části Skalistých hor a ten velký karavan jel mnohem pomaleji než v kansaské rovině.

Spolu s Nadine stáli vedle vysoké dřevěné ohrady ohraničené jedním drátem s varovnými nápisy, že je v něm elektřina, ať se ho nikdo nedotýká, necelých pět deset metrů od nejbližšího bizona, který přežvykoval seno nebo co. Tvor mezitím zpod ocasu upustil na zem několik velkých a těžkých hnědých a nažloutlých kup. Ani nezvedl hlavu a nepřestal přežvykovat. Vyprazdňování a přijímání potravy zároveň. Uf.

"Fuj!" řekla Nadine.

Předtím sice cítili ve vzduchu nějaký zápach, ale teď to vážně smrdělo.

"Jo, to je věc. Už se ani nedivím, že je vyhladili. Přesuneme se proti větru," řekl Tyrone.

Ten desetimetrový karavan, který si Tyronův tatínek vypůjčil od nějakého admirála, stál za nimi u pumpy a čerpal palivo. Do nádrže se mu vešlo kolem dvou set až dvou set padesáti litrů, a bylo to moc dobře, protože jeho spotřeba byla obrovská, litr mu stačil jen na čtyři kilometry. Při okružní jízdě, kdy urazí asi kolem devíti tisíc kilometrů, tedy vysaje pořádnou spoustu benzinu. I přes novou technologii bezodpadového spalování a pomocných solárních panelů šlo o starý tank velký jako autobus a pohybující se jako dinosaurus. Uvnitř byl pochopitelně velmi prostorný. Vzadu byla ložnice s manželskou postelí, kde spali jeho rodiče. Koupelna se sprchou, toaletou a umyvadly, spousta úložného prostoru a dokonce malá ložnice vepředu, která se po zastavení dala vysunout z jedné části hlavní karoserie. Nadine spala v tom malém pokoji za shrnovacími plastovými dveřmi. Dále zde byla jídelna se stolem, kuchyně se sporákem, ledničkou, dřezem, mikrovlnnou troubou a ne zrovna malou televizí a počítačem, jež byly napojeny na automatický satelit na střeše, který snímal audiovizuální a telekomunikační signály. Mohli jste sedět, jíst ananasovo-kokosovou zmrzlinu Haagen-Dazs a dívat se na televizi, případně se připojit na síť, zatímco váš táta seděl za volantem a uháněli jste devadesátkou po dálnici. Poměrně neuvěřitelné. Mnohem větší zábava, než se tísnit na zadním sedadle rodinného dodge. Ačkoli tísnit se vedle Nadine by nemuselo být tak hrozné. Nebyla to žádná oslňující kráska, ale byla inteligentní, sportovní a jednoznačně ženská.

Za místem pro spolujezdce byla pohovka, která se dala rozložit, a na ní spal Tyrone. Po několika dnech cestování si na ni zvykl, připadala mu stejně pohodlná jako jeho postel doma. Jeho táta mu říkal, že by měla, protože ten karavan stál admirála tolik, co oni zaplatili za jejich dům.

Viděl, jak se jeho máma a táta vrací od pumpy. Nesli několik velkých papírových tašek s jídlem a kartónovou krabici nealkoholických nápojů. Šlo o výjimku, protože jeho maminka obvykle vařila v karavanu.

"Za tou ohradou je místo, kde se dá parkovat," řekl jeho otec. "Můžeme si tam sednout a dívat se na bizony." Zatřásl s taškami.

"Skvělé," řekl Tyrone. "Ale nesmí to být po větru."

Hranolky chutnaly báječně, cibulové kroužky také velmi dobře a karbanátky měly takovou zvláštní kouřovou příchuť. Nebyly špatné, ale jiné. Tyrone spolkl sousto karbanátku a řekl: "Karbanátky tady dělají trochu jinak."

Jeho otec se usmál. "Nejde o to, jak je dělají, ale z čeho."

Tyrone se na něj otočil. "Cože?"

Jeho otec ukázal z okna přes stůl a pobaveně se usmál.

Tyrone se podíval na bizony. Pak se podíval na karbanátek.

Jo tak...

Obě Nadine se zasmály.

Tyrone najednou takový hlad neměl. Ale na druhou stranu se rozhodl ten karbanátek sníst, i kdyby ho to mělo stát život. Takovou radost nemůže tátovi udělat, to tedy ne.

Usmál se, ukousl pořádné sousto a s plnou pusou se znovu usmál. "Dobrý. Chutná mi to."

9

Středa, 9. června
Washington, D.C.

Michaels měl pocit, jako by mu bylo tisíc let a pomalu se obracel v prach,

zatímco pevně svíral sluchátko, až hrozilo, že mu praskne ruka nebo ten přístroj. Snažil se hovořit co nejvlídnějším hlasem.

"...fakt super, táto, a všechny děti ve třídě ho mají rádi."

Jeho dcera vyprávěla o Byronu Baumgardnerovi, učiteli z její školy v Boise - a příteli jeho bývalé ženy Megan.

Ne, žádném příteli - snoubenci. Koncem měsíce se mají brát. A chtějí, aby vousatý Byron adoptoval jeho dceru, nastěhoval se k nim, začal fungovat jako její otec a zabránil Michaelsovi v návštěvách - pokud na to Alex přistoupí.

Není třeba dodávat, že Alex nedostal pozvánku na svatbu.

Nejprve měl chuť zápasit s nimi do posledního dechu - pokud možno posledního dechu Megan nebo Byrona. Neměl v lásce ani jednoho z nich a při jejich prvním setkání ten vousatý zázrak skončil na zemi poté, co se po Alexovi ohnal. Megan pak rozjela své obvyklé explozivní vystoupení, a když Alex něco zlostně odsekl, ten báječný mládenec Byron se rozhodl její čest bránit. Michaels ho bez rozmýšlení složil na zem, čímž potvrdil, že silat, který cvičil, není úplně k zahození.

Dnes už samozřejmě věděl, že to byla chyba, ale v ten okamžik mu nic nemohlo pomoci více.

Inu, vousatý zázrak Byron brzy zjistí, kolik cti jeho nová láska má, hned při první neshodě - Megan odjakživa bojovala velmi nečestně. Michaels tento fakt dlouhou dobu přehlížel, spoustu jejich problémů kladl za vinu sám sobě, ale postupem času si uvědomil, že všechno není jen jeho vina. Jo, v kanceláři trávil spoustu času a jistě by na to mohl zapomenout, aspoň když byl zpátky doma, ale byl dobrým otcem, a když Megan přišla s řečmi o tom, jak nepořádný je otec, těžko se mohl jen usmívat a hodit to za hlavu.

Jenže prospělo by Susie, kdyby vyzval svou bývalou ženu a jejího nového přítele na právní souboj ve snaze vzít jim vítr z plachet? Jaký vliv by na ni měl nepříjemný boj o opatrovnictví? Děti jsou sice houževnaté, dokáží se vzpamatovat i po velmi ošklivém traumatu - duševním či tělesném, na tom nezáleží - ale chtěl se snad stát tím, kdo takové trauma způsobí?

Ne. I přesto, že vina ležela převážně na Megan, ona byla tím, kdo každé ráno chodí Susie budit, ke komu Susie s pláčem přiběhne vždy, když upadne a odře si koleno, a také kdo může několika velmi dobře zvolenými slovy zasít spoustu lží o tom milém tatínkovi, až nakonec jeho dceru obrátí proti němu. A to by Megan neodpustil, zejména ne po tom, co se o ní dozvěděl, když se rozvedli. Byla velmi zákeřná, tento její povahový rys nabyl mnohem větších rozměrů, než si kdy představoval.

Souboj s Megan ohledně Susiiných sympatií by nemohl vyhrát, to bylo bez debaty. Aspoň do doby, než se ze Susie stane teenager a začne se bouřit...

Teď jí bylo osm a neustále mu vyprávěla, jak je Byron výtečný, a ačkoli Alex měl velkou chuť s tím nesouhlasit, neříkal nic. Otrávit nějakou studnu ho nikdy nenapadlo, nikdy jste totiž nevěděli, jestli se z ní nenapije někdo, koho máte rádi - nebo vy sami. Susie měla s tím mužem žít, a čemu by prospělo, kdyby se dostala do podlé bitvy mezi jejím skutečným a nevlastním otcem?

Jak by jí to mohlo ublížit?

Jenže Byron byl ve skutečnosti asi opravdu sympatický člověk. Kdyby ho potkal jinde než u Megan, nejspíš by proti němu neměl vůbec nic. Jistě, pokazil to, když se připletl do dlouhodobého souboje rozvedeného páru, jemuž nerozuměl, ale Alex by na Byronově místě udělal totéž. Michaels se utrhl na Megan - dle vlastního mínění oprávněně - ale co by byl zač, kdyby nepřišel na pomoc své ženě? I kdyby neměla pravdu?

Přece i kdyby to byl někdo jako Toni, kdo by ji dokázal ochránit lépe než on?

Michaels zavrtěl hlavou. Toni už není žádná tvoje zena. Na to nezapomeň.

"Kdy za mnou přijedeš, táto?"

"Už brzy, Škvrně. Příští měsíc."

Jo, příští měsíc. V pátek prvního července. Na první kolo soudního

přelíčení. Jeho právník, Phil Buchanan, věřil, že by mohli vyhrát, nebo aspoň všechno na dlouhou dobu zablokovat. Jenže: chtěl Alex udělat něco takového?

"To je žůžo! Říkala ti mamka, že Skautík chytil krysu?"

"Krysu?" Skautík byl malý pudl, kterého Michaels získal, když jedna vražedkyně, žena převlečená za starou dámu, chodila toho psa venčit, což tvořilo součást jejího převleku. Naštěstí pro něj ten pes zaštěkal právě včas, a tím mu zachránil život. Přemýšlel, jestli si má psa nechat, ale pak si řekl, že potřebuje asi větší pozornost, než mu může Alex poskytnout, takže teď Skautík dělal společnost jeho dceři.

"Jo, jasně, slyšeli jsme, jak se včera v noci prali pod verandou, a pak Skautík vyšel ven a nesl ji za krk! Byla to velká krysa, hnědá a od krve, byla mrtvá, ale kousla Skautíka do nohy, takže jsme ho museli vzít k veterináři, aby mu dal injekci, aby nedostal nemoc. Je v pořádku."

Představa, jak se ten malý pudl pere s krysou a nakonec ji přemůže, byla legrační. Když Alex v tom domě bydlel, používal proti krysám a myším jed nebo pasti. To ale už bylo tak dávno, jakoby v nějaké jiné galaxii...

"Musím jít, táto. Táta-B nás vezme do nového trojrozměrného kina. Mám tě ráda."

"Já tebe taky, zlato. Ahoj."

Michaels nevěřícně zíral na telefon. Táta-B.

No jo, no, jak jinak by mu měla říkat? Aby mu osmiletá holka říkala křestním jménem, to by nebylo to pravé, ale "táta-B"?

Michaelse ani trošku netěšilo, že to slyšel, bez ohledu na to, co je pro jeho dítě nejlepší. A ani to nebylo to pravé.

Takže co s tím udělá? Na rozhodnutí mu zbývalo už jen několik málo týdnů, a tohle rozhodnutí mělo ovlivnit jeho a jeho dceru po zbytek jejich životů.

Přesně takovou překážku vůbec nemohl potřebovat. Jeho život se začínal měnit v prachobyčejnou telenovelu.

Londýn

"Víš to jistě?" zeptal se Carl.

Toni přikývla a vzdychla. "Ano. Musím jet."

Byli v Carlově škole silatu, která se nacházela ve druhém patře čtyřpatrové budovy mezi restaurací a zabedněnou kanceláří charitativní organizace v nevzhledné části města zvané Clapham. Nebyly tu žádné ozdoby, jen dřevěné podlahy a pár žíněnek. Škola byla omšelá, ale studenti ji udržovali v čistotě, a projevovali tak hormat a adat - čest a úctu - svému instruktorovi. První večerní lekce měla začít asi za hodinu a studenti, kteří se nabídli, že přijdou vytřít podlahu, tu už brzy budou.

Carl přikývl. "Rozumím."

Toni mu bezmyšlenkovitě položila dlaně na prsa. Jeho svaly pod slabým bílým tričkem byly pevné a hřejivé. "Děkuju. Vážím si všeho, cos mě naučil."

Zachytil její ruku a přitlačil si ji k hrudi o něco silněji. "Je to vzájemné. Poslouchej, kdyby ti to s tím tvým Michaelsem nevyšlo, dej mi co nejdřív vědět, ano?"

"Ano."

"Čas od času se do Států dostanu. Potěšilo by mě, kdybychom se mohli sejít, abych věděl, jak to s Alexem dopadlo."

"To bych ráda," řekla.

"Zůstaneš na dnešní hodinu?"

"Ne, musím si sbalit. Letadlo mi letí brzy ráno."

Znovu přikývl. "Budeš mi chybět."

"Zůstaneme v kontaktu. Slibuju."

Sklonil se a něžně ji políbil na rty, narovnal se a usmál. "Šťastnou cestu," řekl.

Toni přikývla a usmála se. Carl představoval nepodniknuté dobrodružství,

alespoň ne docela, a Toni měla pocit, že nikdy nepřestane přemýšlet, jaké by to asi bylo.

Ve svém bytě se probírala všemi věcmi, jež se jí za týdny strávené zde nahromadily. Některé z nich se jí do tašky vejdou, jiné by si mohla nechat domů poslat, kdyby chtěla. Většina zůstane tady. Kávovar, mixér, mikrovlnná trouba - příští nájemník je jistě využije. Nepochybně si s sebou ale odveze své vzpomínky, teď byly tak zmatené, že jimi bude muset znovu projít. Alex se s Cooperovou nevyspal, ať byly jeho důvody pro to, aby Toni nechal myslet si opak, jakékoli. Pro ni to bylo podstatné a musela to nějak vyřešit.

Mohla si nastavit telefon, aby přijímal jeho každodenní telefonát. Mohla mu zavolat sama a zeptat se ho na to ze vzdálenosti několika tisíc mil. Nic by tím neriskovala. Ale žádný vzdálený hlas i s obrazem na displeji nebyl pro takový rozhovor dostačující. Potřebovala se mu podívat do očí, pořádně si ho prohlédnout, nechtěla propást nepatrné pohyby řeči jeho těla, dotknout se ho, cítit ho, možná ho i ochutnat. Nenalhávala si, že dokáže odhadnout, když jí někdo lže, ale domnívala se, že pozná, když jí lže Alex, stačí, aby stál před ní a ona si dávala pozor. Takže kdyby to, co Cooperová říkala, byla pravda, pokud ji nepodvedl, co by z toho vyplývalo? Rozešla se s ním, dala výpověď, a jestli to udělala, protože se dopustila omylu - byl to vážně omyl jako dům. Pokud se zmýlila, co to asi vypovídá o ní?

Musela se to dozvědět. Tak či onak. I kdyby měla přeplavat oceán a zbytek dojít po souši, byla rozhodnuta udělat právě to.

Zazvonil zvonek.

Poslíček v modrých šortkách, košili a čepici stál za dveřmi a držel malý balík. Podepsala převzetí a odešla dovnitř. Co to může být?

V krabici byla tmavomodrá skleněná láhev veliká asi jako kartónová rulička toaletního papíru a zabalená do silného zeleného plastu s bublinami vzduchu. Na lahvi byl nalepen malý štítek a v krabici ležel vzkaz. Na něm stálo: "Toni - myslel jsem si, že by se ti to mohlo hodit. Není to nic na tvé nitro nebo duši, ale třeba to pomůže na externí problémy a bolesti. Měj se, Carl."

Na štítku byl návod k použití obsahu té modré lahve: Ealur Silat, rovněž zvaný Tjimande Silat, nebo podle nového pravopisu, Cimande, kde "c" se vyslovuje stejně jako "tj".

Toni se usmála. Ealur Silat byla pomůcka pro trénink doplňovaný takovými cviky, jako jsou údery do pytle s pískem a do kopacích terčů. Toni už je moc nepoužívala, ale ještě stále měla ten boxovací pytel, který jí před lety vyrobila její guru. Byla to stará ponožka naplněná kilogramem a půl mědí potažených ocelových nábojů podobných těm, které se používají ve vzduchovkách. Diaboly byly zavázané ve špičce ponožky, která pak připomínala kouli velkou jako tenisový míček. Celá byla přelepená několika vrstvami izolepy. Mělo se do ní bušit nebo se s ní bouchalo do předloktí, loktů či holení, aby si tělo zvyklo na údery.

Balur Silat představoval směs kokosového oleje a různých kořínků a bylin, výroba trvala celý měsíc. Byliny se rozemlely, povařily a smíchaly, vzniklý nálev se nalil do tmavé skleněné lahve a dlouhé měsíce nebo dokonce roky zůstával na temném chladném místě, kde dozrál.

Po tréninku kontaktních cviků byly odřeniny na holeních nebo předloktích velmi běžné. Jako čínský bylinný lék Dit dá jaw, neboli "padlo železo na hrozen", i klasický indonéský přípravek prý byl výborným pomocníkem. Balur znamená doslova "krystalizovat" či "utvrdit". Směs byla v pokojové teplotě tuhá a pro zkapalnění ji bylo nutno trochu zahřát. Takto vzniklá mast pak měla urychlit léčbu odřenin a zklidnit a zpevnit pokožku. Existovali lidé, kteří se věnovali bojovým uměním, co měli holeně tak pevné a odolné vůči nárazům, že jimi dokázali lámat baseballové pálky bez zjevného poškození či bolesti. Toni viděla obrázek jednoho starého "serakisty", který to dokázal, ale neměla žádnou touhu nechat si holeně takhle zjizvit a poničit; trocha zklidnění nemohla škodit a Balur Silat pomáhal, ačkoli sehnat autentické výrobky nebylo

nijak snadné - každý druhý guru měl svůj vlastní recept a některé byly lepší, jiné horší. Neměla sebemenší důvod se domnívat, že Carl Stewart nemá kvalitní zboží.

Zvedla láhev. Kdyby to fungovalo i na pochroumané duše, výrobce by si mohl říct sebenehoráznější cenu a odejít na odpočinek během pár dní. Znovu se usmála a pustila se do balení.

10

Čtvrtek, 9. června
Gakona, Aljaška

Morrison provedl Venturu po objektu, ale nezdálo se, že by ho něco vyděsilo nebo jen zaujalo, s výjimkou hlavních elektrických generátorů. Celá budova o rozloze více než dvou tisíc metrů čtverečních byla postavena původně pro parní generátor na uhlí, který měl poháněť radar určený ke sledování zpětného rozptylu za horizontem, jenž patřil letectvu a původně zde sídlil. Po ukončení tohoto programu a přechodu na HAARP byl parní generátor vyřazen z provozu a používaly se záložní naftové generátory. Byl zde dostatek energie pro použití přenašečů a ISR. HAARP byl původně napojen na místní elektrickou síť kvůli světlům a topení, ale poruchy během velmi tuhých zim představovaly jistý - problém - nikoho nebavilo sedět potmě v zimě, i když vysílač stále fungoval. Z místní sítě se tedy postupně přešlo na místní generátory. V otázce energie byl tedy objekt soběstačný - dokud bylo v obří palivové nádrži dost paliva.

Morrison chápal, proč Ventura není nijak udivený - stála zde spousta ještě starších budov, které měly sloužit jen po přechodnou dobu, ty skutečně nemohly nikoho uchvátit. Nešlo o nic víc než přívěsy s laciným dřevěným obložením a venkovními obvody pro vypínače a zástrčky, staříčké počítače a monitory, ocelové stoly a překližkové knihovny. Rozhodně nic, co by se dalo označit za špičku.

Udělat na Venturu dojem však nebyl hlavní cíl. Spustit další test ovšem ano.

A právě to chtěl provést. Měl další cíl a podmínky byly tak dobré, jak se jen dalo v této roční době doufat, takže se připravil na spuštění.

Ventura mu stál za zády, na sobě měl převlek, který měl všechny zde přesvědčit, že jde o zaměstnance projektu - černé polyesterové kalhoty, hnědé sako, bílou košili s tužkou v kapsičce, ošklivou vestu, ještě ošklivější kravatu a brýle s tmavými plastikovými obroučkami. Dokonalý vědátor.

Pod vestou měl jistě pistoli, říkal si Morrison, ale ačkoli věděl, že tam je, neviděl ji.

Ovladače v pomocném přívěsu fungovaly stejně dobře jako v hlavní budově, ale zde se dalo méně očekávat, že na ně někdo náhodně narazí, a to by mohl být kdokoli, kdo by se objevil.

"Když nám fungují počítače," řekl Morrison, "a pokud sluneční činnost není úplně pod psa, dokážeme zasáhnout cíl v osmadevadesáti případech ze sta." Posunul nějakou páčku a na displeji s tekutými krystaly se objevily nové údaje.

Společně s Venturou byli v pomocné řídicí místnosti HAARP sami. Právě zde Morrison obvykle prováděl svá kalibrační cvičení a tentokrát i neautorizované manipulace se zařízením. Šlo o to, že se nedalo poznat, kam energie, která se zde vyrobí, vlastně putuje. Jelikož celý projekt přes léto stagnoval s výjimkou údržby a kalibrace, přes rameno mu nemohli nahlížet žádní opravdoví vědci - a stráže nebudou mít tušení, co se tady ve skutečnosti děje. Ventura se ve svém převleku pousmál.

"Je na tom něco legračního?" zamračil se Morrison.

"V některých kruzích se osmadevadesátiprocentní úspěšnost bere jako neúspěch," řekl Ventura.

Morrison nastavil další ovladač a pak se otočil na Venturu s otázkou v očích.

"Koncem devatenáctého století žil pistolník jménem Adolph Ad Topperwein. V prosinci roku 1906 se rozhodl, že zkusí nastřílet rekord. V San Antoniu v Texasu měl pilu, nařezal si tam kupu dřevěných kostek pět krát pět centimetrů."

"Kupu? To je panečku vědecký termín."

"Nespěchejte. Hned se k tomu dostanu."

Ventura ukázal palcem a ukazovákem tloušťku přibližně jako středně silná učebnice. "Kostky byly asi takové, o něco větší než golfový míček."

Morrison se podíval na ovládací panel a stiskl klávesu. Na monitoru počítače se objevily další číslice. "Fajn. A co?"

"A Ad šel na tržiště v San Antoniu s několika vrhači, několika oficiálními svědky, třemi samonabíjejícími puškami Winchester M-03 ráže .22 a - znovu to slovo - kupou munice. Rozestavěl své asistenty asi sedm metrů před sebe. Když vyhodili kostku do vzduchu, on vystřelil, na každou jen jednou.

Zasáhl více než čtrnáct set těch kostek, než poprvé minul. Pak pokračoval více než čtrnácti tisíci výstřely a každým výstřelem zasáhl."

"Ježíši, to je pořádná kupa."

"Ale ne, ještě není. Prováděl to celý týden, sedm hodin denně. Na konci té doby vystřelil na padesát tisíc kostek. A z těch padesáti tisíc pokusů minul přesně... čtyřikrát."

"Dobrý bože," řekl Morrison. "Obyčejnou puškou? Ne samopalem?" Morrison zamlada střílel na terč se svým otcem jeho puškou ráže .22. Představa, že zasáhne padesát tisíc kostek stojících na stole na vzdálenost sedmi metrů a mine jen čtyřikrát, mu připadala úžasná. A že je zasáhne při letu vzduchem? Dočista ohromující.

Ventura se usmál. "To ještě není všechno. Dosáhl průměrné rychlosti kolem sedmi tisíc kostek za hodinu, každé tři a půl vteřiny jednu, takže skončil s předstihem - původně si na to dal deset dní. Dosáhl rekordu a mohl odejít, ale zůstal. Místo toho rozkázal svým asistentům, aby obětovali některé nejméně poškozené kostky, vzal další munici a začal znovu střílet. Po týdnu nepřetržitého střílení už začal být trochu unavený, takže jeho výkonnost mírně poklesla, ale střílel ještě další tři dny.

Celkem vzato vystřelil na dvaasedmdesát tisíc pět set kostek. Jeho konečný výsledek byl sedmdesát dva tisíc čtyři sta devadesát jedna. Minul devětkrát.

Osmašedesát a půl hodiny střelby. Ačkoli se od té doby našli střelci, kteří zasáhli víc kostek, žádný z nich toho nedosáhl za stejných podmínek, takže rekord je stále platný. Mám Topperweina na fotce v černém obleku - s kravatou - ve vysokých botách a v klobouku, jak sedí na vrcholku kupy rozstřílených kostek s puškou položenou na kolenou."

Morrison zavrtěl hlavou. "Neumím si představit, že bych jen dvaasedmdesáttisíckrát ohnul ukazováček, natož abych se udržel natolik v bdělosti, abych tolikrát přesně vystřelil."

"Abych byl upřímný, já taky ne. Topperwein byl nejlepším střelcem, jaký kdy žil. Ale byl to rovněž relativně nevzdělaný muž z malého městečka v Texasu, používal obyčejné pušky ráže .22, žádné laserové zaměřovače, žádné dalekohledy, žádné elektronické špunty do uší, nic. Asi by se o něm nedalo říct, že byl nějak moderní, ale procentuální vyjádření jeho výkonu bylo 0,99988. O více než sto let později a se vším tímhle..." mávl rukou na počítačové vybavení... "co máte k dispozici, by člověk čekal, že se střelby na terč zlepší."

Morrison se zamyslel. Ano, čekat by se to dalo. Ale zase jediným pohybem prstu dokáže za pár hodin pobláznit sedmdesát tisíc lidí. Nikdo s puškou v

ruce se mu nemůže rovnat.

Morrison zvýšil výkon systému na testovací úroveň. Rozezněly se varovné sirény, na řídicím panelu blikalo červené světlo. Natáhl ruku ke knoflíku, na kterém ležel plastikový kryt. Sirény neustále pištěly, světla blikala a on kryt nadzvedl a knoflík stiskl.

Tady jsou ty vaše dřevené kostky, příteli...

Vodopády Multnomah, Oregon

John Howard stál u restaurace z kamenných kvádrů a díval se, jak si jeho rodina prohlíží slabý pramínek vody padající z obrovské výšky do studeného jezírka u paty útesu. Nacházeli se asi pětatřicet kilometrů od Portlandu u soutěsek řeky Columbia a dívali se na jeden z největších vodopádů v zemi, více než sto osmdesát metrů dlouhý proud vody. Bylo to úžasné, ačkoli na jaře ještě hezčí, jelikož tající sníh dodával do přítoku mnohem více vody.

Všechno tu bylo navlhlé, spousta mechu a hub, které skrápěla nikdy nekončící sprcha z vodopádu.

Howard sáhl pro svůj virces - virtuální celosvětové spojení - připevněný u opasku. Byla to vynikající hračka, ne o moc větší než běžný pager nebo malý mobilní telefon; nebyl to jen telefon, ale i GPS, hodiny, rádio, televize, modem, kreditní karta, kamera, skener a dokonce fax s možností přenosu tištěných zpráv. Existovaly i civilní modely, ale vojenské přístroje byly lepší - aspoň prozatím. Slyšel, že se už chystá nějaký nový model.

Na malé obrazovce se objevil usmívající se obličej seržanta Julia Fernandeze.

"Gratuluju, generále. Nečekal jsem, že to vydržíte takhle dlouho. Tuším, že sázku vyhraje někdo jiný."

"Jen volám, jak se daří, seržante."

"Země se o sebe zatím dokáže postarat i bez vás, pane. Žádné války, žádní teroristi neobklíčili Quantico - pokud tedy nepočítáte nováčky FBI - a republika stále trvá."

"Jen jsem vám chtěl dát vědět, kde jsem."

"Johne, vaše GPS nám posílá signál, dokud má energii, to víte, ne? Víme, kde jste. Mám vám říct vaše přesné souřadnice?"

"Přemoudřelého poddůstojníka nemá nikdo rád, Julio."

"Ale no tak, máte dovolenou. Klid. Bavte se. Kdyby se Švýcaři nebo Francouzi rozhodli provést invazi do USA, okamžitě vám volám, slibuju."

Howard nadnesl návrh, který byl anatomicky neproveditelný a pro heterosexuála i nepravděpodobný.

Fernandez se zasmál. "Dobrá, končím, generále. Adios."

Howard se usmál a znovu si připnul virces k opasku. No, opravdu si občas myslel, že by se svět zhroutil, kdyby odjel z města. Ale byl od přírody takový, co s tím nadělá?

Nadine a děti se nemohly dočkat výstupu na malý můstek nedaleko vodopádu a Howard šel s nimi. Zmoknout přece patří k věci, ne?

Když stoupali po vlhké asfaltové cestě, vzpomněl si, kdy byl v tomto koutě země poprvé. Někdy v roce 1999 nebo 2000, koncem podzimu nebo začátkem zimy. Jeden z jeho kamarádů z armády, Willie Kohler, sehnal lístky na boxerské utkání na pobřeží. Stály dvě stě dolarů, nebyla to nejlepší místa, ale poměrně dobrá, asi jen patnáct dvacet metrů od ringu. Zápas se konal v jednom z těch indiánských kasin. Chinook něco. Chinook Winds, to je ono. V Lincoln City.

Když už o tom přemýšlel, vzpomněl si na utkání mnohem lépe. Dostalo nějaký podivný název jako Randál na kvadrát nebo Kusy hrůzy nebo... ano, Bouře u moře. Spolu s Williem na to dostali poměrně zajímavé cestovné.

Nepatřil mezi největší světové fandy boxu, ale když byl mladší a ve službě, poměrně se mu věnoval, účastnil se táborových zápasů jako lehčí těžká váha a vedl si celkem dobře. Neviděl v tom žádnou budoucnost, nechat se mlátit

do obličeje, ale nevadilo mu dívat se na někoho, kdo to dovedl pěkně předvést. A jak si vybavoval, v kasinu se tehdy odehrálo šest až osm zápasů, většinou poměrně lehkých vah a pár z nich rozhodovalo o mistrech. Nejzajímavější zápasy proběhly v juniorské kategorii. Nějaký mladý černoch z Washingtonu, D.C., ladnými pohyby složil svého soupeře k zemi ve druhém kole. Shlédli i dvojici žen, jedna byla malá dívka v červeném, bantamová váha, třiašedesát kilogramů a skvělé ruce - a skvělé nohy. Byl to její teprve třetí profesionální zápas, ale měla box v krvi. Pochopitelně to bylo v době, kdy box nebyl řazen mezi brutální zločiny proti lidskosti a ženy se do něj teprve dostávaly. A kdy ještě nebylo příliš politicky nekorektní obdivovat ženské nohy...

Nejvíce mu však v paměti utkvělo, že tam hráli příšerný rap - jestli to přídavné jméno není nadbytečné - před každým zápasem a ještě navíc příliš hlasitě. Každý tam měl mít snad povinně špunty v uších; byl tam větší hluk než na střelnici, hudebnosti možná dokonce ještě méně. Po druhém či třetím zápase měli s Williem sto chutí zvednout se a rozkopat reproduktory, aby ten rachot trochu ztlumili. Ale jako na střelnici i na velkém boxerském zápase se člověk raději choval co nejzdvořileji - nikdy jste nemohli vědět, jestli ten chlápek, kterého jste právě polili pivem, nebyl před pár lety hlavním adeptem na titul v těžké váze, a bez ohledu na typ sebeobrany, který jste ovládali, kvalitní profesionální boxer nejprve přijme pár úderů, aniž by se přestal usmívat, a pak teprve sám vyrazí do útoku.

Howard se usmíval, když stoupali k oparu z vodopádu. Kopec byl pokrytý mnohem větší vrstvou zeleně - mechu, kapradí, všemi druhy vodomilných rostlin.

Julio měl pravdu, měl by se uklidnit a užívat si dovolené. Jeho syn pomalu rostl a brzy se bude mnohem víc zajímat o děvčata a auta než o bumerangy a výlety s rodiči. Měl by si to užít, dokud to jde. Nacházel se na Divokém západě, nečekalo se tady nic, co by hrozilo ozbrojeným útokem, rozhodně nic, kvůli čemu by měl přestat klidně spát.

Nadine se na něj otočila a usmála se. "Příjemné, co?"

"Jo," přikývl. "Přesně tak."

11

Čtvrtek, 9. června
Quantico, Virgima

Jay Gridley zrovna nejásal, že se musí vrátit do práce. Jistě, bylo to jeho zaměstnání a samozřejmě ho bavilo, ale ležet se Soji i v provlhlém stanu uprostřed zmáčeného lesa? Oproti tomu vypadala práce velice odpudivě.

Nikdy nečekal, že ho někdy něco takového napadne, ale už se stalo.

Ačkoli se do práce nemusel vrátit do pondělí, přišel sem ve skutečnosti už ve čtvrtek odpoledne. Soji se totiž musela sejít s nějakými klienty a odmítla vzít si s sebou do lesa laptop nebo telefon, takže sbalili tábornické vybavení a vrátili se do civilizace. Na síti Soji vystupovala jako starý tibetský kněz Sojan Rinpoche a vyučovala základy buddhismu a zároveň nabízela psychologicko-duchovní první pomoc lidem, kteří utrpěli různé formy poškození mozku, obvykle následkem drog nebo mrtvice. Tak se též potkali, on-line, když Jay dostal ránu při honu za chlápkem s kvantovým počítačem.

Soji měla byt v Los Angeles, ale chtěla pracovat v Jayově bytě, aspoň prozatím. A on doufal, že ji přesvědčí, aby to tak zůstalo napořád, ačkoli zatím nesebral odvahu říct jí, aby se k němu nastěhovala, natož aby si ho vzala. Ale i na to dojde. Časem.

Velitel Michaels seděl ve své kanceláři, když tam Jay dorazil. Kývl na sekretářku. "Má volno?"

"Ano, běžte dál."
Jay zaklepal a otevřel dveře. "Nazdar, šéfe."
"Jayi? Co tady děláš? Máš se vrátit až v pondělí. Jak ses měl?"
"Komáři se činili tak, že jsme se museli vrátit na transfúzi. Ale jinak skvělý. Co práce?"
"Nuda. Nic zásadního. Obvyklé útoky na síť, viry, nelegální pornověci. Pokud víme, nikdo se nechystá zničit svět, díkybohu."
Jay se chtěl zeptat, jestli Michaels slyšel o Toni Fiorellaové - její odchod skupinu Net Force pořádně zasáhl - ale nechal to být. Toni volala Jayovi z Londýna a slyšel, že prý volala i jiným lidem z Net Force, ale pořád nevěděl, co se mezi ní a šéfem přesně stalo. Muselo to ale být zlé. Michaels vypadal hodně ztrápeně, ačkoli se snažil tvářit jinak.
"Vůbec nic zajímavého?"
"Ne. Tedy, jedna věc přece jen. Říká ti něco projekt jménem HAARP?"
"Jasně, ten atmosférický vařič v Aljašce. Hoši s hliníkem na čepicích to milují. Co se stalo? Rozteklo se to?"
"Podle jednoho z vědců zapojeného do toho projektu, se někdo vloupal dovnitř a ukradl cosi z jeho počítače."
"Proč by to dělal? Ta technologie je stařičká, vynalezl to už Tesla před víc jak stovkou let."
Michaels pokrčil rameny. "Nevím. Já jsem se podíval na síť ve VR a zdá se, že někdo do jejich počítače opravdu pronikl."
"Možná nějaký kluk."
"Třeba. Jestli se na to chceš podívat, zvu tě."
"Soji má program na několik dní. Podívám se na to, budu mít v práci náskok."
"Historie a moje nálezy jsou v pracovním souboru pod ‚HAARP'."
"Rozumím, šéfe. Uvidíme se v pondělí ráno."
"Pozdravuj Soji," řekl.
Jay odešel do své kanceláře, nic nového ale neviděl. Nanejvýš několik vytištěných hlášení. Na e-mail a telefonické vzkazy se díval s pomocí vircesu, který si vzal s sebou, takže byl poměrně v obraze.
Jen z legrace zapnul počítač a přečetl si informace o HAARP, které mu poskytl jeho šéf, včetně interview s Morrisonem natočeného skrytou kamerou.
Velmi zajímavé věci. Kontrola mysli? To by stálo za ukradení, ale rovněž to nevypadalo pravděpodobně. Lidi se zajímali o nízkou frekvenci už dlouhou dobu, stále však bez výraznějších výsledků. I tak to ale bylo velmi zajímavé.
Jay vypnul počítač. Strávil zde několik hodin. Nejvyšší čas jít domů. Soji taky nemusí být u počítače v jednom kuse...
Ale když zamířil ke dveřím a chystal se k odchodu, zazvonil mu telefon a hrdelní ženský sexy hlas, který si naprogramoval, mu hlásil: "Jayi! Důležitý hovor, Jayi! Pozor! Zvedni ten telefon, ty zamilovanej snílku!"

Pátek, 10. června
Longhua, Čína

Když byl Jing Lu Han před dvaceti lety příslušníkem čínské armády, někde přišel k ruské pistoli Makarov a po dvě desetiletí ji měl pečlivě schovanou. Nikdo ho s ní neviděl - aspoň tedy nikdo živý, kdo by o tom mohl podat svědectví. Neexistoval zjevně jiný způsob, jak takovou věc získat, když se žádný Rus k Longhua nikdy ani nepřiblížil a když Jing strávil celý svůj život zde, právě s výjimkou své služby v armádě.
Ať ji však sehnal jakkoli, šlo o zbraň, jíž Jing postupně zastřelil sedmnáct obyvatel své rodné vsi v časných hodinách páteního rána. Tiše chodil městem a pálil po každém, kdo se vyšel ven podívat, co je to za hluk, nerozlišoval podle pohlaví, věku či rodinné příslušnosti. Než vyšlo slunce, zastřelil muže, ženy, děti, své přátele i příbuzné. Zbývalo mu přes dvacet

kusů munice, když zastřelil osobu číslo sedmnáct - svou ohyzdnou a hloupou sestřenici Low Tang - ale bylo diskutabilní, kolik dalších mohl ještě zranit či zabít, jelikož ho v tu chvíli obklopilo několik vesničanů, kteří ho srpy a kosami rozcupovali na kusy. Kaluže krve, které tu po Jingovi zbyly, zašlapaly do tvrdé země jejich sandály - než všech šest namířilo své zbraně proti sobě navzájem.

Jediného zjevného vítěze té šarvátky čekala krátká budoucnost, protože chvíli poté ho zabila učitelka středního věku zahradnickými nůžkami, kterými mu velmi obratně proťala levou krční tepnu. Soudě dle krvavých stop vykrvácel za necelou minutu.

Učitelka pak obrátila nůžky proti sobě, vrazila si je do břicha více než desetkrát, než ji šok a ztráta krve zbavily sil.

O kousek dál byla čtveřice žen zavražděna pátou, která do nich najela padesát let starým traktorem Ford, zacouvala a znovu přes ně přejížděla, dokud traktoru o hodinu později nedošel benzin. Pak usnula za volantem.

V jediném slušném obchodě s potravinami ve městě bylo uvězněno devatenáct lidí, kteří se sem uchýlili, aby se zachránili před masakrem, celý obchod však zapálila mladá dívka. Všichni uhořeli. Dívku pak zabila postarší žena, která se k ní přikradla zezadu a lopatou jí rozbila lebku, ji zase připravil o život rozložitý - nahý muž, který ji chytil a zalehl ji; udusil ji vlastním tělem a nepřestával se pochichtávat.

Do šesti hodin přišlo o život sedmadevadesát obyvatel, dalších jedenadvacet utrpělo zranění, jimž brzy jistě podlehnou, a další stovka byla zraněna tak vážně, že musela být hospitalizována. Nikdo o tom nic přesného nevěděl, protože pozemní komunikační linky vedoucí z města přerušil a spálil muž, který se pak na kusu drátu oběsil.

Městečko Longhua nezažilo nejlepší den své historie.

Čtvrtek
Quantico, Virgmia

Michaels zvedl oči od svého laptopu a tištěných hlášení, fotografií a videa a podíval se na Jaye. "Kde jsme k tomu přišli? Je to neuvěřitelně podrobné."

"Některé fotky a videozáznamy pocházejí ze záběrů ze špionážních družic a počítačových zvětšenin, některé přišly od čínských vyšetřovatelů, některé z rozmlácené a zakrvavělé kamery nalezené na místě činu. Některé zprávy jsme dostali od mého kamaráda v CIA, který to získal tak, jak CIA obvykle takové věci získává - koupili to od jednoho jejich čínského počítačového špiona, který se po tom poohlédl. Je to všechno čerstvé, velmi čerstvé."

Michaels se znovu podíval na snímek žen, které zabil traktor. Jejich těla byla z velké části rozdrcena, stěží identifikovatelná jako lidská.

"Co vlastně víme? A proč o tom potřebujeme vědět právě my v Net Force?"

"Longhua v Číně je horské město asi sto padesát kilometrů severovýchodně od Pekingu, směrem k Mongolsku. V Longhua se toho moc neděje - tedy nedělo.

Podle mého kamaráda ze CIA je v Číně ještě jedna obec zvaná..." podíval se na laptop na stole před sebou... "Daru, která leží několik tisíc kilometrů od Longhua, na pobřeží proti Tchaj-wanu. Před pár dny tam došlo k témuž. Číňané se pochopitelně ze všech sil snaží všechno udržet pod pokličkou, ale naše zdroje tvrdí, že šlo o stejnou písničku. Skupinové šílenství spojené s vražedným násilím. Lidi z obou měst, kteří to přežili, povídají totéž. Všichni se zničehonic zbláznili a naprosto bezdůvodně začali napadat ostatní. To včetně těch, kteří se dožili výslechu. Dělali si své věci a najednou cvak! Popadlo je vražedné šílenství, kterému se nemohli bránit. Nikdo z nich to nedokáže vysvětlit. Najednou jim prý prostě připadalo jako báječný nápad vyrazit do ulic a ztlouct, zkopat nebo zmrzačit své příbuzné či sousedy k smrti."

"Co na to říkají čínští vyšetřovatelé?"

"Nemají tušení. Pátrali po drogách, jedu, psychedelikách ve vodě, nemocích, vlivu počasí či seizmické aktivity, dokonce záporného feng shui, ale nenašli vůbec nic. Ať to způsobilo cokoli, přišlo to a zase odešlo, nenechalo to po sobě žádné stopy."

"A co si o tom myslí CIA?"

"CIA nemyslí, šéfe, jen sbírá data a posílá je dál. Mám s mým kámošem dohodu, aby mi dodával všechno podivné. Přijde mi to jako důležitá zpráva, jako takovou jsme ji taky dostali."

"Myslím, že tvůj přítel by měl radost, kdyby se dozvěděl, jak vysoké mínění o něm máš. Co si o tom myslíš ty?"

"No, podle mě to vypadá jako nějaký náhodný test."

Michaels se zadíval do dálky. "A myslíš, že to svým lidem dělají Číňané?"

"Jistě to tvrdit nemůžu, ale proč ne? Pár jich odstraní, komu budou chybět? Mají jich v záloze ještě další miliardu."

"Jayi..."

"Promiň, to jsem přehnal, omlouvám se."

"Jenže podle hlášení se čínští vyšetřovatelé zdají být zaskočeni. Myslíš, že by o tom nevěděli?"

"Jako že by levá ruka neřekla té pravé, co chystá? Takové věci se dějí v jednom kuse, všude možně. Ministerstvo zahraničí neinformuje CIA. Špioni nedávají vědět armádě. My tvoříme součást FBI, ale federálové nám toho tolik neříkají. Proč by to v Číně mělo vypadat líp? Ovšem za předpokladu, že vyšetřovatelé nejsou součástí té kamufláže."

"A proč je to náš problém, Jayi? Jak se tahle zpráva vůbec dostala na náš stůl?"

"Když jsi mi řekl, abych se porozhlédl po té záležitosti s HAARP, téměř okamžitě přišlo tohle. Trklo mě to. Vzpomínáš si na toho chlápka, o kterém jsi mi vyprávěl, že přišel, když jsem byl na čundru? Na toho vědce z HAARP?"

"Morrison, jistě."

"Tak. No, zmínil se o čemsi tykajícím se kontroly mysli a určitých radiových vln."

"Tvrdil, že to není možné."

"Třeba ne. Ale co když ano. Co když se v počítačích HAARP šťourali Číňané a co když to ukradli. Prostě se mi to zdálo jako hrozná shoda náhod, když si vezmeš, že tohle je přesně to, co by někdo chtěl udělat, kdyby jen mohl."

"Čína?"

"Možná. Mají pár velmi dobrých hackerů. Možná lidi z HAARP našli kamínek z mozaiky a Číňané věděli, jak ho využít. Není to nic jistého, jde o pořádný dohad, ale podíval bych se na to."

Michaels přikývl. "Doufám, že nemáš pravdu. Doufám, že si to nespojí nikdo další a nenapadne ho přiřknout nám to jako náš problém. No dobře. Najdi všechno, co můžeš. Pokud s tím má ta událost v Číně nějakou souvislost, nechci, aby nás někdo načapal na švestkách. Aspoň musíme být schopni říct, že to vyšetřujeme, kdyby se někdo ptal."

"Jasně, šéfe. Jdu do toho."

Když Jay odešel, Michaels se několikrát zhluboka nadechl. Ať je to nějaký virus, který nenašli, a ne něco, co ukradli z amerického počítače. Prosím. Tohle fakt teď nemůžu potřebovat. A jindy taky ne...

12

Čtvrtek, 9. června
Washington, D. C.

Když Tonino letadlo přistálo na Dullesově letišti, byla už dávno tma. Musela přesednout z jumba na menší letoun směrem do New Yorku a věděla, že by to pořádně schytala, kdyby se její matka dozvěděla, že byla na letišti JFK a nezavolala do Bronxu, aspoň aby ji pozdravila, ale zatím se na to necítila. Její matka by totiž chtěla vědět o všem, co se stalo s Alexem, i guru by chtěla znát více podrobností, než Toni zatím komukoli chtěla sdělit. Domnívala se, že je konec, ale třeba ne, a dokud si ve všem neudělá jasno, nezačne se s tím svěřovat nikomu z přátel. Na to je nejlepší mít kamarádku, někoho, kdo by vyslechl i nepříjemné věci - tedy ne matku ani postarší učitelku. Mama Fiorellaová vychovala dům plný dětí, většinou synů, a při šesti dětech musela o sexu jistě něco vědět, jenže vědět a povídat si o něm jsou dvě rozdílné věci. Toni si vzpomínala na rozhovor, který vedla s jedním ze starších bratrů, když jí bylo kolem devatenácti. Ptal se jí na ženy, když do pokoje vstoupila jejich matka. Mama zaslechla slova "ženský orgasmus" a byla pryč než bys řekl švec.

Kdepak, rozhovor o Alexovi, sexu a lásce bude muset počkat, dokud nenavštíví jednu ze svých kamarádek ze studií, Dirishu Mae nebo May Louise, ženy, s nimiž zůstala v kontaktu od školy. Ženy, které měly podobné zážitky a také si k ní přicházely poplakat na rameni. Když spolu bydlely na kolejích, překřtily to na Mužskou válku. Některé bitvy člověk vyhraje, jiné prohraje, ale válka samotná nikdy nekončila.

Jízda taxíkem v dusné letní noci k Alexovu bytu trvala překvapivě krátkou dobu, což se ovšem dalo čekat, jelikož nikam nespěchala. V Londýně, tisíce mil daleko, jí to připadalo naléhavé a absolutně nezbytné. Čím víc se ale přibližovala, tím méně se jí ten nápad zdál geniální. Má se objevit před Alexovými dveřmi jen tak, bez zavolání, bez upozornění? Co když není doma? Co když s ní nechce mluvit?

A co když není sám!

Napadlo ji to poprvé. Co když je s ním v posteli nějaká žena, oba se chichotají pod peřinou a je jim fajn?

V hlavě se jí vynořila rozšklebená příšera se zelenýma očima a příšerně jízlivě se smála. Poradit si se žárlivostí nebylo jen tak. Nebylo to totéž, jako když někdo vyrazí přímo proti ní a ona mu může dát ránu loktem nebo pěstí, žárlivost měla podobu plíživého zákeřného tvora, který se objevoval neočekávaně, bodal ji dlouhým trojzubcem, když to nejméně čekala, a pak pelášil pryč, než se zmohla na jakoukoli reakci. Nenáviděla ten pocit, nesnášela fakt, že mu nedokáže předejít. Toni v této otázce nebyla úplně zabedněná. Když člověk stráví půlku života studiem bojového umění, které mu umožní rozdávat pořádné rány, uvědomí si, že si osvojil jisté... kontrolní mechanizmy. Nemyslela si, že by si Alex našel někoho jiného, uváží-li se jeho minulost - poté, co se rozešli s bývalou ženou, s nikým dlouhá léta nechodil - ale jeden nikdy neví. Když byl takhle vržen do vody, třeba si našel novou partnerku na synchronizované plavání. A to by jistě spoustu věcí zkomplikovalo, že?

Toni při té myšlence zavrtěla hlavou. No dobře. Tak jo. Nejela tam přece kvůli nějakému srdceryvnému filmovému udobřování, jela si pro několik odpovědí. Odpovědí, které jí Alex dlužil.

A jak tak o tom přemýšlela, najednou byla na místě.

Alex bydlel v poměrně klidné ulici ve čtvrti pro vyšší střední třídu. Bohatí lidé by se tak hluboko nesnížili a nešli sem bydlet, chudí si to nemohli dovolit, ale zdejší rezidence byly pohodlné a odpovídaly Alexovu postavení. Příjemné místo, příjemná čtvrť a až do toho příšerného zážitku v Londýně příjemný člověk.

Musela vědět, co se stalo, aby to mohla změnit. Nedávalo to žádný smysl.

Toni zaplatila taxikáři, dotáhla svůj kufr na kolečkách ke vchodu a

vydechla.

Zastavila se. A ještě nějakou chvíli zůstala stát.

Uvnitř bylo vidět světla, nebylo tak pozdě. Stačilo jen stisknout zvonek.

Uvědomila si, že se jí zrychlil dech a že má zpocené dlaně. Byla teplá, vlhká noc, ale ta za její pocení nemohla. Došlo ji, že má strach. A jelikož byl tento pocit silnější než vědomí, že se dokáže ubránit, nešlo o nic povzbudivého.

Zhluboka se nadechla, zpola vydechla a sbírala odhodlání. Stiskla zvonek. Slyšela, jak zvoní. Pak se chvíli nedělo nic, nedokázala určit, jak dlouho, ale čistě subjektivně asi deset až patnáct tisíc let.

"Ano?"

Ve sluchátku zaslechla jeho hlas poprvé od chvíle, kdy před sedmi týdny odletěl z Londýna. Netušila, zejí ten hlas bude tolik chybět, dokud ho nezaslechla, a ta prostá otázka ji zarazila natolik, že ze sebe vypravila jen: "Ahoj."

"Toni!? Chviličku, hned jsem tam!"

A ať cítila cokoli, potěšilo ji, když z jeho hlasu slyšela radost.

Gakona, Aljaška

Ventura obcházel stanoviště ostrahy. Měl k dispozici základní tým o šesti lidech plus sebe. To nebylo vzhledem k rozsahu akcí, jež chystal jeho klient, úplně dostačující, ale s ničím větším by se tady uprostřed pustiny asi nemohl pohybovat. Všichni byli převlečeni za členy klubu ornitoiogů, kteří si vyšli na pozorování sov, takže všichni mohli nosit dalekohledy a kamery, ale jemu se pořád nechtělo nechat je procházet po lesích. Místní by si jeho lidí určitě všimli, a ačkoli všichni měli řádné vybavení a rychle si nastudovali základní údaje, skutečný ornitolog by poznal, že jde o podvodníky.

Naštěstí tady na severu moc organizací na potírání zločinu nebylo, takže i kdyby někdo měl pocit, že tihle ornitologové se mu nějak nezdají, asi by nešel hned volat policii, a kdyby přece jen, asi by takový telefonát nepočetná aljašská policie nechápala jako signál k větší akci. Divní ornitologové? Není to nadbytečné vyjádření? Co že dělají? Chodí po lesích s dalekohledy u očí? No teda. To je mrzuté! Cože, vy si myslíte, že přišli krást stromy? Nebo pašovat medvědy do Států? Ale jděte!

Ventura všechny ubytoval v Doupěti dvou losů, relativně novém motelu pár mil od základny HAARP, který připomínal shluk chatek. Kromě pěti agentů, kteří se procházeli venku a mohli tak sledovat pohyb kolem posledního pokoje v západní části, kam Ventura umístil svého klienta, v místnosti samotné byla jedna jeho spolupracovnice, mladá žena. Měla k ruce pistoli s krátkou hlavní, revolver a pár nožů. Slečna Whiteová by jistě šokovala každého nic netušícího útočníka, který by se podle jejího baculatého zadečku a dmoucích ňader, jež stěží zakrývala minisukně a blůzička, domníval, že je to nafintěná a neškodná husa. Kdyby místní věděli, že Morrison je ženatý, nejspíš by se domnívali, že tahle slečinka je jeho milenka, kterou si vzal s sebou na sever, kde se nemusí obávat své ženy.

A ta rozhodně jen tak nepřijede, protože dvojice Venturových lidí se ubytovala v pronajatém domě v Port Townsendu v ulici Morrisonových a paní Morrisonovou bedlivě střežila. Muselo se předpokládat, že když někdo bude chtít zaútočit na klienta, nejspíš ho napadne, že by mohlo stát zato navštívit i jeho ženu, a ačkoli ona nebyla jeho prvotním klientem, neškodilo ji sledovat, když ona a klient nebyli spolu.

Dvojici - smíšenému páru - stačilo jen pár hodin, aby pochopila, že Shannon Morrisonová, rozená Bellová, není tou nejvěrnější ženou pod sluncem. Od pondělí, když sledování začalo, zašla paní Morrisonová třikrát do obchodu pohledného mladého obuvníka, jistého Raye Duncana, a každou návštěvu strávila hodinu v zadní místnosti. Venturovi lidé se domnívali, že jelikož vždy

odcházela se širokým úsměvem a rozpálenými tvářemi, nechodila si sem zkoušet mokasíny - pokud k tomu nedocházelo vleže na Duncanově pohovce a s nohama ve vzduchu.

Ventura neměl pocit, že by se o tom měl před svým klientem zmiňovat. Ray Duncan, sedmadvacet let, bydlel ve městě už více než deset let, dávno předtím, než se sem přistěhovali Morrisonovi, a kontrola minulosti tohoto muže neprokázala nic nelegálnějšího než několik dopravních přestupků a pokárání za jediného jointa, se kterým ho přistihli v Seattlu, když mu bylo osmnáct.

Mimomanželské aktivity paní Morrisonové byly pro ochranu klienta zhola bezvýznamné. Aspoň zatím.

"Jak to vypadá?" zeptal se Ventura.

Muž, s nímž hovořil, vypadal na šedesát, měl šedivé vlasy a ošlehaný obličej, na sobě rybářskou vestu a plátěný klobouk, kombinézu, vysoké holínky, na krku dalekohled a digitální fotoaparát. Z kapsy vesty mu vedle malé baterky vyčuhoval ošoupaný výtisk Petersonova Průvodce po ptácích Severni Ameriky.

Starší muž se zasmál. "No, podívám se do záznamů. Před půl hodinou přeběhla kolem popelnice asi velká krysa. Možná to byla nutrie nebo vačice - v zoologii nejsem moc silný. A před patnácti minutami se v pokoji číslo pět rozsvítilo světlo v koupelně, svítilo dvě minuty a pak zhaslo. A co dál? Jo, vlastně, poštípali mě dva obří komáři. Nic víc se neděje."

Ventura se na něj sevřeně usmál. "Radši byste znovu střílel po drogových dealerech z Mexika?"

"Ne, ale jestli je to vždycky tak rušné, asi začnu brát viagru, abych se vůbec udržel v bdělosti. Bude to hračka."

"To jste původně říkal i o Mexičanech."

Starší muž se na něj otočil. "Čekáte, že se zapotíme?"

"To je víc než pravděpodobné, ačkoli ještě chvíli asi ne. Budu vás informovat."

Ventura odešel, připomínal muže, který si večer vyšel na procházku a kráčel k dalšímu stanovišti o pár stovek metrů dál.

Za chůze znovu přemýšlel o klientovi a celé situaci. Vůbec mu nevadilo, co jeho klient dělá, to byla jeho starost, ne Venturova, záleželo mu jen na tom, jak to ovlivní jeho práci. Ventura moc nepřemýšlel o morální stránce. Měl svůj vlastní etický kodex, který se asi neshodoval s kodexem většiny lidí aspoň v otázce, co dělají a proč to dělají. Z jeho úhlu pohledu byl převážně... jaksi amorální ve spoustě věcí - když zabijete tolik lidí jako on, začnete mít pocit, že se na vás nevztahují stejná pravidla jako na obyčejné lidi. Věděl, jací jsou sociopati, mezi ně nepatřil. Miloval, nenáviděl, byl obdařen obvyklými pocity. Jednou byl i zasnouben, ale žena ho opustila, protože ještě nebyla zralá na usazení. V Jižní Americe se stal otcem, a ačkoli to bylo před dvaceti lety, stále posílal podporu ženě a své dceři, které párkrát tajně viděl, ale oficiálně se s nimi nikdy nesešel. Několika lidí, které odstranil, mu bylo i líto, litoval, že je musel zabít. Nebyl tedy mentálně narušený či nevyrovnaný, jen se dostal do oboru, v němž se pracuje s důrazným násilím, a ukázalo se, že si vede velice dobře.

Samozřejmě se v tomto oboru pohyboval dost dlouho, aby si uvědomoval, že většina vlád se v mnoha oblastech - v jejich většině - chová stejně amorálně jako on. Zcela nepochybně tam, kde se nepředpokládá veřejný zájem. Znal federální žalobce, kteří pustili na svobodu mnohonásobné vrahy, aby mohli předstoupit před veřejnost s drogovými dealery. Znal zpravodajské důstojníky, kteří se raději dívali jinam a dopustili, aby došlo k vyvraždění celých vesnic, protože opačný postup by ohrozil nějakou tajnou operaci. Znal nezletilé vojáky, kteří dokázali pozvednout samopal a rozstřílet babičky a děti na kaši - z toho prostého důvodu, že měli zrovna velice špatný den. Všichni tihle lidé se přesvědčovali, že pracují pro větší dobro, že účel světí prostředky. Že to, co dělají, je ve skutečnosti morální.

Ventura si nic takového nenalhával.

Ochrana muže, který vytvořil nějaký přístroj na ovládání mysli a chtěl ho prodat kterési zahraniční mocnosti za kupu peněz, nebyla vlastně ničím závažným. Ventura neměl dostat nic z jeho výdělku, ani to nechtěl. Byl najat, aby odvedl jistou práci, a to chtěl dodržet. Peníze nebyly vůbec rozhodující, nic neznamenaly, zvláště v případě, když jste měli stranou uloženo tolik, že byste nemuseli do konce života hnout prstem. Kdepak, šlo o profesní výzvu, dosažení cílů, jaké si před sebe člověk klade, a jedině na tom záleželo. Když dostal úkol někoho zabít, zabil. Když měl udržet někoho naživu, splnil to. Jednoduché.

Tady na severu, kde mohl velet dění kolem svého klienta, bude úkol udržet ho naživu poměrně snadno splnitelný. Kdyby se objevila další skupina ornitologů, Ventura by sice nečinil žádné velké závěry, ale jistě by ho napadlo, nejedná-li se o potenciální hrozbu.

Bezprostřední atentát nebyl pravděpodobný, aspoň prozatím. Kdepak, starosti mu dělal únos, mučení a následná poprava. Ochránit toho rnuže bude mnohem složitější, až se vrátí zpátky do civilizace.

No co. Na to je ještě čas. Člověk, který příliš přemýšlí o tom, co se stane zítra, by mohl narazit už dnes. O budoucnosti se samozřejmě přemýšlet musí, ale v ní se nežije. Umět si poradit s aktuálními situacemi, to je umění.

Vždycky.

Druhý člen sledovacího týmu se díval, jak Ventura kráčí k němu přes parkoviště osvícené žlutými lampami na vysokých dřevěných sloupech. Některé druhy hmyzu byly nejspíš tak hloupé, že jim nedošlo, že žluté světlo nevidí, takže po tuctech létaly kolem lamp, třepetaly se kolem nich v kostrbatých kružnicích a narážely do skla, které chránilo žárovky.

Muž převlečený za amatérského ornitologa měl stále jednu ruku pod vyhrnutými cípy rozepnuté o několik čísel větší košile s krátkými rukávy, dokud si nebyl jist, že k němu opravdu míří Ventura. Dobře. V práci člověk nikdy nesmí ztratit ostražitost. Nikdy.

13

Čtvrtek, 9. června
Washington, D.C.

Michaels nemohl uvěřit svým očím. "Toni! Rád tě vidím."

Přikývla. "Můžu dál?"

"No jistě, jistě, pojď dál, pojď dál." Natáhl se pro její tašku.

"Já to vezmu," řekla.

Uvnitř nastalo trapné ticho.

"Chceš něco pít? Nebo jíst?" Páni, jak jí to slušelo. Ze všech sil se přemáhal, aby se mu ve tváři neobjevil přihlouplý radostný úsměv.

"Měli bychom si promluvit," řekla.

V žaludku ho píchlo a zamrazilo, ale řekl: "Ano."

"Proč jsi mi lhal?"

"Co... já..."

"Řekl jsi mi, že jsi s ní spal!"

"Toni..."

"Ona ale tvrdí, že ne! Tak jak to je, Alexi?!"

Příkře se na něj dívala a její zlost se vznášela v místnosti jako mrak. "Souložil jsi s Angelou Cooperovou nebo ne?"

"Ne," odpověděl tichým hlasem.

"Ježíšikriste, Alexi! Co je s tebou?"

Zvedl dlaně vzhůru a pak je nechal klesnout. "Já... Těžko se to

vysvětluje."
"No, tak teď mi to tady pořádně vysvětli!"
Přikývl a začal vyprávět.
Když se dostal až na konec, Toni vrtěla hlavou. "Proč jsi mi neřekl, že to proběhlo takhle?"
Měl spoustu času o tom přemýšlet, možná až příliš mnoho. "Protože jsem se styděl."
"Odmítl jsi nádhernou ženskou, která na tebe chtěla skočit, a přesto ses styděl?"
"Neměl jsem s ní chodit na večeři, neměl jsem si dávat to pivo, a už vůbec jsem neměl jít k ní do bytu, svlékat se a nechávat si třít záda."
"To je pravda. Proč jsi to teda udělal?"
I o tom měl čas přemýšlet. "Mezi tebou a mnou se objevilo několik problémů. Celá ta situace v Británii mě vyvedla z míry, nezvládal jsem práci ani to, co se dělo s námi, k tomu ještě ta nepříjemnost s Megan, Susie a tím soukromým detektivem. Angela je pohledná, schopná žena a měla o mě zájem. To mi lichotilo. Vím, že nic z toho mě neomlouvá za to, co jsem udělal, ale aspoň to víš."
"Ty jsi trouba," řekla.
"Já vím. Nikdy k tomu nemělo dojít," řekl.
"Přesně tak," přikývla. Nepatrně se na něj usmála a Alexovi spadl ze srdce obrovský balvan, jako by se mu podařilo setřást olověný kabát. "Ale tak jsem to nemyslela. Jsi trouba, žes mi to neřekl."
"Když jsem tě to ráno viděl v hotelové hale, myslel jsem si, že bys mi nevěřila. Byla sis jistá, že jsem to udělal, a nechtěla jsi o tom mluvit, pamatuješ? Říkala jsi, že nechceš nic slyšet."
Zamračila se, jako by se snažila si vzpomenout. "To že jsem řekla?"
"Je to jedno. Pravdou bylo, že jsem ležel nahý na stole, na mě seděla nahá žena a žádost se probudila taky."
"Ale tys nepokračoval."
"Myšlenka samotná je stejně hrozná jako čin."
Znovu se usmála a zavrtěla hlavou. "Z mého úhlu pohledu ne. Cítil jsi vinu, protože jsi na to v té chvíli myslel? Tak to jsi opravdu trouba. Kdyby šlo věšet lidi za myšlenky, byli bychom všichni pod drnem. Mohl jsi nám oběma ušetřit spoustu trápení, kdybys mi to vysvětlil, Alexi, i když jsem ti říkala, že nechci nic slyšet."
"Jo, no, to už teď vím taky."
Natáhla se k jeho dlaním a vzala je do svých rukou. "Pojď sem."
"Provedu."
A v okamžiku byl Michaelsův život znovu velmi, velmi krásný.

Pátek, 10. června
Anchorage, Aljaška

Stáli na letišti a čekali na let Alaska Airlines do Seattlu, když zazvonil Morrisonův nový telefon. Na chvilku ztuhl. To jsou oni! Podíval se na Venturu, pak si nasadil bezdrátová sluchátka a nastavil mikrofon. "Ano?"
"Dobré ráno. Slyšel jsem, že máte na prodej ojetý automobil," pronesl klidný hlas bez přízvuku.
Morrisonovi přeběhl mráz po zádech a pocítil náhlou potřebu odejít na nejbližší toaletu. Řekl jim, aby pronesli právě tuhle větu a nebýt anonymní poznámky, kterou umístil na jistou stránku spravovanou Číňany, nikdo neměl číslo tohoto telefonu, za nějž zaplatil hotově a zaregistroval ho pod falešným jménem.
Zakryl mikrofon prstem. "Jsou to Číňani," řekl Venturovi.
Ventura se podíval na hodinky. "Půl minuty," řekl a ukázal na telefon. "Víc ne. Pojďte."

Morrison přikývl a vstal. Sundal palec z mikrofonu a Ventura vytáhl z kapsy svůj telefon a začal do něj tiše mluvit.

"Ano, mám auto na prodej."

"Rád bych ho viděl," řekl muž. "Kdy se můžeme sejít?"

"Je vaše číslo blokované?"

"Ne."

"Tak já vám zavolám."

"Budu se těšit."

Morrison zavěsil.

Ventura řekl: "Mí lidé zjistili příchozí číslo, máme ho. Běžte dovnitř a hoďte telefon do koše." Ukázal na toaletu.

"Mám ho vypnout?"

"Nechte ho jít. Už asi vědí, kde jste, ale aspoň budou mít co hledat."

Morrison zamířil k toaletě. Ventura mávl a dvojice mladých mužů v šortkách, košilích a s batohy vešla na záchod před ním. Ventura zůstal na chodbě.

Když se Morrison ujistil, že ho nikdo nesleduje, zahodil telefon do koše pod zásobníkem na papírové ručníky. Pak šel a použil nejbližší mušli.

Když vyšel ven, Ventura mu řekl: "Před letištěm na nás čeká auto. Pojďte."

"Myslíte, že se sem dostanou takhle rychle?"

"Když hovor nenecháte přesměrovat, můžou vystopovat telefon jen podle provozovatele - velké národní zpravodajské služby mají přístup k velmi výkonným přístrojům. Nejspíš někoho pošlou. Těžko půjde o tři Číňany s dlouhými nehty a dlouhými kníry oblečené do barevného hedvábí, kteří by se usmívali, klaněli a vypadali jako ztělesnění žlutého nebezpečí. Spíš bych čekal vyvinutou norskou blondýnu, která bude podpírat drobného stařík cestou k přepážce - to nejposlednější, co byste předpokládal, že vypadá jako ‚čínský rozvědčík'. Jistě dostanou do několika minut své agenty do většiny velkých měst. Anchorage naštěstí není tak velké. Kdybyste používal solidní službu, chvíli by jim trvalo, než by vypátrali vaše e-maily, ale i to asi brzy překonají. Očekával bych, že do pár dní budou zcela jistě vědět, kdo jste, aniž byste jim zavolal."

Morrison naprázdno polkl. "Služba, kterou jsem používal, zaručovala diskrétnost."

Ventura se usmál a chvíli vypadal jako žralok. "Jistě, když jim někdo zavolá a zeptá se na vás, nic mu neřeknou. Ale diskrétnost ustoupí stranou, když někdo zapíchne správci sítě nůž do zad a položí mu pár otázek."

"To by si dovolili?"

"Jistě. Já ano." Znovu se usmál a Morrison se v tu chvíli bál Ventury stejně jako Číňanů. Díkybohu, že stál na jeho straně.

"Vědí, že jste na letišti, ale jelikož telefon není zaregistrován na vaše jméno, nevědí, kdo jste, takže půjdou po tom telefonu. Až ho najdou, poohlédnou se po osamělém muži. Cestujete pod pseudonymem, lístek máte jako jeden z trojice cestujících, z toho jsou dvě ženy, takže to hned neodhalí. S dostatečnou počítačovou silou se jim podaří projít všechny lety, které odsud dnes odlétají, a zkontrolovat všechny pasažéry. Naše falešná jména při zběžném prozkoumání obstojí, ale když se jim povede zahrabat hlouběji, dojde jim, že jde o padělky, ačkoli jim to neprozradí nic víc, než že se dozvědí, že jsme měli namířeno do Seattlu a že jsme nebyli v letadle. Možná bychom mohli dorazit do vašeho domu ve Washingtonu, než zjistí, kdo jste. Máte proti sobě velmi zainteresované lidi a otázka vůbec nestojí ‚zda', ale spíš ‚kdy'."

"Moje žena..."

"Vaši ženu sledují mí lidé, právě jsem tam vyslal posily. Bude v pořádku. Ale tam my nejedeme."

"A kam jedeme?"

"Na místo, kde budu moct kontrolovat příjezd na schůzku."

"My tam pojedeme autem?"

"Ne, autem dojedeme na soukromé letiště a pronajmeme si letadlo. Měli bychom odstartovat co nejdříve."

Teď, když se Morrison měl na pozoru, prohlížel si ostatní lidi v letištní hale s dosud nepoznaným podezřením. Ti mladíci se snowboardy, ten pár gayů ve středním věku smějící se nad laptopem, ten vysoký muž v šedém obleku s kufříkem. Kdokoli z nich mohl být ozbrojen a připraven ho unést.

"Upřímně řečeno si nemyslím, že na vás už pošlou špičkový tým," řekl Ventura, jako by mu četl myšlenky. "Vědí o těch testech, které jste provedl na jejich území a o jejich dopadu na čínské obce, a uvědomují si, že o tom něco víte, ale nevědí jistě, že jste to způsobil. Budou vás muset prověřit. Jakmile vám uvěří, budeme si muset začít dávat velký pozor."

Morrisonovi náhle velmi vyschlo v hrdle. Věděl, že k tomu dojde, ale dosud mu to nepřipadalo tak... reálné. Žaludek se mu svíjel jako na centrifuze. Ale co. Teď s tím nic nesvede. Už se rozhodl.

"Nemyslel jsem, že to půjde takhle," řekl Morrison.

"Takhle je to vždycky," odpověděl Ventura.

14

Pátek, 10. června
Portland, Oregon

Mistrovství v hodu bumerangem se konalo ve Washingtonově parku, což Tyrona pobavilo. Ujeli několik tisíc mil z Washingtonu, D.C., a nakonec se ocitli v jednom oregonském parku pojmenovaném po stejném člověku. Od parků v jeho čtvrti se ale hodně lišil. Šlo o obrovský podlouhlý park se spoustou kopců, vysokých jehličnatých stromů, portlandskou zoologickou zahradou, zahradnickým centrem a dalšími atrakcemi. Nad parkovištěm před zoo tvůrci parku vytvořili z jedné louky rovnou plochu tak velkou, že by se na ni vešla tři nebo čtyři fotbalová hřiště. Plocha byla zarostlá travou, krátce zastřižená, nešlo o stejný druh, jaký pokrýval hřiště u nich doma.

"Skvělá plocha," řekla Nadine.

"Jo."

Soutěž měla oficiálně začít až zítra a jejich kategorie až v sobotu, ale na trávníku trénovalo asi dvacet házečů. V teplém letním vzduchu kroužily barevné bumerangy, modré, červené, oranžové a zelené, blyštivé víry točící se tam a zpět.

Tyrone se otočil na svého otce. "V pořádku?"

Jeho tatínek se rozhlédl a přikývl. "Vypadá to poměrně v pohodě. Vrátíme se s maminkou za pár hodin."

Tyrone přikývl a už přemýšlel o tréninku. Jeho otec pronajal auto a nechal karavan zaparkovaný u hotelu s názvem U Zeleného lesa. Rodiče se chtěli jet podívat do centra Portlandu, ale nechtěli nechat Tyrona s Nadine o samotě, dokud si park sami neprohlédnou. S ohledem na počet rodin s malými dětmi, nepřítomnost podivných gangů nebo lidí, kteří by po sobě házeli lahvemi od piva, se tatínek rozhodl, že Tyrone s Nadine jsou tady dostatečně v bezpečí.

"Máš kreditku?"

"Jo."

"A telefon?"

"Mám, tati."

"A je zapnutý?"

Tyrone zvedl oči k nebi. Odepnul si telefon od opasku a přidržel ho, aby jeho otec viděl displej. "Je, tati."

Copak ho pořád mají za malé dítě? Tohle je Portland, ne Baltimore. Už to

málem řekl, ale uvědomil si, že by to možná nebylo nejchytřejší, takže držel jazyk za zuby. Došlo mu, že občas je to nejlepší řešení. Když nic neřekne, nemají ho za co potrestat.

Nadine začala vybalovat své bumerangy.

"Tak už běžte, rodičové, jsme tu v pořádku."

Maminka se usmála.

Jakmile odešli, Tyrone s Nadine se rozhlíželi, kde mohou začít. Na trávníku byly vyznačené knihy, ale většina z nich už byla zabraná. To nevadilo - měli s sebou smývatelnou křídu; mohli by si nakreslit vlastní kruh.

"Tamhle," řekla Nadine. "Vítr fouká od jihu, ale je skoro bezvětří, budeme mít ideální podmínky."

"Hele, koukni. Není to Jerry Prince?" Ukázal.

Nadine se podívala. "Asi jo."

Světová jednička, vítěz loňského mezinárodního mistrovství, držitel světového rekordu. Říkalo se, že v tréninku v poryvech větru hází osm minut a neoficiálně, ačkoli před svědky, prý dosáhl čtrnáctiminutového hodu.

"Podíváme se na něj. Třeba se něco přiučíme."

Zasmála se. "No, ty určitě. Já už svůj styl mám."

"Ty máš hlavně pusu, nic víc. Roztáhnu to tady na tři minuty."

"Ty roztáhneš tak akorát vagón hnoje. Ale dej si pozor, ať nezakopneš a nezvrhneš to na sebe."

Tyrone se zasmál. Byla s ní legrace.

Na většině bumerangových závodů bylo několik kategorií - přesnost, vzdálenost, trikové a rychlostní chytání, dvojhod, hody družstev. Tyrone stejně jako Nadine soutěžil v kategorii MDH - maximální délka hodu - v ní šlo o to, dostat lehký bumerang do vzduchu a udržet ho tam co možná nejdéle. Posuzování v této kategorii nebylo nic náročného - stačilo zmáčknout stopky a nejdelší výkon vyhrál. Chvíli se sice objevovaly snahy pravidla různě upravovat, zkoušet na závodech zvláštní úpravy - dostali jste dva hody, ale jeden se nepočítal, nebo jste dostali tři a mohli jste si vybrat ten nejlepší - ale teď to bylo jiné. Jakmile jste se dostali do kruhu, měli jste zkušební hod, ale po něm už jen jeden hod a basta. Když se vracel, museli jste ho zachytit a nesměli jste opustit oficiální kruh, jinak se hod nepočítal. Rekord v Tyronově věkové skupině byl těsně nad tři a půl minuty, ale neoficiálně prý existovali mladíci, kteří házeli v šílených povětrnostních podmínkách a udrželi bumerang ve vzduchu mnohem déle. Nejlepší neoficiální výkon byl přes osmnáct minut, ačkoli tento údaj vyšel z řad dospělých profesionálů. Osmnáct minut ve vzduchu bylo těžké si i jen představit.

Tyrone se v loňské soutěži umístil na třetím místě s časem 2:41 a s modelem Möller Indický oceán, šlo o odlehčený typ ve tvaru písmene L z vrstev tkaniny a pryskyřice. Vítěz, Nadine - díky tomu se také setkali - ho porazila o sedm vteřin, použila tentýž model bumerangu jako on, takže se nemohl zlobit, že má lepší vybavení. Mezi ně se dostal nějaký kluk z Portorika s modelem Bailey MTA Classic, takže odsunul Tyrona ze druhého místa, ale jelikož šlo o jeho vůbec první závod, Tyrone byl rád i za to třetí místo.

Letos ale ne. Letos chtěl být první. Nadine sice byla úřadující mistryně, ale on už ji porazil - aspoň v tréninku. Samozřejmě, pokud se mu to má podařit, bude muset být lepší, protože oba použijí stejný bumerang. Nový model Takahaši Hedvábný list, který s sebou přivezl, vylepšil jejich osobní rekordy o deset patnáct vteřin, a to modré zvíře se určitě předvede, o tom nepochyboval. Nadine ho porazila tolikrát jako on ji, takže jistého neměl nic. A kterýkoli den se mohl zbláznit vítr, termika nemusela fungovat a výsledný hod pak mohl být dobrý, ale i špatný. To se dalo říct až v samotném okamžiku pravdy.

Nadine položila batoh a začala kroužit rameny. Bez základního protažení a zahřátí nešlo házet, jinak mohlo dojít ke zranění kloubu nebo natržení svalu. I velice pružné tělo mohlo potkat nějaké zranění, a po tom většinou nikdo

netouží, tím méně při národním mistrovství.
"Nevidím tady žádné indiány ani dostavníky," poznamenal Tvrone, když si levou rukou zatlačil pravý loket za hlavu. V rameni mu při tom zakřupalo.
"Ale nevypadá to ani na déšť," řekla Nadine.
"Jen to ne. To by byla hrůza."
Po pár minutách se dostatečně uvolnili. Slunce svítilo, bylo teplo, ale ne moc vedro a foukal mírný vítr. Báječný den na házení.

Washington, D.C.

Michaels se už párkrát v životě cítil lépe. Třeba o svatební noci. V den, kdy se mu narodila dcera. Nebo i tehdy poprvé s Toni v téhle posteli, ale momentální pocit se držel za zmíněnými ve velmi těsném závěsu. Toni se vrátila a oba leželi nazí pod přikrývkou. Díky tomu se mu podařilo utišit ty rozbouřené vody, v nichž se poslední dobou zmítal.
"Kolik je?" zeptala se Toni stále ještě ospalým hlasem.
"Osm."
"Přijdeš pozdě do práce."
"Zavolal jsem tam, že mi není dobře."
Usmála se. "Musím na záchod."
"Jen jdi. Já udělám kafe. Za pár minut zase tady."
"Hm."
Než se Toni vrátila z koupelny, káva už byla hotová, takže Alex nalil dva šálky a čekal na ni v posteli.
"To byla rychlost," řekla a vzala si jeden z těžkých porcelánových hrnků. Vdechla vůni kávy. "Hmm."
"Chceš si ještě promluvit o tom, jak velký pitomec jsem?"
"To by sis musel vzít dlouhou dovolenou, než bychom tohle téma vyčerpali."
"No dobře. A co takhle, co dál?"
"Mohli bychom sejít osprchovat." Usmála se nad šálkem.
"Jo, proč ne, s tím se dá souhlasit. Ale já myslel o trošku víc dopředu."
"Že bychom se po sprše vrátili do postele?"
"Ty, Toni..."
"Já vím, já vím. Necháme ale všechno ostatní ještě být, jo?" Přikývl. Nechtěl na ni tlačit. Ale zároveň nechtěl, aby vstala, oblékla se a odešla.
"Dost řečí," řekla. "Rozhodující jsou činy, ne slova, víš?"
"Opravdu? Možná bys mi to měla ukázat. Já už si to moc nepamatuju."
Hodila po něm polštářem. "Tak si koukej vzpomenout!"

Portland, Oregon

"Myslíš, že děti budou v pořádku?" zeptal se Howard.
"Nemám řídit?" zeptala se jeho žena. "Víš, že nedokážeš zároveň řídit a mít starosti. V tomhle městě žijí veselí příjemní lidi, Johne. Aspoň ve srovnání s tím, kde bydlíme my. Navíc jsou v houfu lidí s bumerangy, budou v pořádku, neboj se."
Projížděli tunelem na dálnici 26, která vedla do centra Portlandu. Na stěnách tunelu bylo bílé obložení, bez jediné šmouhy. Byly nejen čisté, ale nikde nebylo vidět ani žádné grafitti. Čisté.
"Tohle je nejčistší město, v jakém jsem kdy byla," řekla a uhodla jeho myšlenky. "Žádný nepořádek, žádné lahve od piva, je to jako v Disney Worldu."
Někdo zatroubil, což se v dlouhých tunelech stávalo, vždycky musel někdo zatroubit už kvůli tomu zvuku. Kývl směrem ke troubícímu vozu. "Jo, jenom škoda že se nedokážou zbavit blbců."
"Drž se ve středním pruhu," řekla, když vyjeli z tunelu.
Bylo to vážně pěkné město. Bylo tu více budov, než si pamatoval z předchozí návštěvy a výhled na hory nebyl už tak otevřený. Mount Hood stále

zůstával pod sněhem, i v červnu, a Mount Saint Helens vlevo od něj také. Mluvil s lidmi, kteří tady byli, když sopka odhodila na jaře 1980 svůj vrcholek, a podle jejich slov to bylo něco neuvěřitelného.

První výbuch nejen že vymrštil rozdrcené kameny vzhůru, ale prskl je i do stran, pokácel stromy "kamenným větrem", který skosil vše, co mu stálo v cestě. Při explozi se vytvořily proudy popela a rozehřátého sněhu, které zaplnily jezera a řeky, srazily mosty, zasypaly turistickou chatu - naštěstí prázdnou, až na jediného muže, který ji spravoval a odmítl ji opustit. Většina lidí, kteří zemřeli, se nacházela uvnitř bezpečné zóny vytýčené státními orgány; mohlo být mnohem hůř.

Podle jednoho starého člena štábu, se kterým se Howard znal a který byl ve městě v době výbuchu, připomínal výbuch sopky jadernou explozi, obrovské mraky prachu tryskaly do stratosféry. Vítr toho dne foukal směrem od města, takže spad popela ho neohrozil, ale při několika následných erupcích k tornu přece jen došlo. Když to nastalo, vypadalo to tu jako v sousedství betonárky, říkal seržant, oblaka šedého prachu vířila po ulicích jako prachový sníh. Když byla koncentrace popela největší, letouny musely kroužit kolem města; jinak by došlo ke zničení motorů, automobilové vzduchové filtry se ucpávaly a musely se měnit po pár hodinách. Lidé nosili roušky, aby se neudusili. Nebylo snadné si to představit.

Dnes už to však nebylo nikde poznat.

"Zůstaň v tomhle pruhu."

"Já jsem tě předtím slyšel. Kdo vlastně řídí, já nebo ty?"

"Ty řídíš. Já naviguju. Jde rozhodně o mnohem důležitější činnost."

Howard se usmál. Existuje na světě něco báječnějšího než inteligentní žena? I když pronikavá záře jejího intelektu dopadá do míst, která by člověk raději udržel v temnotě, nic to neubírá na jejích schopnostech.

"Ano, madam, vy jste navigátor."

Usmála se na něj a podívala se na GPS na palubní desce. Na malé obrazovce se objevila mapka.

"Zůstaň na téhle ulici - Tržní - než se dostaneš na Přední ulici, pak doleva. Hned do pravého pruhu a na Hawthornově mostě zahni doprava. Restaurace, kterou hledáme, se jmenuje Chléb a inkoust a leží třicet bloků východně od řeky Willamette."

"Omlouvám se, madam, ale čte se to .Willamit', ne ,Wilamet'. Přízvuk je na druhé slabice."

"Ještě se mě zeptej, jestli mě to zajímá."

"Jen se snažím, aby navigace proběhla korektně, madam."

Howardovi zazvonil virces. Stiskl knoflík. "Ano?"

"Ahoj, tati, tady Tyrone. Jen jsem se chtěl ohlásit. Jsme v pořádku. Nikomu se nic nestalo, žádné problémy. Co vy?"

"Popichování nemá nikdo rád, Tyrone." Zavrtěl hlavou. "Ale díky, žes zavolal."

Tyrone začal mluvit jako pilot: "No, rozumíme, rodičovská jednotko dva-nula-dva. Budeme tady čekat na váš návrat. Konec."

"Je to hodný kluk," řekla Nadine, když Howard vypnul virces.

"Jo, já vím. Jen škoda že je z něj teenager."

"Ale tys to sám taky přežil."

"To jo. Nevím, jestli to zvládnu u něj."

"Vkládám v tebe obrovskou důvěru, generále Howarde. Jsi koneckonců skvělý vojevůdce. Co pro tebe může znamenat jediný chlapec?" Oba se usmáli.

15

Pátek, 10. června

Coeur d'Alene, Idaho

Dvojice ozbrojených strážců - po zuby ozbrojených strážců - vystoupila z kiosku obloženého cedrovým dřívím a se šindelovou střechou a mávla na auta, aby zastavila u velkých vrat ze dřeva a drátu. Muži měli na sobě maskovací oblečení a jeden z nich měl hlaveň svého samopalu skloněnou k zemi vedle auta, zatímco druhý muž šel dopředu. Kromě samopalů měli i pistole, velké nože a několik granátů.

V tom se musejí uvařit, pomyslel si Morrison. Teplota byla hodně nad třicet, i v lese.

"Plukovníku Venturo," zasalutoval strážce. "Rádi vás znovu vidíme, pane."

Za volantem seděla Morrisonova včerejší spolubydlící. Když projeli bránou v třímetrovém drátěném plotu s ostnatým drátem na vrchu, Morrison řekl: "Plukovníku Venturo? Kde to jsme?"

"Ta hodnost je čestná," odpověděl Ventura. "Jednou jsem něco dělal pro člověka, kterému to tady patří. A říkejme tomu... vlastenecká osada."

Ve voze před nimi jeli Venturovi lidé, ve voze za nimi též, šlo o zvláštní vozy pronajaté od společnosti, o níž se Morrison nedomníval, že brzy získá výsadní postavení na světovém trhu. Chlápek, který jim vozy předal, byl celý potetovaný jako Maoři včetně obličeje, placení proběhlo hotově.

Následující jízda je zavedla do vnitrozemí, sem to bylo asi tři čtvrtě hodiny.

Morrisonovi to už došlo: Idaho, ozbrojení muži v paravojenských oblecích, ostnatý drát. "Je to nějaká skupina milice?" řekl. "Neonacisti nebo skupina rasistů?"

"No, řekněme, že kdybyste byl černoch, bylo by mnohem obtížnější požádat je o střechu nad hlavou."

"Ježíši."

"Ten je tady velmi populární, to jistě, ale pochybuji, že by zde trávil hodně času."

Morrison zavrtěl hlavou.

"Ale na druhou stranu je velmi nepravděpodobné, že by se sem někdo připlížil a unesl vás," řekl Ventura. "Určitě nikdo se sklony k východním náboženstvím."

"Já myslel, že jste říkal, že Číňané pošlou někoho, kdo nevypadá jako Číňan."

Minuli další trojici ozbrojených mužů v maskáčích, kteří seděli nebo stáli vedle vojenského vozu, hummeru, humvee nebo něčeho takového. Tiše sledovali projíždějící vozy, a když se za nimi Morrison ohlédl, všiml si, jak jeden z mužů zvedá vysílačku a hovoří do ní.

"Ale jen při sledování. Číňané se neradi dělí o určité funkce - nedůvěřují si navzájem, tím méně bílým. Když si s nimi domluvíte schůzku ohledně toho, o co mají zájem, pošlou někoho, kdo na svůj úkol vypadá a umí se náležitě chovat. Nebudou chtít, abyste pochyboval o jejich upřímnosti."

Úzká prašná cesta se znovu stáčela mezi husté stromy a pak na mýtinu o rozloze asi tří nebo čtyř akrů a několika kovovými a dřevěnými stavbami uprostřed; všechny byly natřené khaki barvou. Odněkud sem doléhal zvuk klimatizace vyhánějící páru do horkého odpoledne.

Stály tady další vojenské vozy a ozbrojení muži - včetně několika ozbrojených žen - a na vysokém dřevěném stožáru před největší stavbou vlála dvojice vlajek. Jednak státní vlajka americká, jednak zářivě bílá vlajka s dvojicí zkřížených žlutých blesků nad obrysem dlaně.

"Synové čistého muže," řekl Ventura, když si všiml, jak si Morrison vlajku prohlíží. "Zplnomocněni Nejvyšším k tomu, aby smetli zkažené, zničili nečisté a nakopali do zadku všechny ostatní, kdo by chtěli poskvrnit čistou rasu."

"Tihle lidé jsou vaši přátelé?" zeptal se Morrison.

"Tihle lidé mi pomohou zabránit těm odporným Číňanům v tom, aby vás

sebrali, nechali vysušit a pak vaši hlavu s jablkem v ústech donesli na zlatém podnosu vaší ženě. Nejsme tady sice žádná rodina, ale spojence si člověk musí umět najít - občas přitom musí přivřít oči nad několika kulturními či názorovými rozdíly."

Morrison vzdychl, ale nic neříkal. Ventura měl pravdu, chystal se na jednání s lidmi, kteří už po pět tisíc let vynikají v politických a dvorních intrikách. Bezcitnost nepředstavovala pro kulturu s tak bohatými zkušenostmi v tomto oboru žádný problém. A Venturu si najal kvůli jeho zkušenostem. Dokud bude konat svou práci, Morrison se nebude starat o jednotlivé kroky.

"Takže teď zavoláte vašemu příteli, kupci toho ojetého auta, a pozvete ho na menší pohovor. Nebude se mu to líbit, ale přijede, zejména pokud už mu došlo, kdo jste a že asi opravdu máte něco, co by se dalo koupit."

"A pak?"

"No, jakmile budou vědět, že jste na místě, kde na vás nemůžou, můžeme odjet. Další kontakty budou probíhat přes zdejší ústřednu - generál má poměrně moderní elektronické přístroje - a s trochou štěstí budou věřit, že jste pořád tady, dokud nedojde k podpisu smlouvy."

"A až bude smlouva podepsána - jestli vůbec?"

"Pěkně popořadě, pane doktore. Ten most spálíme, až to bude nutné. A mimochodem, až vystoupíme z auta, předpokládejte, že všechno, co řekneme, se nahrává - protože tomu tak pravděpodobně je. Tady nás neslyší, protože nás chrání určité přístroje, ale venku si můžete být jistý, že nás někdo bude neustále sledovat mikrofonem nebo dokonce laserovým snímačem."

"Říkal jste ‚spojenci'?"

"Nikomu nevěřte a nikdo vás nepodvede. Jde jen o kvalitní taktiku. Aha. Tamhle je generál, jde nás pozdravit."

Jackson "Buvol" Smith byl stejný generál jako Ventura plukovník, snad jen pro skupinu pobudů, kteří se pohybovali po jeho pozemku v lesích Idaha. Před třiceti lety Smith sloužil v pěchotě, zúčastnil se bojů na Středním východě a pak ještě v jedné z nekonečných východoevropských válek, ale nikdy se nedostal nad hodnost vrchního seržanta, a i tu dostal, když ho přiřadili ke službě v proviantním sboru, kde strávil své poslední dva turnusy. Přesto se však v armádě vyznal stejně jako každý druhý poddůstojník, zúčastnil se akce - získal Purpurové srdce a Bronzovou hvězdu - a byl velmi mazaný. Je pravda, že bez seržantů se armáda řídit nedá, a Smith věděl, za které nitky zatáhnout, zorganizoval skupinu přihlouplých rádobybojovníků a předal jim solidní obdobu vojenské disciplíny. Byli to přinejmenším velmi dobří zloději, protože peníze na svůj provoz získávali hlavně tímto způsobem. Zatím přepadli supermarkety, banky, multikina, jedno pancéřované auto, malé indiánské kasino, nikdy nebyli dopadeni, nepřišli o jediného člena a nezabili moc náhodných svědků. Ventura znal jejich práci a trochu se snažil je sledovat. Smithovi hoši ukradli jen v loňském roce kolem šesti až sedmi milionů dolarů, odhadoval.

Za sedm milionů dolarů se dá nakoupit spousta pozemků v Idahu a vojenského vybavení.

Když k němu Smith napřáhl pravici, Ventura mu krátce pokynul, šlo o prkennou vojenskou úklonu. "Pane generále."

"Prosím, Luthere, říkejte mi ‚Buvol'."

Ventura potlačil úsměv. Jo, taky mu jako buvol připadal. "Nechci vám podrývat autoritu před muži."

"Rozumím," řekl Smith.

Ventura nevěděl, nakolik Smith věřil těm žvástům o čisté rase, pokud vůbec. Peníze a moc byly nejspíš mnohem přitažlivější, jelikož Smithova minulost, ať vojenská či jiná, nehovořila o žádné zvláštní zášti nebo nenávisti vůči "nečistým", jenže - jeden nikdy neví. Bylo mu k šedesáti, na milici si starík Buvol hrál už asi deset let. Žil si tady na vysoké noze, aspoň soudě dle pozemku. Dobré jídle, dobré pití, ženy, něco na hraní a obdiv a poslušnost několika stovek lidí. Čas se dal trávit i mnohem hůř, když byl

člověk starým bývalým seržantem bez jiných odborností.

Před pěti lety, když se Ventura ještě pohyboval mezi atentátníky, ho Smith jako obvykle nepřímo kontaktoval a dohodli se na smlouvě. Jistý vlivný politik z vedení státu Idaho stál Smithovi v cestě k získání tohoto pozemku, zdůvodňoval to řečmi o používání půdy nebo se zaštiťoval lesy ve státním vlastnictví a podobně. Politik, člen Senátu, věděl, co Buvol a jeho chlapci chystají, a toho se v Idahu dělo až příliš, takže stát získával špatnou reputaci. Turisti se nechtěli jezdit dívat na to, jak si hoši hrají na vojáky - tedy aspoň ne ten druh turistů, o jaké měl zájem stát. Obchodu škodilo, když se šel malý chlapeček proběhnout do lesa na borůvky a přitom ho sejmula banda pobláznců s puškami, kteří si ho spletli s nepřítelem; k něčemu takovému nejméně jednou skutečně došlo.

Kdyby se mu to nepodařilo zastavit legálně, hodně věcí se dalo zařídit i podivnějšími způsoby, a senátor věděl, jak na to. To pochopitelně nahrávalo Buvolovým spikleneckým představám.

Takže. Politik zemřel na nešťastnou náhodu, již potvrdil i patolog, a Smith získal pozemek, o který stál. A Buvol si zvykl nezapomínat na lidi, kteří mu jednou pomohli.

"Generále, rád bych vám představil profesora Morrisona. Provádí právě jistou tajnou práci pro námořnictvo a letectvo a my pochopitelně nemůžeme věřit, že by ho tyto dvě složky dokázaly udržet v bezpečí."

"Chápu," přikývl Smith. Podal Morrisonovi ruku a ten ji stiskl. "Na zrádce člověk narazí na každém kroku."

"Smutné, ale pravdivé," řekl Ventura.

"Můj pomocník ukáže vašim lidem, kam se uložit, a vy s profesorem jste zváni ke mně na večeři."

"Skvělý nápad, generále," řekl Ventura.

Když byl Smith pár metrů před nimi, Morrison se přitočil k Venturovi. "Jak chcete vysvětlit, až sem za mnou přijde čínský agent?"

"Myslíte dvojitý agent z Číny? Dodáváme našim žlutým nepřátelům falešné informace, doktore, to víte. Generál ví, jak funguje špionáž. Má neustále uši na stopkách." Ventura si poklepal na ucho a doufal, že si vědec vzpomene, co mu říkal o sledování a odposlouchávání.

Morrison si vzpomněl. "Ach tak, ano. Asi máte pravdu. Muž v generálově postavení se v těchto věcech jistě vyzná."

"Jistě. Buvol Smith je pořádný voják, dělá čest celé rase." Mírně se natočil, aby Morrisonova hlava stínila kamerám, které by mohly snímat jeho obličej, a rychle na něj mrkl.

Rovněž si sáhl k pasu a narovnal si pouzdro s pistolí u opasku. Generálovi lidé jsou nejspíš poměrně loajální, nehledě na tajné federální agenty, kteří sem už určitě infiltrovali. I přesto se zde musela stejně jako všude jinde dodržovat Oranžová pravidla. Kdyby došlo na věc, vytáhl by coonana a vypálil dvě střely za vteřinu. Na triky Johna Wesleyho Hardina by sice asi neměl, ale přesto by šlo o velice rychlou střelbu zpod vesty. A dokud se Smithem nevejdou dovnitř, jeho lidé jim budou krýt záda. Jen tak dál. Celá situace se měla poměrně brzy stát ještě zajímavější.

16

Sobota, 11. června
Washington, D.C.

Hlas byl ženský, sexy a navržený tak, aby všechno, co řekne, vypadalo jako naléhavá touha vlézt s ním do postele. "Alexi? Máš tady velmi naléhavý hovor. Alexi? Máš tady velmi naléhavý hovor. Alexi?"

"To stačí, už jsem slyšel! Vypnout počítačovou odpovědní stránku."
"Já myslela, že sis chtěl ten hlas změnit," řekla Toni ospale vedle něj.
"Nepodařilo se mi obejít Jayův program."
"A to jsi prý hlavou Net Force."
"Jo, ale Jay je nejlepším programátorem v Net Force, nemám pravdu?" Michaels se otočil k počítači. "Připojit, bez videa."
"Nazdar, šéfe."
Hlas ďábla. "Co je, Jayi?"
"Omlouvám se, že ruším takhle brzy ráno, ale říkal jsi, že ti mám dát vědět, když najdu něco ohledně toho... čínského povyku. Myslím, že tohle bys měl vidět."
Michaels se podíval na hodiny. Moc brzy. "Dobře. Můžeš mi to sem nahrát?"
"Asi by to nebylo nejlepší, šéfe. Spíš by to chtělo říct osobně."
Michaels vzdychl. "Za hodinu jsem v kanceláři."
Když Jay zavěsil, Michaels se otočil na Toni. "Další krize."
"Na ty si pamatuju."
"Nechceš jít se mnou?"
"Dala jsem přece výpověď."
"Tvoje místo na tebe čeká - ještě jsem nikoho místo tebe nepřijal."
"Ještě počkáme. Potřebuju si to trochu srovnat v hlavě."
Usmál se. "Já myslel, že to se nám už povedlo." Mávl na jejich nahá těla pod přikrývkou.
"Ne, vyřešili jsme jen osobní stránku. Teď mě čekají pracovní záležitosti."
"Tak pojď se mnou jako návštěva."
"Ne, jdi napřed. Já si ještě zdřímnu."
"Budeš tady, až se vrátím?"
"Třeba jo."
Oba se usmáli.

Quantico, Virginia

Michaels se zaklonil. "No, tak tady mě máš. A mluv."
"Vysvětlím ti teorii," řekl Jay. "Nic ale pořád nedokazuje, že to funguje."
"Vstal jsem kvůli tobě z vyhřáté postele, Jayi. Spoléhám na tvou sdílnost. Spusť."
"Dobře. Trocha základních informací: všeobecně vzato lidský mozek operuje v poměrně malém bioelektrickém kmitočtovém rozpětí, a ačkoli existují jisté přesahy, obvykle se dělí do čtyř částí.
Myšlenkový stav beta, občas zvaný ‚beta vlny', je v rozsahu 13 až 30 hertzů. Jde o takzvanou ‚normální' hladinu vědomí. Ve vyšších hodnotách kolem 30 hertzů nebo o něco výše nastává stav podráždění - vztek, strach, stres a podobně - ale v tomhle rozpětí se odvíjí nejuvědoměnější část lidského myšlení.
Pod betou je stav alfa, od 8 do 13 hertzů, a ten se normálně pojí s uvolněným, vyrovnaným stavem mysli blízkým zasněnosti, ale se zvýšenou schopností soustředění se. Této frekvence se snadno dosahuje pomocí takových věcí, jako je meditace nebo autohypnóza. Po více než čtyřicet let už existují přístroje - například ‚psychowalkmany' - které pomáhají navozovat stav alfa a dají se koupit v jakémkoli větším obchodě s elektronikou nebo s výrobky New age. Někteří lidé toho prý dosahují jen tím, že přetočí zornice dozadu."
Michaels přikývl. Už o tom kdesi četl. Znělo to trochu povědomě. "Ještě vnímám."
Jay pokračoval: "Pod alfou je théta, čtyři až sedm hertzů, jde o stav velmi hlubokého soustředění, jako v případě pokročilé meditace nebo intenzivně prožívané modlitby, pojí se s tím silné vzpomínky na probouzení a jasné sny.

Pod thétou je vlnění delta, to je od 0,5 do 7 hertzů, a o těchto kmitočtech se kdysi říkalo, že nastávají jen v hlubokém spánku. Někteří lidé ovšem, například indičtí odborníci na jógu nebo tibetští kněži, dokáží vyprodukovat stavy delta na povel, a ačkoli vypadají, že spí, jsou schopni účastnit se rozhovorů a po ‚probuzení' si je do detailu pamatují.

Existují určité variace, někteří lidé dosahují hodnot vyšších, jiní nižších, ale základní model vypadá přibližně takhle."

"Dobře," řekl Michaels. "Tak teď vím něco o kmitočtech mozku."

Jay přikývl. "Během let se různé úřady různých vlád snažily vysílat jisté extrémně nízké radiové vlny ve snaze změnit lidské vědomí. V padesátých letech měli Rusové cosi zvané Lida, stroj, který měl u lidí vyvolávat náchylnost k hypnóze. Severní Korea použila jeho variace během korejské války, vyzkoušela je na amerických válečných zajatcích. Moc dobře to nefungovalo, ale za zkoušku to stálo.

Rusové za dob Sovětského svazu vysílali do pracovny velvyslance na americké ambasádě v Moskvě mikrovlny. CIA to odhalila v roce 1962, objevily se spekulace o určitém vlivu na některé velvyslance, debatovalo se o nemocích připomínajících leukémii včetně pár úmrtí na rakovinu. Nic se neprokázalo.

V roce 1976 radioamatéři na celém světě zachytili podivný signál vycházející ze Sovětského svazu, který dostal přezdívku ‚Ruský datel' podle staccatového zvuku, kterým rušil jejich přijímače. Existovaly domněnky, že tento signál pochází z velkých Teslových vysílačů, a CIA předpokládala, že měl za účel deprimovat nebo rozrušit příjemce."

"Teslových? Jako Teslova cívka?"

Jay se usmál. "Povím ti o Nikolovi Teslovi. Existují lidé, kteří jsou přesvědčeni, že tunguzský úkaz - exploze o síle asi 10 až 15 megatun, která v roce 1908 vykácela na Sibiři půl milionu akrů borového lesa - zavinil buď test - nebo porucha - jednoho z Teslových obřích vysílačů."

"Já myslel, že to byla kometa," řekl Michaels.

"A možná si dokonce myslíš, že Oswald zabil Kennedyho, ne, šéfe? V souladu s konspirační teorií jde čistě o krycí příběh. Někteří tvrdí, že šlo o vesmírnou loď, další, že prý o bludnou černou díru, jiní spekulují o antihmotě, ale já osobně bych vsadil na Teslu. Byl to jasný génius. Kromě toho, že právě on vymyslel a nechal si patentovat myšlenku střídavého proudu, čímž pomohl Georgi Westinghousovi vydělat kupu peněz, vytvořil funkční zářivky dávno předtím, než Edisonova cvičená opice v laboratoři vynalezla první žárovku. Tesla přihlásil spoustu patentů. Jeho práce posloužila jako základ pro rentgen. Soudil se s Marconim - úspěšně - o to, že mu zcizil jeho práci a vytvořil rádio. Tesla přišel s nápadem, ze kterého se později vyvinul radar a tomograf.

Poslouchej, v roce 1904 postavil v Colorado Springs velký generátor na své pokusy s bezdrátovým přenosem energie. S využitím toho, čemu říkal ‚stabilní pozemské vlny' rozsvítil dvě stě žárovek pětadvacet mil daleko, a to tak, že napumpoval proud do země, bez drátů. Dokázal generovat umělé blesky od několika do více než pětačtyřiceti metrů na délku; hrom z nich bylo slyšet o patnáct kilometrů dál. Daleko předběhl svou dobu, takže nepochybně měl dost rozumu a přístrojů na to, aby pokácel pár stromků. Mohlo jít o poslední v dlouhé řadě testů, během nichž - podle některých lidí - byla potopena francouzská loď Iena elektrickými výboji generovanými na míle daleko."

"Teslovi na Francouzích asi moc nezáleželo," řekl Alex a usmál se.

"Jemu nezáleželo na nikom," řekl Jay. "Nicméně v roce 1906 J. P. Morgan poskytl Teslovi peníze a on postavil ještě větší generátor než ten v Coloradu, tentokrát na Long Islandu. Výška osmnáct pater, nahoře obrovská kovová koule o hmotnosti přes pětapadesát tun. Nakonec se s Morganem rozkmotřili a Tesla se párkrát trochu spletl, takže mu peníze došly dříve, než mohl prokázat funkčnost svého výtvoru. Podle jeho teorie mohl zaměřit energii bez problémů, učinit z ní v zásadě smrtící paprsek o síle menší atomovky a díky odrazům od

ionosféry ho poslat kamkoli na zemi."

"To je fantastické, Jayi. Myslíš, že se ještě dneska dostaneš k věci?"

"Existuje výtečná historka o tom, jak Tesla přišel na most s kladivem a stopkami, v přesných intervalech bušil do kovu a chybělo málo, a byl by most sundal. Dej na mě, Tesla byl ve své době daleko před konkurencí."

"Jayi. Haló. Základna volá Jaye."

"Je to stejná technologie, šéfe, napumpovat proud do vzduchu bez drátů! Lidi z projektu HAARP nedělají nic jiného, než co by Tesla nevěděl už před sto lety."

"No dobře, dostals mě na svou stranu. Byl to génius. K věci."

"Podle tvrzení mé spojky v CIA - a to říkám, kdyby nás snad poslouchali někteří zaměstnanci v CIA, hodné štěstí při jeho hledání - i po rozpadu říše zla pokračovali Rusové s experimenty v otázce vysílání extrémně krátkých vln s použitím přístrojů, které by Tesla nepochybně znal. Rusové dosud na tu kouzelnou kombinaci nepřišli, pokud víme. Kromě HAARP, který je největší, existují po celém světě jemu podobné ‚atmosférické hořáky', je jich aspoň deset, nehledě na to, kolik jich je poschovávaných různě po lesích. A s využitím ionosféry, od níž se paprsek odráží - jako se kulečníková koule odráží od okrajů - kdokoli z nich může mít na svědomí šílenství v Číně. Stačí jen najít správnou frekvenci. A vzhledem k tomu, co víme, se zdá, že někdo už ji opravdu objevil."

"Připadá mi to jako science fiction."

"Ne, o to právě jde, šéfe - je to stará technika, přímo základní. Může to vyrobit kdokoli, kdo má trochu drátu a netlačí ho čas. Potřebuje k tomu frekvence, ne zařízení. Je to jako všude jinde - Tesla objevil základy před stoletím. Je to rozhodně teorie, na kterou bychom se měli podívat."

"A jak navrhuješ, že bychom se na ni měli podívat?"

"No to je to snadnější. Podíváme se do báječného světa virtuální reality a projdeme se po síti. Vsadím se, že někdy někde někdo pustil na toto téma něco do éteru. A i kdyby to ukryl sebelíp, tak na to přijdu."

Michaels přikývl. Kontrola mysli. Děsivá představa.

"A co Morrison? Sledujeme ho?"

"Jo, jistě. Dnes odpoledne jdu na návštěvu za jeho záznamy. Seženu všechno, co se ví o doktoru Morrisonovi, jinak se nejmenuju Blesk Jay Gridley."

Michaels jen znovu zavrtěl hlavou.

17

Sobota, 11. června
Portland, Oregon

John Howard se díval, jak jeho syn pozoruje vrhače bumerangů. Soutěž už byla v plném proudu, několik kategorií probíhalo najednou a vzduch byl plný naleštěných kusů plastu točících se všemi směry. Šlo o první věc, která Tyrona vedle počítačů kdy skutečně zajímala. Tedy s výjimkou té dívky, která mu před pár měsíci zlomila srdce. Jak se jmenovala? Belladonna, že? Jednou k tomu dojít muselo, to nepochybně, a možná lepší dříve než později, ale nebyl to příjemný zážitek. A poprvé zlomené srdce se nikdy zcela nevyléčilo. Howard si vzpomínal, kdy se to stalo jemu, a to do takových detailů, že ho to po pětadvaceti letech od události překvapovalo. Vyprávěl o tom Howardovi, snažil se zmírnit synovo utrpení. Možná to pomohlo. Rád si myslel, že tomu tak je, aspoň trochu.

Ach, ano, krásná Lizbeth Tolandová, která ho podvedla v šestnácti s jeho nejlepším přítelem, takže Howard přišel naráz o oba. Od té doby uplynula

spousta let a z dnešního pohledu to moc neznamenalo, jen menší výmol na dlouhé cestě, ale stejně to nikdy úplně nevyprchalo. I po všech těch letech si stále dokázal vybavit smutek, který tehdy cítil, ačkoli už bez bolestného píchnutí, jež ho kdysi doprovázelo.

Byla to tedy cesta, po níž se nevydal, ale vůbec nelitoval toho, že šel tou, kterou šel. Kdyby se zapletl s Lizbeth, nikdy by nepotkal Nadine, nenarodil by se mu Tyrone a nepochybně by přišel o celý současný život, který ho tak bavil. Nebylo vyloučeno, že jiný život by byl lepší, ale nedokázal si to představit. Nadine a jejich syna by nevyměnil ani za milion, za slávu, za moc nad celým světem.

Usmál se na Tyrona a jeho novou přítelkyni, bavilo ho jejich nadšení pro tento zvláštní sport. Malá Nadine naštěstí nevzbuzovala v Tyronovi tutéž sexuální touhu jako Bella; byli spíš kamarádi a Howarda to těšilo. Na všechno ostatní mají ještě dost času.

Po kariéře ve službě, nejprve v armádě, pak v čele vojenské složky Net Force, kde nakonec skončil v hodnosti generála, najednou pociťoval potřebu trávit více času s rodinou.

Měl pocit, že se teprve včera oženil, před pár hodinami se narodil Tyrone; a teď je z něj najednou teenager. Za další kratičkou vteřinu půjde na vysokou, ožení se, narodí se mu děti. Jednoho dne Howard sklopí oči a před ním bude stát Tyronova zmenšenina, bude ho tahat za kalhoty a volat: "Dědo! Dědo!"

Takové myšlenky člověka zbrzdí a přinutí ho přemýšlet o životě.

"Kdepak se nám touláš?" zeptala se jeho žena.

"Přemýšlel jsem o vnukovi."

"Opravdu? Zatajil jsi mi něco, Johne?"

"Ne, ne, myslel jsem Tyronova syna."

"Bože můj, vždyť je mu teprve třináct. Ještě pár let mu dáme pokoj, pak teprve začneme žadonit o vnoučata."

Objal ji. "Dobře. Tak dva roky, babi."

Opřela se hlavou o jeho hruď. "Nikdo mi nikdy nebude říkat ‚babi', aspoň ne v tomhle životě, to si vyprošuju."

Coeur d'Alene, Idaho

No, dlouho to rozhodně netrvalo, všiml si Morrison. Telefonát proběhl včera a o necelý den později tři metry před ním zastavila v horkém idažském odpoledni černá limuzína s čínským agentem. Polkl, v ústech měl sucho.

Ventura půl metru od něj si oblékl zelenou košili, modré džíny a kovbojské boty, vůbec se nesnažil skrýt pistoli v pouzdře na pravém boku. Palce si zahákl za přední kapsy a vypadal jako příjemný chlapík, který nemá co dělat a jen tak postává na sluníčku. Morrison neviděl Venturovy oči za skly slunečních brýlí, ale byl si více než jist, že jeho bodyguard podrobuje limuzínu pečlivému průzkumu. Najmout Venturu byl velmi dobrý nápad. Morrison se cítil mnohem bezpečněji, když věděl, že se o něj stará někdo takový.

Šest metrů za nimi stál uvolněně generál Smith, po jeho boku mu stáli jeho muži se samopaly přes prsa.

Dveře limuzíny se otevřely a vystoupil z nich malý Číňan s řídnoucími vlasy a kulatým obličejem v bílém hedvábném letním obleku a měkkých italských botách z šedé kůže. Usmál se na Morrisona a krátce se uklonil. "Doktor Morrison, nemýlím se?"

Morrison krátce přikývl a nervózně se usmál.

"Já jsem Čchen Ho Wu, ale přátelé mi říkají ‚Chilly'. Těší mě, že vás poznávám." Podle hlasu by se dalo usuzovat, že se narodil a vyrůstal v Kansasu - vůbec neměl čínský přízvuk.

Chilly Wu? Napadlo by někoho při takovém jméně něco podlého? Vypadal naprosto neškodně.

"Pane Wu. Tohle je můj společník pan..."

"Ventura, že? Je mi potěšením, že poznávám i vás, pane." Wu napřáhl ruku, jako by chtěl potřást Venturovi pravicí. Ventura se na něj široce usmál, ale ani se nepohnul.

Wu se usmál a zdálo se, že mezi ním a Venturou došlo k nějaké výměně informací, ale Morrison nedokázal odhadnout, o co šlo.

"Dobře. Pánové, kde si můžeme promluvit?"

"Co kdybychom vám ukázali celý areál," navrhl Ventura. Nebyla to však otázka. "Jenom taková menší projížďka po pamětihodnostech."

"Jistě." Natáhl ruku k limuzíně.

"My máme auto," řekl Ventura a kývl k jednomu z pronajatých vozidel.

Ventura o tom Morrisonovi říkal už dříve. Uvnitř auta nemohl Smith jejich rozhovor odposlouchávat.

"Samozřejmě," řekl Wu. "Je tu někde stín, kam muže můj řidič zajet a počkat tam na mě?"

"Tamhle pod těmi stromy u garáže, to by mělo jít."

Wu se naklonil do vozu a odštěbetal něco čínských slov.

Řidič odpověděl stejným jazykem.

"Jistě, v garáži je toaleta," odpověděl Ventura.

Wu se otočil se zvednutým obočím. "No ne. Vy mluvíte pekingskou čínštinou?"

"Moc ne. Jen pár slov, která jsem pochytil v restauraci, když jsem si objednával večeři."

Wu se usmál, otočil se znovu k řidiči a opět promluvil; Morrisonovi připadala ta řeč jiná, ale pořád to nejspíš bylo čínsky.

Řidič opět něco pronesl.

"To je v pořádku," řekl Ventura. "Pokud se od auta moc nevzdálí, může kouřit a protahovat si nohy. Jeden z mých lidí dohlédne na to, aby ho nikdo neotravoval."

"Koukám, že zvládáte i pár slov kantonského nářečí. Vy musíte byt skutečný milovník čínské kuchyně. Nebylo by ale taktičtější předstírat nevědomost a dozvědět se třeba něco užitečného?"

Ventura pokrčil rameny. "Stejně jste nic užitečného říct nechtěl, že, pane Wu?"

"Říkejte mi ‚Chilly', Luthere. Je příjemné pracovat s profesionály. Všechno je pak mnohem jasnější, nemyslíte?"

Walker, stále převlečen za ornitologa, seděl za volantem, Ventura seděl na místě spolujezdce a Wu s Morrisonem se posadili na zadní sedadlo velkého Dodge Intrepid. Walker měl sluchátka zapojená do přehrávače DVD, z nějž mu do uší proudil tak hlasitý tok hudby, že byl jako hluchý. Sluchátka si nasadil z opatrnosti. Ačkoli s ním Ventura pracoval tak dlouho, aby věděl, že Walker udrží jazyk za zuby, co člověk neví, nikdo z něj nemůže vypáčit.

Ventura si vytáhl pistoli z pouzdra a položil ji na sedadlo, kde ji muži na zadních sedadlech neviděli. Nespouštěl z ní ruku. Wu na to sice nevypadal, ale byl to nebezpečný muž - Ventura měl dostatek zkušeností, aby poznal, o koho jde. Bylo to patrné z jeho očí, z pohybů jeho těla. Wu tyto všechny náznaky skrýval - měl hedvábný oblek a drahé boty - a neměl u sebe tak velkou zbraň, aby byla vidět na první pohled, ale podcenění protivníka je vždy velkou chybou. A v případě Wua mohlo jít o chybu osudnou, a to velmi rychle. Jednání byla teprve na začátku a žádná reálná hrozba se možná ještě nedala očekávat, ale žádné "možná" ještě nikomu krk nezachránilo.

"Takže co přesně je předmětem obchodu, doktore Morrisone? Nebylo by příliš drzé, kdybych vám říkal Patricku?"

Wu se trošku vytahoval, házel jmény, aby jim dal najevo, že se připravil a že ví, s kým má jednat. Asi zmáčkli službu poskytující elektronickou poštu, kde získali údaje o Morrisonovi, což nebylo nic složitého, ale zpráva, že do hry je zapojen i Ventura, byla o něco působivější. To znamenalo, že do toho jdou naplno. A druhá strana nejspíš taky.

"Návrh velmi výkonného vozu," řekl Morrison.
"A víc nic? Jen návrh? Žádné součástky? Žádná kola, motor ani podvozek?"
"Každý student elektrotechniky vám ten hardware dodělá, pane Wu. Ale jen já vám ukážu, jak to rozpohybujete."
"Chápu. A kolik byste chtěl za ten... návrh?"
"Čtyři sta milionů dolarů."
Wu se usmál. "No, tomu říkám ojetina."
"Zaručuji vám spokojenost, jinak vám vrátím peníze."
"Aha. A jaký důkaz nám můžete poskytnout, abychom měli jistotu, že nám máte co předat?"
Morrison se usmál. "Důkaz? Až příště budete ve své vlasti, zajeďte se podívat do vesnic Daru a Longhua a zeptejte se obyvatel, jak se jim poslední dobou daří."
Wu se podíval na Venturu a pak na Morrisona. "Víte jistě, že Luther může vyslechnout všechny detaily?"
"Nemám před panem Venturou žádné tajnosti."
Wu přikývl. "Dobrá tedy. Tahle dvě jména mohl ale získat kdokoli s kvalitními kontakty na zpravodajské služby, například Luther. Jakou máme jistotu, že nejde o nějakou lest?"
"Čím bych vás mohl přesvědčit?"
"No, mohl byste nám poskytnout technologii, dovolit nám její prozkoušení a pak bychom vám mohli zaplatit."
Morrison se zasmál a po chvíli se k němu přidal i Wu. "To byl jen návrh," řekl Wu.
"Tak zkuste něco jiného."
Wu se podrbal na bradě a předstíral, že se o to snaží. Ventura zvedl pistoli a lehce opřel hlaveň o opěradlo sedadla, mířil na místo, kde seděl Wu. Kdyby se ten muž pokusil o nějaký náhlý pohyb, čínská strana by si musela hledat nového nákupčího - a půjčovna vozidel by musela přinejmenším vyměnit potahy sedadel.
"Tak tedy dobře. Co tohle: navrhuji drobnou zkušební projížďku, co vy na to? Protočíme kola, motor si zařve, projedeme se kolem čtvrti. Tentokrát vybereme cílovou oblast my. Pokud to tam dopadne stejně jako v Daru a Longhua, budeme mít o váš automobil ještě větší zájem."
"Za požadovanou cenu?"
"Zdá se být rozumná - pokud samozřejmě v dohledné době nikdo další nebude řídit podobný model."
,.To jistě ne."
"A jak velké je to auto? Myslím tím, kolik cestujících asi tak sveze?"
"Dá se tu hovořit o klesající návratnosti. S větší energií bych svedl víc, ale mezní hodnota je teď okruh o průměru asi deseti mil."
Wu přikývl. "Myslím, že metafora automobilu už není použitelná. S vaší nabídkou budu muset seznámit své nadřízené. Dodáme vám souřadnice na ten test. Ty vám předáme, vy provedete zkoušku, a když to bude fungovat, tak se dohodneme na podmínkách. Spokojen?"
"Ano."
"Dobře. Nevrátíme se už?"
Ventura přikývl a poklepal Walkerovi na rameno. Walker se otočil a Ventura ukázal prstem na střechu vozu, udělal s ním ve vzduchu malý kruh a pak ukázal dozadu. Walker přikývl a zajel na prašnou louku vedle štěrkové cesty, po níž jeli.
Když zamířili zpět k budově velitelství, Wu pronesl: "Je to tady neuvěřitelné místo, Luthere. Patříte mezi věřící?"
"Ne. Spíš mezi sympatizanty. Člověk si musí umět poradit s tím, co má k dispozici."
"Rozumím. V naší zemi jsou podobná místa. Vláda čas od času odhalí skupinku nespokojenců a musí na ni došlápnout. Když to neudělá, dá se čekat,

že se objeví blázni, kteří neváhají postavit se s holýma rukama před tank. Je lepší je rozdrtit dříve, než jim stoupne sebevědomí. Rozdíl je v tom, že vy víte, že tihle lidé tady jsou, a přesto proti nim nezasáhnete."

"To je cena za svobodu," řekl Ventura.

"Vždycky jsem si myslel, že svoboda je zbytečně přeceňovaná komodita," řekl Wu. "Přináší víc problémů než užitku. Pořádek je mnohem lepší. Kromě toho lidem, jako jsme my - vy a já - je to stejně jedno, viďte?"

Ventura pokrčil rameny. "Všude máte něco. Moc se to neliší."

"Asi ano." Wu krátce, lhostejně pokrčil rameny a přes obličej mu přelétl stín něčeho chladného a ohyzdného, jen velmi rychle, ovšem Ventura musel potlačit touhu stisknout spoušť a přímo tady a teď toho chlápka zastřelit.

Ne, na pohled nic zvláštního, ale Ventura měl v hloubi duše pocit, že tenhle Chilly Wu by byl zdatným soupeřem v jakémkoli druhu souboje. S trochou štěstí to nebude muset zjišťovat. Kdyby ano, nepochyboval, že výsledek bude zalitý krví. Jen doufal, že nikoli tou jeho.

18

Vermillion River, Lafayette, Louisiana

Jay se pobaveně usmál scénáři, který si jeho šéf oblíbil. Močály ho nějak přitahovaly. Jay několikrát Michaelsovy standardní scénáře použil, šlo vždy o loďky plující po slepých ramenech řek. Nebylo to špatné, lepší než většina prodávaného softwaru, ale nebyly tak propracované, jako obyčejně produkoval Jay. K tomuto nastavení dodal několik velmi dobrých drobností, aspoň si to o nich myslel, i když si jich Michaels nejspíš nevšimne. Šéf se samozřejmě zabýval řízením úřadu a programování VR neměl v popisu práce.

Když projížděl po tom úzkém toku v malé loďce s přídavným motorem a plochým dnem, možná šlo o skif nebo jak se jim v Louisianě říká, rozhodl se, že u tohoto scénáře zůstane. Čekala ho kupa práce - musel zajít na různá místa, vypátrat spoustu věcí - a bylo jednodušší použít toto než vytvářet nové nastavení, takže plul kolem plavuní a aligátora a dorazil přímo ke... Kapce rosy.

To jméno si říkalo o další pobavený úsměv.

Jay s malým sáčkem v ruce šel k předním dveřím. O ně se opíral otrhaný zarostlý a tupě vyhlížející chlap, který měl na sobě kombinézu, a Jay došel přímo k němu a stále se usmíval. Šlo o ten druh tupce, o kterém se v žertu říká, že ho nejspíš zplodil jeho bratr či strýc.

"Je zavříno," řekl muž.

"Já vím. Jen jsem vám chtěl říct, že někdo je vzadu a snaží se vloupat dovnitř."

Muž informaci dvě tři vteřiny zpracovával - nejspíš proto, že ten dinosauří mozeček kdesi v jeho útrobách musel zprávu párkrát předat tam a zpět, než její smysl vyplul na povrch.

Tupec se zamračil, odrazil se od zdi a odkolíbal se pryč směrem k zadním dveřím.

Jay počkal, dokud mu nezmizel z dohledu, pak slabým plátkem oceli otevřel zámek na předních dveřích, vstoupil dovnitř a dveře za sebou znova zamkl.

Muž hlídající dveře - ve skutečnosti ochranný program počítačového systému HAARP mající za úkol zabránit vstupu zvenčí - byl silný, ale ne zrovna geniální. Strážce se za chvíli dokymácí dozadu, neuvidí nikoho, kdo by se chtěl vloupat dovnitř, a pak se vrátí na své místo vpředu. Jistě si zapamatuje, že se k němu blížil Jay, to kdyby se ho někdo ptal, ale jelikož Jaye neuvidí, nebude se o něj dál starat. Ani ho nenapadne podívat se dovnitř; to bude nad jeho schopnosti.

Takový problém hrozil u každého softwaru. I u hardwaru. Lidé nepřecházeli na modernější verze z různých důvodů, ale vždycky za to museli zaplatit. Vždyť i vojenská část Net Force pořád měla - pořád používala - taktické počítače s RAM pod jeden gigabyte, když už se v kterémkoli obchodním domě daly sehnat systémy s deseti až patnáctinásobným výkonem! Skoro jako by pracovali s parním strojem. Chlapci v uniformách mumlali, že na své vyzkoušené a ověřené programy nic víc nepotřebují; byly spolehlivé, nepadaly, tak proč se zatěžovat sháněním výkonnějších, navíc nevyzkoušených strojů či programů, které se mohou pokazit, když si je navíc nemůžou ani dovolit? Jayovi to připadalo z jejich strany krátkozraké, ale on se přece jen nezajímal o nic víc než o pozici na samé špičce vývoje. Spousta lidí se stále domnívala, že vyhrát může jen pomalý a jistý postup, ale rychlý a jistý byl přece mnohem lepší.

Ale co, o to teď nešlo.

Pod barem Jay našel sejf, o kterém se šéf zmiňoval ve svém hlášení. Ze sáčku vytáhl gumové rukavice, nasadil si je a sklonil se nad krabici. Viděl škrábance, jež dokazovaly, že se někdo snažil vloupat do zámku. Za tichého brblání vytáhl ze sáčku malou nádobu s aerosolem, namířil ji na zámek a poprášil ho jemnou mlhou suchého prášku. Nadbytečný prach odfoukl a namířil na zámek druhou nádobu, tentokrát s tekutým lepidlem.

No a co, tak se ve svých výtvorech zabývá detaily až příliš, ale co na tom? Člověk přece musí zachovávat svoje standardy.

Objevilo se několik otisků prstů, když proběhla chemická reakce obou sprejů. Jay vytáhl ze sáčku ještě proužek čiré přenosné pásky, opatrně ji přitlačil k zámku, odlepil ji a přilepil na bílou plastikovou kartičku.

Jen tak pro zábavu vzal páčidlo a zámek otevřel. Trvalo to všeho všudy šest vteřin, úplná hračka.

V sejfu našel stohy papíru, peníze, pár mincí - všechno virtuální napodobeniny různých druhů elektronických souborů. Jay zvedl několik papírů a oskenoval je, ale nezajímalo ho tolik, co na nich je, jako spíše kdo se sem vloupal před ním. Pak sejf zavřel, zamkl a zamířil k zadním dveřím. Rozhodl se vzít otisky do kanceláře a zkontrolovat je. Ve skutečnosti půjde o to, vystopovat elektronické kódy, najít různé servery a podobně a zjistit, kdo po sobě zanechal stopy. Jestliže zloděj byl tak hloupý, že to provedl holýma rukama, Jay ho dostane. Možná tak hloupý nebyl, ale to jeden nikdy neví. Všeobecně vzato, kdyby podvodníci byli tak chytří, aby se nedali chytit, byli by tak chytří, aby vydělali víc peněz poctivou prací než zločinností. Ale ne vždy. Někteří byli chytří, ale líní. Některé bavil nával adrenalinu z toho, že dělají něco ilegálního. Jay si vzpomínal na jeden případ, kdy představitel velké korporace vyrábějící počítačový software s obrovským vzrušením pronikal do soukromých počítačových systémů a kopíroval všechno možné, například adresy zaměstnanců nebo finanční záznamy, tedy údaje, které mohl kdykoli sehnat legálně. Vůbec ten materiál nepoužil, jen ho uchovával v jednom souboru. Tenhle zloděj nikdy nezpůsobil žádnou škodu, nikdy nesebral nic hodnotného - šlo o elektronickou podobu drobného zlodějíčka, a kdyby chtěl, mohl většinu společností, které vykradl, klidně skoupit. Když ho Jay dopadl, šéf korporace se jen zasmál, zaplatil pokutu a od příštího dne v tom pravděpodobně pokračoval. Prostě ho to bavilo.

Jay na takové lidi narážel v jednom kuse, byli to hackeři, kteří se domnívali, že jsou rychlejší, chytřejší nebo lepší, a kteří si chtěli jen vyzkoušet své dovednosti. Tomu rozuměl - kdyby totiž nevstoupil do Net Force, nejspíš by to dělal i on sám. Jenže teď měl v popisu práce takové lidi dopadnout.

Jay se setkal už i s nejlepšími, a ačkoli je vždy neporazil snadno nebo rychle, nakonec nad všemi zvítězil. No co. Aspoň ty, o kterých věděl. Možná existovali i podvodníci, kteří byli tak dobří, že se jim podařil dokonalý zločin, tedy takový, o kterém nikdo ani neví, že se udál. Jenže po pravdě řečeno, Jay nevěřil, že těch, kteří jsou takhle dobří, je hodně, pokud jsou

vůbec nějací. A nemyslel si, že ten, kdo se vloupal do počítače HAARP, patří k nejlepším, to by totiž nenechal otisky na zámku. Tohle bude procházka parkem.

Teď zbývalo jen se vrátit a zjistit pár věcí o doktoru Morrisonovi. A to by mělo být ještě jednodušší.

Sobota Portland, Oregon

Tyrane s Nadine celé dopoledne sledovali soutěžící v různých kategoriích, soustředili se zejména na seniorskou kategorii MDH. Gorského neuvěřitelnému rekordu se nikdo ani nepřiblížil, ale několik velmi dobrých výkonů už k vidění bylo.

Rozhodli se, že budou trénovat po obědě, a odešli na louku, o trochu výše po svahu, aby se připravili.

Tyrone se podíval na sluncem zalitou louku, kde trénovali ostatní, pak se otočil na Nadine. Nebyla tak vyzývavá kráska jako Bella, ale v tomhle světle, na té zelené trávě, byla v některých chvílích mnohem přitažlivější než Bella. Byla to osobnost, někdo, koho těšilo, zeje s ním, koho on měl rád i z jiných důvodů než jen kvůli hezké tvářičce.

"Co se tak culíš, blázne? Snad si nemaluješ, že mě zítra porazíš?"

Tyrone zavrtěl hlavou. "To nic," odpověděl.

"No tak pojď, dám ti další lekci, jak házet."

"Trhni si."

"Jo, trhlej jsi, to je fakt."

Oba se zasmáli. V tu chvíli Tyrone pochyboval, že by život mohl být ještě příjemnější. No. Možná by se to ještě zlepšit mohlo, až vyhraje to mistrovství.

Coeur d'Alene, Idaho

"Už jste někdy střílel z pistole, pane doktore?"

Stáli na jedné ze střelnic na pozemku základny milice. Ačkoli bylo pozdě, skoro devět, bylo ještě dostatečně světlo, aby viděli terče, hranaté obrysy lidských těl z kartonu na dřevěných podstavcích. Oni stáli za křídovou čárou a různě daleko od nich bylo rozestaveno asi deset terčů. Vedle sebe měli otlučený stolek z vybělené překližky.

Morrison zavrtěl hlavou. "Ne. Z pušek a brokovnic, když jsem byl kluk, ale z pistole nikdy. Mí rodiče jim nedůvěřovali."

"Princip je stejný," řekl Ventura. "Pomocí mířidel zamíříte na cíl, stisknete spoušť a ozve se rána. Hlavní rozdíl je v tom, že s krátkou hlavní se hůř míří a většina pistolí má výrazně nižší průraznost než puška nebo brokovnice. Schopnost zastavit protivníka je zde podřízena přenosnosti a schopnosti zbraň ukrýt."

Ventura ukázal na stolek, kde leželo několik pistolí. "My vás teď necháme vyzkoušet několik typů, abyste zjistil, se kterým se vám nejlíp střílí. Na získání pořádných dovedností nemáte dost času, a tohle je jen pro případ nejvyšší nouze, když se ocitnete tváří v tvář nepříteli. Jestli k tomu dojde, já i mí lidé budeme pravděpodobně po smrti, a upřímně řečeno, vaše šance na přežití budou chabé až nulové. Ale protivník bude pravděpodobně očekávat, že nejste ozbrojen vůbec, takže byste ho mohl aspoň překvapit."

Morrison znovu přikývl, cítil, jak se mu sevřely útroby. Takhle daleko to nedomýšlel. Myšlenka, že ho unesou nebo zabijí mu připadala spíše z oblasti fantazie než skutečných obav. Když se ale díval na stolek s pistolemi, měl pocit, že jsou skutečné až příliš.

"V ideálním případě byste měl u sebe mít pistoli co největší - čím větší a rychlejší kulka, čím víc nábojů, tím líp. Tohle je poloautomatická pistole Glock ráže .40, to je ta černá. Vedle je revolver Taurus ráže .357. Tyhle dvě mají největší páru. Když někoho zasáhnete do těla jednou kulkou, a to z

jakékoli z těchhle pistolí, svalí se na zem a do dalších bojů se ve více než devadesáti procentech případů nezapojí."

Ventura zavrtěl hlavou. "Omlouvám se, doktore. Mít víc času, učil byste se střílet úplně jinak, ne takhle ledabyle. Na to ale nemáme čas. Začneme s těmihle."

Morrison si nasadil sluchátka, která mu Ventura podal.

"Jde o elektronickou ochranu sluchu," řekl Ventura. "Dokud nezazní výstřel, uslyšíte naprosto bez potíží, ale větší hluk to eliminuje. Tyhle dvě pistole dělají velký rámus. Když jednu z nich použijete uvnitř vozu bez sluchátek, může vám prasknout bubínek.

Pistoli uchopte takhle, oběma rukama. Postavte se takhle, paže od těla jako rovnoramenný trojúhelník. Uchopení je důležité, držte ji pevně. Měl byste vidět přibližně tohle." Ventura nakreslil fixem na stolek obrázek. "Musíte mít v rovině mušku i zářez, zamíříte pak na terč. Když budete muset vystřelit, nejspíš nebudete mít čas na pořádné zamíření, útočník bude stát asi přímo proti vám, takže místo toho namíříte zbraň, jako by to byl váš prst a natáhnete ji proti němu. Vezměte si ji."

Podal Morrisonovi černou plastovou pistoli. "Když uvidíte zadní část pistole proti hrudi protivníka, je to na krátkou vzdálenost víc než dostatečné."

"Na jak krátkou vzdálenost?"

"Do šesti metrů. Ve vašem případě spíš metr a půl až dva."

"Dobře."

"Glock funguje následovně. Zásobník je tady, závěrem takhle posunete dozadu, tak se do komory dostane náboj, pak stisknete spoušť. Nemá žádnou vnější pojistku. Namířit, stisknout. Neškubejte s ní. Zkuste to na ten terč přímo před námi. Vystřelte dvakrát. Trochu to trhne."

Obrys člověka z kartonu byl od nich asi tři a půl metru.

Morrison se zhluboka nadechl, namířil glockem na terč a stiskl spoušť. Ta zatracená pistole mu div nevyskočila z rukou a druhý výstřel vyšel dříve, než se stihl připravit, takže zamířil asi moc vysoko...

Sklonil zbraň a podíval se.

V terči nebyla ani jedna díra.

Jak mohl minout? Terč byl přece přímo před ním!

"První náboj šel moc doprava, druhý nahoru a doprava. Zkuste tauruse."

O pět minut později Morrison zažil hluboké zklamání. Vystřelil deset nábojů z pěti zbraní. Terč zasáhly jen dvě kulky, obě ho téměř minuly, díry byly hodně vpravo, skoro mimo. Dvé.

"Nic si z toho nedělejte," řekl Ventura. "Na tuhle vzdálenost minou i trénovaní policisté. Viděl jste někdy video o tom, jak státní policisté zastavili dvojici chlapů v náklaďáku kvůli neplatnému řidičáku? Ti chlapi měli na svědomí i jiné zločiny, takže vytáhli pistole. Spolujezdec v nákladním autě a policisté byli od sebe tři metry, každý vystřelil pětkrát nebo šestkrát, ani jeden nezasáhl. Když na vás někdo míří pistolí, je to ještě horší než střelba na terč, který se nemůže bránit. Adrenalin dělá se svaly na rukou divy."

Morrison zavrtěl hlavou.

"Zkuste tuhle. Smith and Wesson model 317, Airlight."

Podal zbraň Morrisonovi.

"Není tak těžká."

"Je převážně z hliníku. Váží jen deset uncí. Vejde se do ní osm nábojnic ráže .22."

Morrison se znovu zhluboka nadechl, namířil, stiskl spoušť, jedna, dvě. Revolver mu v ruce trochu poskočil, ne však moc, a když se podíval na terč, uviděl ve středu dvě malé dírky necelé tři centimetry od sebe. No tohle!

"Znovu. Teď mačkejte spoušť, dokud vám nedojdou náboje."

Morrison poslechl.

Tentokrát dokonce viděl, jak se v terči dírky objevují. Nebyly moc velké,

ale všechny kromě jedné, která byla pár centimetrů nad ostatními, se objevily ve středu. Cvakání úderníku naprázdno ho překvapilo.

"Velmi dobře. Tohle bude vaše zbraň," řekl mu Ventura. "Je lehká, snadno se používá, skoro bez zpětného rázu. Nemá skoro žádnou sílu pro zastavení, ale pořádný zásah kulkou malé ráže je lepší než velká ráže, která mine."

Morrison se na pistoli podíval.

"Takhle se doplňují náboje, ale neočekávám, že byste se dostal tak daleko, abyste to využil. Když to bude jen proti jednomu člověku, namiřte a střílejte, dokud nespadne nebo neuteče. Když jich bude víc, vystřelte na každého dvě rány a pak znovu. Dvojité výstřely si ještě procvičíme."

Ale ke dvojitým výstřelům už nedošlo. Zvonění Morrisonova mobilního telefonu proniklo i elektronickými sluchátky.

Asi volají Číňané.

Morrison si sundal sluchátka a stiskl knoflík na telefonu.

"Haló," řekl.

"Zdravíčko, Pate! Co kdybychom vzali to tvé auto na zkušební jízdu? Znám prima místo."

Morrison poslouchal, co mu Wu říká, a Ventura znovu nabil airlight a podal ho Morrisonovi. S mobilním telefonem u ucha a pistolí v ruce měl Morrison náhle pocit, že v tom vlahém letním večeru začne za chvíli mrznout.

19

Sobota, 12. června
Ve vzduchu nad severním Idahem

Pilot helikoptéry ukázal k zemi. "Plinck Field!" volal, aby překřičel hluk helikoptéry.

Ventura přikývl. Byli šest set metrů nad zemí a chystali se přistát. Podíval se na hodinky. Ačkoli to nebylo moc daleko, let na to soukromé letiště trval helikoptérou tři čtvrtě hodiny; zčásti však i kvůli několika změnám směru provedeným pro větší pocit bezpečí. A ze Smithovy základny to sem bylo dále než na veřejné letiště v Coeur d'Alene. Ventura objednal helikoptéru, než sem dorazili, věděl, zeji budou potřebovat, až se hra plně rozběhne. Na základně milice byli v bezpečí, ale jakmile ji opustili, situace se změnila. Chápal to i Morrison, jakmile mu to pořádně vysvětlil.

"Ale proč helikoptéru?" ptal se ho.

"Protože oni vědí, že mizíte. Zároveň vědí, kam jedete - pokud nedokážete spustit test dálkovým ovládáním, musíte se vrátit na Aljašku, abyste svůj stroj nastavil. Mám tam na místě několik lidí a každý, kdo dorazí a bude chtít lovit nebo pozorovat ptáky, bude považován za ozbrojeného a nebezpečného. Ale kdybych já byl na místě Číňanů a měl zájem vás unést, zkusil bych to nejdřív tady. Vede sem jen jediná cesta, pokryje ji hrstka průměrných vojáků v maskáčích a s dalekohledy. Polovina mých lidí pojede ve dvou půjčených autech hodinu před příletem helikoptéry, zamíří na letiště v Coeur d'Alene. Jestli tam je někdo z Číňanů, bude se mít aspoň na co dívat. Možná očekávají nějakou léčku, takže třetí vůz vyjede čtvrt hodiny po prvních dvou a vyrazí opačným směrem. Třeba tak odlákáme několik střeleckých týmů, které mohli rozmístit. Tři čtvrtě hodiny poté odstartujeme. Nebudou nás moci sledovat ve vzduchu, aniž bychom je neviděli, a podle mě to navíc ani neočekávají. I kdyby se jim povedlo zahlédnout nás díky jedné ze svých družic, dlouho v záběru nezůstaneme, takže nás ztratí z dohledu ještě v době, kdy poletíme špatným směrem. Když jim naklademe do cesty tolik překážek, asi jim dojde, že míříme na soukromé letiště, ale než zjistí, o které letiště jde, a než tam pošlou své lidi, budeme v trapu. Čeká tam na nás objednané letadlo, připravené

odstartovat, jakmile helikoptéra přistane."

"A co když už to předpokládali a mají na tom soukromém letišti své lidi?"

Ventura se usmál. Vědec se pomalu začínal chytat. "Jestli jsou tak bystří, tak je asi budu muset zastřelit."

Chvíli přemýšlel. "To ale musí stát strašnou spoustu peněz."

"Když vám vyjde ten obchod, je to jako kapka v moři. Kromě toho jsem ještě neutratil ani tu zálohu, co jste mi dal."

Morrison na to nic neřekl, ale Ventura si všiml, že má strach. Taky aby ne, když si začal s takovými hráči. Ale kdyby Morrisona někdo zastřelil, dalo se očekávat, že Ventura odejde s ním, a do toho se mu ještě nechtělo. Stačí, když se mu povede udržet Číňany od těla tak dlouho, než dojde k podepsání dohody. Jakmile budou převedeny peníze a čínská strana dostane žádané informace, Morrison se bude muset vytratit do doživotního úkrytu, ačkoli o tom ještě nevěděl. S dostatkem peněz se dá zmizet beze stopy a zbytek života pak člověk prožije v pohodlí a bezpečí, stačí jen vědět jak. Ventura znal příslušné poučky, bude pak Morrisonovi radit, ale moc na to nemyslel.

Morrison si nejspíš říkal, že Číňany napadne, že nikomu neřekne, že jim prodal americká tajemství, a jakmile dojde k obchodu, nepředstavuje pro ně žádné ohrožení. Měl by pravdu jen zčásti. Čína dostane software, ale aby ho mohla uvést do chodu, bude potřebovat i hardware, a ten se nedá ukrýt pod rohožku. Kdyby se zpravodajská služba jakéhokoli státu musela dívat na to, jak její spoluobčané přicházejí o rozum a vzájemně se zabíjejí, asi by to v ní probudilo nemalé obavy. Kdyby se jí podařilo vypátrat příčiny, nalézt kouřící zbraň by nebylo tak těžké vzhledem k tomu, jak je ta zbraň velká, a dvojice bombardérů Stealth by to místo dokázala bez potíží srovnat se zemí a vrátit se včas, aby piloti viděli konec přímého přenosu na CNN.

Helikoptéra přistála na heliportu, rotor zvedal prudký vítr. Ventura poplácal Morrisona po rameni. "Držte se za mnou."

Vystoupili ze stroje a Ventura vytáhl svou pistoli a držel ji hlavní k zemi podél nohy. Rychle se blížil ke starému letounu DC-3 stojícímu sto metrů odsud. Když se dali do pohybu, ten postarší albatros nastartoval svůj levý motor, od kterého se k nebi vznesl oblak bílého kouře.

Ventura se usmál. Tyhle staré stroje se mu líbily; létal s nimi po celém světe. DC-3, občas zvaná též Dakota, byla ve službě od poloviny třicátých let. Šlo o hlučná, pomalá letadla, nedokázala překonat delší vzdálenosti bez doplnění paliva, ale bylo na ně spolehnutí jako na slunce na Havaji. Ventura, který by dokázal řídit letoun jen ve velmi nouzovém případě, si vždy říkal, že kdyby si někdy nějaké letadlo koupil, bylo by to tohle. Žádné vyumělkovanosti, ale dokázalo vás přepravit i s nákladem na požadované místo. Žádný vrtulový letoun dosud jeho kvality nepřekonal.

Dveře v trupu letounu se otevřely, k zemi se spustila malá rampa a objevil se Hack Spalding, ve tváři široký úsměv odhalující mezery mezi zuby. Ukázal Venturovi vztyčený prostředník, což znamenalo, že na palubě je všechno v pořádku. Ventura se otočil, aby poslal Morrisona nahoru, a rozhlížel se za sebe. Nikdo nikde.

No dobře. Družstvo s kulatýma očima si připisuje další bod...

Washington, D. C.

V mallu bylo horko a mlha i takhle pozdě odpoledne; v tomto ročním období však žádný div, ale Toni to nevadilo. Dělalo jí dobře, že je venku a hýbe se, byla ráda, zeje zpátky ve Státech a hlavně že jde s Alexem. Připadalo ií, že těch posledních pár měsíců bylo snad jen ošidný sen. Jako by se právě probudila z neklidného spánku; vzpomínky na něj byly čerstvé, ale jakoby neskutečné.

Alex chtěl, aby nastoupila znovu na své místo, a jí se po pravdě řečeno i chtělo, ale velkou část jejich problémů způsobilo právě to, že pracovala pro

Alexe, a netušila, jak by se to dalo vyřešit. Nedokázal s ní zacházet jako se zaměstnankyní, tedy tak jako předtím, než se z nich stali milenci. Ten rozdíl existoval, a od něj se odvíjelo mnoho nejrůznějších problémů. Neposílal ji do nebezpečných oblastí, když na ni přišla řada, a ačkoli po něm chtěla, aby se o ni bál jako muž o svou ženu, nechtěla, aby se takhle choval jako šéf vůči jedné zaměstnankyni.

Něco ale bude muset dělat, a byla pravda, že už několik nabídek dostala. Několik počítačových společností ji oslovilo, aby vedla jejich bezpečnostní služby, a finanční nabídky výrazně převyšovaly její plat v Net Force. Nemluvě o nejrůznějších lákadlech: služební auta, byt, významná funkce. A Toni se vážně zabývala myšlenkou, že jednu nabídku přijme. Pracovat mohla prakticky odkudkoli, ačkoli kvůli přípravám bezpečnostních situací by musela občas cestovat. Ale ačkoli nechtěla pracovat pro Alexe, zároveň se od něj nechtěla vzdálit natolik, aby se neviděli.

Existovala i šance na přesun. Alex její výpověď nikdy nezveřejnil. Ona odešla, ale on to nikomu ze svých nadřízených neřekl. Oficiálně byla na neplacené dovolené, nepobírala žádný plat, ale stále byla považována za zaměstnankyni. Net Force měla statut víceméně samostatné složky, ale organizačně spadala pod FBI. V Quantiku existovalo několik lidí, kteří by byli rádi, kdyby pro ně pracovala - pár takových zvěstí už slyšela. Šlo o to, že přestože by zůstala v Alexově těsném sousedství, v Net Force by ji považovali za zrádkyni. Stejně jako existuje faktický konkurenční boj mezi CIA a FBI, kde se nedá hovořit o vzájemných sympatiích, i členové Net Force považovali zaměstnance FBI za hlupáky, které je sice možné snést, ale každý se jim pokud možno vyhne.

Alex by asi nebyl zrovna nadšen, kdyby přestoupila do služeb FBI.

Jenže na druhou stranu to vůbec není jeho věc, ne? Toni musí něco dělat, aby si vydělala na živobytí, a v rámci systému už se přece pohybovala - přesun do jiné budovy by byl naprosto jednoduchou záležitostí, aspoň natolik, že by si mohla nechat svůj byt a chodit do práce a nemusela by se učit nové postupy. A ještě by se u oběda nebo při trénincích v tělocvičně mohla vídat s Alexem.

Zazvonil jí telefon - ozvala se zvláštní krátká melodie ze snad padesát let starého filmu, komedie o supertajném agentovi jménem Flint. Ta melodie byla stejná jako zazvonění zvláštního telefonu náležejícího smyšlené americké bezpečnostní službě, které se ozývalo, jen když volal prezident Spojených států. Tento nepatrný detail byl laskavostí Jaye Gridleyho - koho jiného - který se v takových naprosto neznámých faktech vyžíval a který si též velice rád pohrával s osobními předměty, když se jejich majitel nedíval.

Podívala se na displej, ale číslo bylo blokované. Kdyby měla u sebe virces, nebylo by.

"Haló?"

"Dobrý den, Toni. Jak se máte?"

Nějaký znuděný bůh se asi rozhodl, že se podívá, co se jí honí hlavou, a že se jí postará o život. Volala Melissa Allisonová osobně, ředitelka FBI. Navíc v neděli.

"Dobře, a vy?"

"Žiju. Poslouchejte, slyšela jsem, že prý máte zájem o přesun z Net Force přímo do FBI, je to pravda?"

Ředitelka, která se do své funkce dostala díky tomu, že přesně věděla, na co zašly spousty politických osobností historie, rozhodně neměla problémy s přímočarým vyjadřováním.

Toni o této možnosti přemýšlela pouhých pár vteřin předtím, ale ještě se nerozhodla. Ale to ředitelka slyšet nechtěla. Chtěla od ní buď ano, nebo ne. Tady je to místo, Toni, a ať se ti to líbí nebo ne, právě o něj jde. Vyber si.

Toni se podívala na Alexe, ale ten se zájmem sledoval mladý pár se dvěma malými dětmi. Rodiče se snažili ty malé tvorečky nějak zkrotit. Chlapec, kterému bylo kolem tří let, běhal pořád dokolečka a zpíval si: "Jedna hodina,

bum, bum, bum! Čtyři hodiny, bum, bum, bum!" Holčička, té bylo asi rok a půl, se rozběhla plnou rychlostí přes trávník tou kolébavou chůzí společnou všem dětem a neustále se smála. Alex se při pohledu na ně usmíval.

"Toni?"

Toni znovu obrátila svou pozornost zpět k telefonu. "Ano, madam, přemýšlela jsem o tom."

"Moudré," řekla ředitelka a Toni z tohoto jediného slova pochopila, že ví o jejím vztahu s Alexem. "Zítra kolem jedné hodiny mám volno. Přijďte za mnou a promluvíme si o tom."

"Ano, madam."

A pak ředitelka zavěsila. Toni si připnula telefon zpět na opasek u džín.

Alex se odvrátil od dětí a podíval se na ni, obočí zvednuté, jako by říkal: Kdo to byl?

Možná se zachovala sobecky, ale Toni nechtěla kazit zbytek odpoledne. Kdyby řekla Alexovi, že volala ředitelka, musela by mu vysvětlit i zbytek, on by o tom chtěl mluvit, a na to se ona zatím necítila. Vrátila se k Alexovi před pouhými několika dny, neměla ještě takový pocit jistoty jako kdysi, a kdyby věděl, že přemýšlí o přestupu do týmu k federálům, určitě by ho to nepotěšilo. Možná by nic neřekl a skryl by své pocity - ve skrývání pocitů byl přeborník - a ona se chtěla na tuto debatu ještě více připravit.

Zasunula mu dlaň pod ruku. "Nic důležitého," řekla. "Pojď, chci se podívat na novou Smithovu výstavu starých kol."

Usmál se na ni. "Tak dobře."

No nic. Lež to nebyla, ale možná ani úplná pravda, ale kdyby se z toho něco vyvinulo, řekla by mu to. Proč s tím přicházet teď a kazit si náladu, když z toho třeba vůbec nic nebude? Jde přece zatím jen o pohovor s ředitelkou.

Když míjeli mladé rodiče s dětmi, Alex se usmál na holčičku, kterou pobíhání konečně unavilo, takže sebou plácla na pečlivě zastřižený trávník, kde seděla a potichu si něco broukala.

"Přemýšlela jsi někdy o dětech?" zeptal se Alex.

Toni byla v šoku. Zastavila se, jako by najednou zapomněla chodit. Zírala na něj. Děti? S Alexem? Samozřejmě že o tom přemýšlela. Dokonce se jí o tom zdálo. Jenže než ze sebe dokázala cokoli vypravit, Alex pokrčil rameny.

"Jen mě to tak napadlo," řekl.

20

Neděle, 12. června
Gakona, Aljaška

Cestou se neobjevili žádní čínští vrazi a cestou od starého petrolejářského letiště severně od Paxonu do Gakony je nikdo nenapadl. Ventura říkal, že to není pravděpodobné, ale poslal deset svých lidí vyhlížet nějakou potenciální léčku podél cesty, dále měl auta před i za jejich vozem. Starší muž, Walker, znovu řídil, Morrison seděl vedle něj a Ventura vzadu. "Když se někdo objeví, asi si bude myslet, že jsem vy, protože důležitý host jezdí většinou vzadu," vysvětloval Ventura.

"Myslíte, že tu budou?"

"Jistě, určitě tady někde jsou. Nevím, jestli se o vás pokusí už teď; možná počkají na zkoušku, aby si byli jisti, že odvedete práci tak, jak jste říkal, pak teprve jejich snažení zesílí."

"Myslíte, že na pozemku základny budeme v bezpečí?"

"Ne. Mám plán střídání stráží, a když se objeví nějaký nový obličej, poradíme si s tím, ale ten plot a pár zpola vycvičených hochů na stráži

nezastaví nikoho, kdo by se ze všech sil snažil dostat dovnitř. Mí lidé budou sledovat silnice i vzduch, takže když se objeví ve větším počtu, dozvíme se o tom včas, abychom stihli odjet. Propracoval jsem několik únikových tras."

Morrisona znovu překvapila Venturova pečlivost. Všechno, co dělal, měl snad promyšleno do nejmenšího detailu.

Cesta nicméně proběhla v klidu - nepočítá-li se nepočetné stádo sobů přecházející silnici - a do hodiny už seděli v pomocném přívěsu a připravovali systém. Zatímco Morrison pracoval, Ventura popocházel kolem jako nějaká velká kočka - ostražitě, stále se rozhlížel a naslouchal.

"Skoro hotovo," řekl Morrison. Zvedl těžký svazek o velikosti telefonního seznamu, měl zohýbané rohy a v něm byl seznam míst podle zeměpisné délky a šířky. Morrison jím listoval, dokud nenašel údaje, které hledal. Tady to bylo... 45 stupňů, 28 minut, 24 vteřin severní šířky; 122 stupňů, 38 minut, 39 vteřin západní délky... ne sice úplné centrum města, ale zasáhne celou střední část na obou březích řeky...

Ventura přikývl. "Dobře."

"Bude to muset zůstat v provozu pár hodin, aby byl účinek dostatečný. Ale ne tak dlouho jako v Číně, protože cíl není tak vzdálen a paprsek ztratí méně energie."

"Fajn."

Podíval se na řídicí panel. Odklopit kryt, stisknout knoflík a hotovo. Mohl se jít najíst nebo si zdřímnout, fungovalo by to samo. "Připadám si tak nějak divně, nebo co."

"Proč?"

"No, když je cíl na území Spojených států a tak."

"Záchvat vlastenectví?"

"Možná trochu. Bůhvíproč jsem si nemyslel, že to proběhne zrovna takhle."

"Tak je to vždycky. ‚Žádný bitevní plán nepřežije první kontakt s nepřítelem.' Víte, proč je tak rozhodující, abyste to udělal, jinak je po dohodě, že?"

"Ne, proč?"

"Protože když to vyjde, a následkem toho zemře několik desítek lidí, tak jste nezabil jen nějaké bezejmenné lidi tisíce mil daleko, o které se nikdo nezajímá, ale stane se z vás masový vrah ve své vlastní zemi. A to město, které vám určili za cíl? Leží ve státě, kde platí trest smrti, věděl jste to?"

Morrison pocítil v ústech pachuť žluče. "Ne, na to jsem nepomyslel."

Ventura pokrčil rameny. "Ta jehla nabízí jízdu pouze jedním směrem - tak to tam provádějí, přivážou vás k vozíku a píchnou injekci. Číňané tak mají větší záruku, že až bude obchod uzavřen, nepoletíte na úřady a neudáte je. Po uzavření obchodu vás nebudou muset složitě hledat, aby vás zabili - stačí říct federálům, kdo jste, v klidu se posadit a počkat, až federálové odvedou svou práci. Číňané pochopitelně nebudou stát o soud, během něhož by tohle všechno vyšlo najevo, ale vy také ne. A jakmile se ocitnete ve vězení? Pak už budou vědět stoprocentně, kde vás najdou. Je velmi nesnadné zastavit vraha, který chce svůj úkol splnit, i kdyby přitom měl zemřít."

Morrison pocítil, jak ho ta nepříjemná pravda obstoupila jako tekutý kyslík a mrazila ho až do morku kostí. "Už... už chápu."

"Kdepak, zatím vám to ještě pořádně nedošlo. Než stisknete ten knoflík, řeknu vám ještě pár věcí, které byste měl vědět. Jakmile dostanete ty peníze, Patrick Morrison musí zmizet. Musíte se vytratit tak dokonale, aby vás nenašli ani ti nejlepší agenti v Číně, možná Spojených státech a ještě asi pěti dalších zemích, protože jednou se po vás začnou shánět všichni. Jestli jste si sám sebe představoval v čele nějaké univerzity, odkud budete laskavě udělovat stipendia hladovějícím vědcům nebo někomu jinému, radši na takové představy rovnou zapomeňte. Jediný způsob, jak se můžete dožít toho, že utratíte své peníze, je, že se z vás stane někdo úplně jiný než ten muž, jakým jste dnes. Budete muset zpřetrhat všechna pouta se svou minulostí - a pokud vaše žena

nebude chtít podstoupit tuto proceduru s vámi, protože to nebude jen tak - tak se budete muset rozloučit i s ní. Stane se z vás nový muž v nové zemi, budete mít falešnou minulost a zázemí. Dokonce budete muset přestat číst tytéž časopisy, jaké čtete dnes, zapomenout na své koníčky, protože si můžete být jist, že se vás někdo pokusí vystopovat podle něčeho tak přihlouplého, jako je tohle, a možná se mu to i povede. Řekněme, že si objednáváte malý vědecký časopis, který čte třicet čtyřicet tisíc lidí. Raději byste měl začít číst výtisky někoho jiného, protože ačkoli může trvat léta, než se povede prověřit všechny předplatitele, Číňané jsou všechno, jen ne netrpěliví. Stačí, abyste udělal jedinou chybičku, doktore, a prohrajete. Patrick Morrison bude muset zemřít na papíře, jinak bezpochyby zemře ve skutečnosti."

Morrison na něj nevěřícně zíral. Do takových detailů to nepromýšlel. Ale když slyšel Venturova slova, věděl, že všechno, co mu říká, je pravda. Na chvíli mu to vyrazilo dech. Jak mohl být tak krátkozraký?

"Takhle to bude muset být, jestli chcete přežít. Můžu vám k tomu pomoci, navést vás na správnou cestu, vysvětlit vám, co musíte udělat, ale jakmile se usadíte, nesmím se s vámi víckrát setkat ani já. Mohli by mě chtít přemluvit, abych vás prozradil, a je lepší, když nebudu znát vaše jméno ani podobu."

"Nikdy mě nenapadlo, že bych vás mohl nějak ohrozit," připustil Morrison.

"Tím se netrapte. Zažil jsem velmi vytrvalé lidi, kteří se po mně sháněli, a podařilo se mi přežít i v souboji s těmi nejlepšími. Stačilo, abych se pořádně rozhlížel, ale už dlouhou dobu přesluhuju. Totéž čeká samosebou i vás. Otázka, kterou si musíte položit, zní: ‚Je čtyři sta milionů dolarů dost na to, abyste se stal novým člověkem?' S tolika penězi byste si na mnoha místech země mohl žít jako král, mít luxus, sex, nadvládu nad životem a smrtí - dokud nevystrčíte hlavu moc vysoko a někdo si vás nevšimne. Existují lidé, co to udělali už před vámi, lidé bohatí a mocní, kteří museli odejít z jakéhokoli důvodu a někteří z nich přežili dvacet, třicet, padesát let. Pár z těch, kdo jsou velmi opatrní, se nejspíš ještě někde potuluje. Ti neopatrní jsou zcela nepochybně po smrti."

Morrison se zadíval na knoflík a Venturova slova se mu zhmotnila v žaludku jako chladná ocel. "Už je asi pozdě na to, otočit se a na všechno zapomenout, že?"

Ventura se nepatrně usmál. "Po pravdě? Ano."

Morrison se zhluboka nadechl. "Tak doháje s tím."

Natáhl ruku a stiskl knoflík.

ČÁST DRUHÁ

VEŠKERÉ PROBLÉMY JSOU OSOBNÍ

21

Neděle, 12. června
Washington, D. C.

Jay vystoupil z VR, zhluboka se nadechl a sundal si sluchátka a rukavice. Šlo o pravidelnou činnost, návštěvu knihovny, a ať byl sebelepším

programátorem a tvůrcem scénářů, čtení kupy materiálů nakonec nebylo ničím jiným než jen čtením kupy materiálů.

Sehnal všechno, co se o doktorovi Patricku Morrisonovi sehnat dalo, a když to během kopírování pročítal, ještě mu to úplně nedošlo. Podle toho, co o něm zatím věděl, to byl velice spořádaný člověk. Akademické tituly, zkušenosti, sňatky, obvyklé banální informace. Žádné potíže se zákonem, žádné problémy v práci, zdálo se, že jde o naprosto bezbarvého a nevýrazného člověka od A do Z.

Jedinou skvrnou na jinak čistých záznamech byla zmínka o jeho práci, jíž se věnoval, než vstoupil do projektu HAARP. Pracoval na nějakých zkouškách úpravy chování šimpanzů, bylo to něco s extrémně nízkými frekvencemi, šlo o aspirantskou práci v Centru Johnse Hopkinse, ale očividně vyzněla do ztracena. Morrison nedokázal dodat výsledky, které se snažil získat. Jeho grant, jak se ve zprávě slušně uvádělo, nebyl obnoven, a Morrison přišel o práci.

Jayovi se v mozku objevila malinká červená vlaječka, ale když o tom tak přemýšlel, nešlo o nic velkého. Jistě, ten člověk se staral o věci kolem ELF, ale v projektu HAARP z velké části o nic jiného nejde. Když chcete spravit vodovod, nepozvete si přece taxikáře.

"Samá práce a žádná zábava udělají z Jaye otravného dědka," řekla Soji.

Usmál se na ni. Stála u něj v županu. "Kdopak to mluví? Tys byla na síti několik dní tak zabraná, že jsem z tebe celou dobu viděl jen záda a krk."

"A chceš vidět i něco jiného?" Rozepnula si župan a držela ho rozevřený.

"No, mama! Pojď ke mně!"

Jenže než se mohla pohnout, z telefonu se ozvaly úvodní takty Bachovy Toccaty a fugy v D moll. Jeho telefon byl bohužel naprogramován tak, aby tuhle melodii hrál jen v případě, že příchozí hovor pochází z velitelství Net Force nebo z vircesu Alexe Michaelse.

"Doháje," sykl Jay.

Soji si zapnula župan a uvázala si přes něj pásek. "Kdo zaváhá, zůstane nadržený," řekla.

"Nazdar, šéfe," řekl Jay.

"Měl by ses vrátit do kanceláře, Jayi," řekl Michaels. "Zaznamenali jsme další případ kolektivního šílenství."

"V Číně?"

"Ne," odpověděl Michaels velmi neveselým hlasem. "Mnohem blíž."

Neděle, 12. června
Portland, Oregon

John Howard se díval, jak se jeho syn chystá na svůj pokus. Chlapec se postavil, promnul si ruce a nechal lesklý prášek klesnout k zemi, aby zjistil směr větru. V jedné ruce držel stopky a ve druhé bumerang. Rozhodčí mávli na Tyrona, aby vstoupil do kruhu.

Howard se cítil nervóznější, než čekal. Pro Tyrona to byl obrovský zážitek, to nepochybně, ale je to jenom hra, nic víc. Není důvod, proč by si měl jeho otec zarývat nehty do dlaní.

Po straně za Tyronem vstala malá Nadine, která na svůj pokus ještě čekala. Měla přijít na řadu o tři soutěžící za Tyronem, takže věděla, jaký čas má překonat. Zatím nikdo nezaznamenal žádný skvělý výkon, říkal Tyrone, oba prý v tréninku hodili lépe.

Rozhodčí u kruhu zvedl ruku, aby Tyrone neházel, pak zavolal dalšího rozhodčího a o něčem se radili.

"No tak, no tak!" řekl Howard. "Nechte toho kluka házet, než mu vychladne ruka!"

"Debile," pronesla jeho žena vedle něj.

"To mluvíš se mnou?" obrátil se na ni.

"To zrovna ne, myslela jsem toho rozhodčího, ale jestli jsem se trefila..."

To ho naštvalo. Co jí zase přeletělo přes nos? Vždyť jí nic neudělal. Zlostně se na ni podíval. Ona jeho pohled opětovala.

Tyrone ještě pár vteřin postával, pak přešel k rozhodčím. Howard neslyšel, co jim jeho syn říká, ale sudím se to jednoznačně nelíbilo.

Vrchní rozhodčí zvedl ruku a vlepil Tyronovi pohlavek.

"Doháje!" zvolal Howard. "Vidělas to? Praštil našeho syna!" Ještě nedomluvil, a už se hnal k Tyronovi a rozhodčím.

Druhý rozhodčí si asi uvědomil, že ten pohlavek nebyl namístě, protože se vzdálil a udeřil vrchního sudího přímo do úst, čímž ho srazil k zemi. Spravedlivé to jisté bylo, ale Howarda tím rozčílil ještě víc.

"Nechte ho!" křičel v běhu. "Ten hajzl je můj."

Tyrone se přiblížil k ležícímu sudímu a uštědřil mu kopanec do žeber. Ozval se zvuk, jako když někdo upustí meloun.

Howard si už cestou uvědomoval, že z kopce sem doléhají různé zvuky: troubení aut, nárazy kovu na kov. Sklouzl se a zastavil v okamžiku, kdy se druhý rozhodčí otočil tváří k němu.

"Vypadněte z toho kruhu!" zařval muž. "Tady nemáte co dělat!"

"Ale nepovídejte," pronesl Howard. "No, kámo, já už tady ale jsem! Co s tím chcete dělat?"

Tyrone ležícího sudího znovu nakopl. Bohužel ne tak úspěšně jako poprvé; zvuk už nebyl tak zřetelný. Slabé, hochu, slabé.

Drahý sudí vyrazil proti Howardovi pěstí, ale on ji zachytil, zvedl a vyslal k jeho obličeji levý hák, těsně po něm pravý přes bradu. Ten prevít se pak svalil, jako když upustíte hadr na boty. Zvážil se dozadu a padl na zem. Já ti ukážu, hajzle!

Sudí, do kterého Tyrone nepřestával kopat, se vysoukal na nohy a vrhl se po chlapci, ale než se k němu dostal Howard, objevily se obě Nadine. Jeho žena kopla muže kolenem do rozkroku a malá Nadine se mu pověsila na ruku a zakousla se mu do ramene.

Howard se v rozčílení vydal k nim. Tohle přece byla jeho starost, poradit si s tím sudím, nepotřeboval, aby se mu do cesty pletly nějaké nemotorné ženské...!

Přes hřiště přejelo auto s rozsvícenými světly a za neustálého troubení, byl to velký modrý cadillac. Vrazilo do houfu pěti mužů, kteří postávali a hrozili řidiči vztyčeným prostředníčkem. Muži se rozlétli jako kuželky všemi směry a řidič nesundával nohu z plynu.

Není zrovna moudré gestikulovat takhle oplzle na člověka, který se na vás řítí autem plnou rychlostí.

"Naserte si a pochcípejte!" řval na ně řidič. Pak se začal smát. Na vůz se vrhlo dalších asi pět lidí, kteří do něj začali bušit pěstmi. Řidič se na místě otočil a neustále se řehtal jako šílenec.

Něco tady nehraje, pomyslel si Howard. Zavrtěl hlavou a pak se podíval na muže, jehož před chvílí srazil k zemi. Co to proboha dělá?

Podíval se z kopce a zahlédl desítku zápasících lidí. Jeden z nich byl policista. Ten vytáhl pistoli a po vrcholku se rozlehl rychlý sled výstřelů. Oběti střelby padly k zemi a ve všeobecném rámusu přibyly další výkřiky.

Howard se překvapeně podíval nahoru. I tam byli lidé, ale tihle se neprali; jen překvapeně stáli a dívali se.

Howard měl mozek zastřený vzteky, ale něco se snažilo tím závojem zloby prokousat: tady není bezpečno. O kus níž je to horší, ale nahoře zase lepší. Takže...

"Pojďte!" zavolal na svou rodinu. "Musíme se dostat nahoru na kopec!"

"Jdi doprdele!" odsekl Tyrone.

Malá Nadine pustila rozhodčího, který řval bolestí. Podívala se na Howarda. "Co se to děje?" zeptala se ho pisklavým a vyděšeným hlasem.

"Nevím. Možná plyn. Musíme odsud zmizet. Pomoz mi."

Jeho žena znovu vrazila sudímu koleno mezi nohy. Muž se svíjel bolestí.

Howard ji uchopil a táhl ji pryč.

"Nech mě na pokoji! Praštil mého syna!"

Howard ji trhavými pohyby táhl pryč. "Tyrone!"

Chlapec se otočil a zlostná maska, která mu předtím zakrývala obličej, už trochu opadla. Pak zvedl obočí. "Tati?"

"Utíkej nahoru na kopec, Tyrone, nahoru. Utíkej!"

Tyrone přikývl. Malá Nadine ho chytila za ruku a oba se dali do běhu.

Howard musel přidržet své ženě ruce u těla a napůl ji nesl, napůl táhl z louky. Kopala nohama a křičela na něj asi sto metrů, pak teprve přestala. Měla větší sílu, než se domníval.

Nakonec, když byli dvě stě metrů daleko, se Nadine vzpamatovala. "Johne, co to...?"

"Nevím, miláčku. Ale ať je to cokoli, čím dál od toho budeme, tím líp. Pojďte."

Dostihli děti a všichni čtyři pokračovali v běhu. Howard se ještě otočil. Cadillac ležel převrácený na boku a dav vytáhl řidiče ven na plochu hřiště a kopal do něj. Nebylo mu pomoci. Z dálky se ozývaly další výstřely. Slyšeli troubení sirén. Narážela do sebe auta. Ze všech výkřiků bylo slyšet neuvěřitelně silnou zlobu. Tenhle nádherný park, kterému místní říkali Boží kraj, zachvátilo šílenství.

Teď se z něj stal Ďáblův kraj.

Howard vytáhl svůj virces. Komu má zavolat? Místní policisté byli dole pod kopcem a stříleli do lidí. Potřebovali pomoc, a to velmi rychle.

Neděle, 12. června
Quantico, Virginia

Toni přišla tentokrát s ním a Alex byl rád, že ji má u sebe. Kromě ní tu byl Jay Gridley. Byla neděle, sedm hodin večer, ale oni dnes v noci domů jistě nepůjdou.

"No dobře, takže zatím víme tohle," řekl Michaels. "Je to zatím hodně útržkovité. Dneska odpoledne se zbláznili všichni lidi v okruhu přibližně deseti mil se středem ve čtvrti Westmoreland v Portlandu. Zatím je potvrzeno sedmašedesát mrtvých - vraždy, sebeobrana, dopravní a jiné nehody. Stovky lidí byly zraněny natolik, že skončily v nemocnici, a další tisíce utrpěly lehčí zranění. Nevíme, co to způsobilo, ale už to pominulo, nicméně celé město zachvátil chaos. Počty mrtvých a zraněných stále rostou."

"Bože, bože. Jak je na tom generál Howard?" zeptal se Jay.

Howard jim tuto událost ohlásil. Nejprve se spojil s Národní gardou, pak s Michaelsem.

"On a jeho rodina jsou v pořádku. Nejspíš se nacházeli na samém okraji účinnosti toho úkazu. Být o pár stovek metrů blíž k epicentru, byli by na tom mnohem hůř. Co pro mě máš?"

"Když budeme předpokládat, že to vychází z nějaké velmi výkonné vysílací stanice," řekl Jay, "pak jde jen o to, zjistit, která to je a kdo ji řídí. Pod falešným jménem jsem zavolal do HAARP a mluvil s tamním strážcem. Říkal, že mají volno, probíhají jen nějaké kalibrační zkoušky."

"To mi říkal i Morrison," přikývl Michaels.

"No, Morrison je právě teď tam a provádí jednu z těch zkoušek. A to není všechno - podle informací ostrahy prováděl kalibrační zkoušky i ve dnech, kdy se pomátli lidi v těch dvou vesnicích v Číně."

"Ježíši."

"Jo. Neuvěřitelná shoda náhod, co?"

"Toni? Co ty na to?"

"Myslím, že bys měl toho doktora Morrisona sebrat a pořádně si s ním popovídat."

Michaels přikývl. "Seženu si federální zatykač a pošlu za ním policii."

"Nechceš to spíš nechat na našich kamarádech přímo z FBI?" zeptal se Jay.

"Zatím ne," řekl Michaels. "Mám pocit, že je to náš problém. Měli bychom si to vyřídit sami, jestli se nám to povede."

Morrison s tím třeba neměl vůbec nic společného, ale s ohledem na situaci v Portlandu si nemohli dovolit žádné riskování. Příště by mohlo dojít k nehodě kdekoli - v New Yorku, Chicagu, dokonce ve Washingtonu, D.C. Ačkoli představa, že senátoři a kongresmani do sebe buší vší silou, až z nich nic nezbude, byla jako žert poměrně lákavá, ve skutečnosti by tomu tak nebylo.

Sehnat si zatykač nebude problém, několik policistů se na Aljašce určitě najde, a ti ho zanesou na místo. A když už je v tom, mohl by třeba zavolat i generálu Howardovi. Po tom, co osobně zažil, by se mu možná chtělo prohodit pár slov s Morrisonem osobně. Michaels věděl, že být na jeho místě, určitě by neváhal.

22

Neděle, 12. června
Gakona, Aljaška

Ventura se podíval na hodinky. Od skončení testu uplynulo šest hodin, ale Morrison měl pocit, že by měl přece jen dostát své úloze a provést nějaké kalibrace. Ventura věděl, že nakonec na tom vlastně nezáleží, ale Morrison se domníval, že je to třeba. Bylo pozdě a Ventura, ačkoli nebyl unaven, se cítil podivně podrážděn. Od Číňanů neměli žádné zprávy a netěšilo ho sedět tak dlouho na jednom místě, aspoň ne v tak pokročilém stadiu operace. Přívěsem se vznášel pach zatuchliny a v noci se nejspíš trochu ochladilo, protože elektrické topení se neustále zapínalo.

Zatímco systém HAARP prováděl své automatické postupy, Morrison sám ležel na ošklivé pohovce z hnědé koženky na druhém konci místnosti a spal.

Venturovi na boku zavibroval telefon. Dotkl se mluvítka drobných bezdrátových sluchátek, která měl na levém uchu. "Ano?"

"Máme společnost. Dvě auta, čtyři osoby. Právě překonaly okraj číslo jedna."

"Pokračujte."

"Přijeli novými tmavými fordy bez nápisů, černé pneumatiky, poznávací značky asi federální. Tři muži, jedna žena, víc nevím. Cunningham si je prohlídne líp svým digitálním dalekohledem, až se dostanou pod železniční nadjezd."

"Rozumím."

Ventura cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz, vnímal husí kůži, která ho varovala před nebezpečím. Kdo by sem mohl přijet uprostřed noci? Znovu se podíval na hodinky. Jestli jedou podle předpisů, dorazí k nadjezdu asi... touhle... dobou.

Telefon znovu zavibroval.

"Slyším."

Styles řekl: "Podle pohledu zepředu jsou to tři muži, jedna žena. Upravení, kolem pětatřiceti, tmavé větrovky, možná modré. Moment, teď jedou kolem mě... mám špatný úhel, nevidím je zezadu. Letmo jsem si všiml nějakého nápisu na zadní straně větrovek, nevím všechno, ale poslední písmena jsou asi H-A-L... Víc nic. Poznávací značky jsou takové, jak říkal Zach, federální."

Vypadalo to na federály. H-A-L. Poslední tři písmena slova "Marshal", což připomínalo žluté nápisy na zadní části větrovek: U.S. Marshal, neboli okresní šéf policie. Jistě, kdyby si pro doktora Morrisona měl dojet sám, asi by použil jejich služeb. Převléct skupinu pro únos za policisty nebo požárníky či federální agenty bylo moudré. Kdo by zastavoval požárníka jedoucího k požáru? Nebo policistu, který míří k nehodě?

Pokud to ovšem nejsou skuteční federálové.

"Rozumím. Konec."

Ventura zavolal veliteli dvojice mužů, kteří hlídali vjezd na pozemek. "Nechte je projet, ale pokuste se zachytit, co jim strážce říká, než je pustí dovnitř."

"Rozumím."

Ventura zavěsil a odešel ke spícímu Morrisonovi. "Probuďte se, doktore."

"Cože? Co je...?"

"Pořádně mě poslouchejte. Mí lidé hlásí, že se sem blíží dvě auta, která vypadají jako vozy patřící federálům."

Telefon se ozval znovu.

"Slyším."

"Podařilo se nám zachytit ten rozhovor. Lidi v autech jsou vážně od policie, mají v ruce federální zatykač. Zeptali se, kde by našli Morrisona. Strážce jim odpověděl a pustil je dál."

"Rozumím. Stáhněte se na seřadiště A, spojte se s ostatními skupinami a řekněte jim to."

"Rozumím."

Ventura znovu zapnul telefon. "Mizíme odsud," řekl.

"Rozumím. Hned jsme tam."

"Konec."

Ventura se otočil na Morrisona. "Tihle lidi přesvědčili strážce u brány, že jsou od policie. Přijeli si pro vás."

Morrison zavrtěl hlavou. "Vyloučeno. Nemůžou vědět, že s tím mám něco společného. Jsem krytý."

"Zkuste mě přesvědčit."

"Nikdo nesebral nic z počítačových souborů; jen to má vypadat, že k tomu došlo. Napojil isem se do systému HAARP z obchodu Macintosh v San Francisku s využitím modemu připojeného k síti. Měl jsem heslo, ale párkrát jsem ho spletl, abych nevzbudil pozornost, načež jsem ho použil. Při vstupu dovnitř jsem poškodil pár souborů. Bylo to rušné sobotní dopoledne, nikdo si mě nevšiml, s nikým v obchodě jsem nepromluvil. I kdyby to někdo dokázal vystopovat přes server obchodu, dál se nedostane - byl jsem jen dalším zákazníkem, který si prohlíží hardware a systém jsem zapojil hlasovou linkou. Žádné ruce, takže žádné otisky, žádná DNA. Nikdo to nemůže spojit se mnou."

"Dobře. Takže když to nejsou skuteční federálové, tak je museli poslat Číňané." Zavrtěl hlavou. "Ale to se mi nezdá."

"Proč ne?"

"Protože orn vědí, že jsem s vámi, a vědí, kdo jsem, aspoň částečně. Jenže sem poslali jen čtyři lidi. Musejí tedy doufat, že jim na to skočíme, ale to je moc nejistot najednou. Pokud ovšem... nejde o nějakou léčku. Může jít o lest, která má zaměstnat naši pozornost, zatímco oni se pokusí o něco jiného. No, to dává větší smysl."

"Co budeme dělat?"

"Zmizíme. Ten malý skútr je tichý a pojedeme ve tmě. Nevšimnou si nás. A na místě, kde nás nikdo nenajde, už čeká auto."

"Než se dostaneme daleko od budov, pojedeme pod venkovními světly," řekl Morrison. "A přistávací dráha je taky osvícená jako vánoční stromeček. Všimnou si nás."

"Ne, nevšimnou. Pojďte."

Když šel Morrison za Venturou z přívěsu, zmocnil se ho obrovský strach. Začal silně potřebovat na toaletu a musel se přemáhat, aby dýchal co nejklidněji. Nic z toho neměl v plánu, vůbec nic. Nemohlo to být pravda. Měl pocit, že se mu zdá nějaký pomatený sen.

Jelikož neexistovala šance, že by se FBI nebo Net Force dozvěděly, kdo je, museli pro něj jít ti mizerní Číňané. A nepochyboval, že kdyby ho dopadli a strčili ho do cely s někým, kdo by mu jen pohrozil, že mu vytrhá nehty nebo

rozdrtí varlata, prozradil by úplně všechno, na co by se zeptali.

A ani jeho vyprávění by netrvalo dlouho.

Postup, jak vyřadit lidský mozek a způsobit dočasnou psychózu, nebylo snadné vymyslet, ale jakmile ho jednou objevíte, není problém ho uvést do chodu. Detail, který vědcům po celá ta dlouhá léta unikal, spočíval v tom, že ačkoli měli všechny kamínky do mozaiky, nedokázali je sestavit dohromady. Nebo si neuvědomili, že by to měli udělat. Vysílací frekvence bylo třeba měnit v přesném sledu, musely trvat přesný časový úsek a musely se opakovat v přesných intervalech. Tuto sekvenci musel řídit počítač - pro lidskou ruku šlo o příliš náročný úkol - a kdyby byla jen jediná proměnná o vlásek mimo potřebnou hodnotu, proces by zkrátka nefungoval. Šance, že se potřebná sekvence objeví náhodou, byla neuvěřitelně nízká, i kdyby se mělo dosáhnout zlomku toho, k čemu dospěl Morrison. Nenalhával si, že měl štěstí, ale byl zároveň dobrý. A po pravdě řečeno, uvádět lidi v šílenství nikdy nebylo jeho cílem - řídit jejich činy podle nálady ano, ale v tom neuspěl. Připadal si, jako by se vydal hledat diamanty a místo nich našel opály. Sice to jsou také cenné kameny, ale není to přesně to, co hledal, a... Moment! Kam to Ventura jde?

"Skútr je tamhle," řekl Morrison. "Jdeme špatně!"

"Ne, nejdeme. Musíme nejdřív něco udělat."

Ventura vytáhl svou pistoli a vyrazili k budově s rozvodem elektřiny. Morrison měl svou malou pistoli v kapse saka, ale poskytovala mu jen pramalou útěchu. Pokud se dostanou přes Venturu, věděl, že nemá šanci je zastavit. Mohl by tady umřít. Dneska večer. Brzy.

Světla blížícího se vozu se zableskla za stromy. Dojeli prakticky až k nim!

Pronesl svou obavu nahlas: "Už jsou skoro u nás!"

Ale s Venturou došli až k budově. "Mějte se na pozoru. Já si jdu trochu promluvit s vypínačem elektřiny."

Ventura zmizel v budově.

Morrison se snažil uklidnit. Nutil se k pomalým dlouhým nádechům, ale nepomáhalo to. Srdce mu bušilo tak, že tep cítil po celém těle. No tak, klid, klid...

Světla zhasla a dunivý hluk dieselových generátorů začal slábnout.

Ze tmy se vynořil Ventura. "Jestli budou chtít vidět, budou to muset znovu nahodit. Pojďte."

"A co dalekohledy pro noční vidění? Myslíte, že je mít nebudou?"

"Já bych si je vzal, ale je jedno, jestli je použijí. Pro takové případy mám jistou obranu, kterou můžeme použít." Poklepal si na kapsu. "Pojďte, už musíme jít." Usmál se. Veselejší výraz na jeho tváři Morrison dosud neviděl.

Připadal si, jako by mu do obličeje šplíchl sklenici studené vody. Těsně poté se mu z mysli vynořila věta: "Vám se to snad i líbí!"

"No jistě. Je to moje práce, doktore. Držte se mě."

Rozběhli se.

Ventura cítil, jak mu tělem cloumá adrenalin, ale nesnažil se tomu bránit. V takových případech měl pocit, jako by seděl na polodivokém hřebci. Když se v jeho sedle udrží a nasměruje ho správným směrem, čeká ho napínavý výlet šílenou rychlostí. Stačí koně dostatečně ovládnout a člověk může letět jako vítr. Ztratí-li kontrolu, čeká ho neodvratná zkáza.

Takhle si představoval rovnováhu mezi životem a smrtí, takhle vypadala ta část jeho duše, kterou před světem skrýval. Šlo o absolutní napětí, dosah, prvotřídní zkoušku, fantastickou schopnost žít naplno v jednom konkrétním okamžiku. Minulost už pochovali, budoucnost se ještě nenarodila, existuje jen to, co se děje teď. Kdo selže, zemře. Kdo uspěje, bude žít.

Ovšem aby zkouška byla opravdová, člověk musel upravit poměr sil na hřišti. Čtyři proti jednomu nebylo spravedlivé, aspoň ne v případě, že tím jedním byl Ventura. Měl ale výhodu. Morrisona chtěli jistě dopadnout živého, takže měli spoutané ruce. Proto jim dá šanci. Mohl by Morrisona okamžitě vzít

a zmizet s ním. Vypnout světla nebylo úplně nezbytné - jistě by nehledali dva muže na skútru, spíše by čekali, že jejich kořist bude v přívěsu. I když představovali jen zkušební tým, který měl Venturu udržet v pozornosti, než se připraví skutečný útok, Ventura si uvědomoval i tuto možnost. Věděl, že před nimi má obrovský náskok a nic vážného mu nehrozí. Takže nespěchal. Vypnul elektřinu, čímž je zahalila tma, ale zároveň je tím upozornil na jednu věc: vím, že jste tady. Pojďte si hrát. Zkuste mě najít.

Zabíjení bezbranných lidí nemůže nikomu působit žádnou radost. Výzvou bylo překonat Venturovy cvičené strážce, aby se k němu dostali. Záleželo hlavně na pronásledování, ne na konečném výstřelu, na cestě, ne cíli. Sebevětší hlupák by dokázal stisknout spoušť, když se dostane do správné pozice. Dostat se do ní je totiž největší problém. Odjakživa.

"Tudy," řekl Ventura.

"Jak to můžete vědět? Já vidím úplný hovno!"

Obě auta zastavila a Ventura slyšel bouchání dveřmi a zvýšené hlasy.

"Věřte mi," řekl Ventura. "Vím přesně, co dělám."

Zavibroval mu telefon.

"Co je?"

"Bííží se další hráč. Černoch v nové dodávce Dodge, aljašská poznávací značka, vypadá to na vypůjčené auto. Právě projel kolem mě."

Ventura se zamračil. Kdo to je? Že by jen náhoda? Nějaký rybář, co se vrací pozdě do rezervovaného hotelu, nebo je to někdo ze záložního týmu? A černoch? To by bylo neobvyklé. V Číně nejsou černoši dvakrát populární. Tam ale není populární nikdo, kdo není Číňan. Spousta lidí ze Západu si neuvědomuje, že východní společnosti patří mezi nejrasističtější na světě. Nejen že nenávidějí lidi ze Západu a pohrdají jimi, dokonce se nenávidějí a pohrdají i sebou navzájem. Číňané nenávidějí Japonce, ti zase nesnášejí Korejce, kteří se nesnesou s Vietnamci, a vše se ještě různě obměňuje. Jediné, co je ještě horší než být cizincem, je být mísencem.

Ale co. Ať je to kdokoli, nezáleží na něm. Dokud bude Ventura vědět, kde ten člověk je, nepředstavuje žádný problém. Jde jen o další figurku na hracím stolku, kterou bude muset sledovat. "Informujte mě o něm," řekl Ventura. Zrušil spojení.

"Pojďte, projedeme se chladnou letní nocí, co říkáte, doktore?"

Morrison na něj udiveně zíral, v jeho vykulených očích se zračilo překvapení z toho, když si uvědomil, že Ventura se královsky baví. Nedokázal se toho zbavit.

Člověk jako Morrison tomu pochopitelně nemohl rozumět, jak jinak. Lidi jeho ražení to nikdy nechápali.

23

Neděle, 12. června
Beaverton, Oregon

Tyrone stál u automatu na kolu v hotelu a zasunul do otvoru svou kreditní kartu. Na displeji se zobrazil jeho zůstatek a on stiskl knoflík, za což byl odměněn plastikovou lahví koly. Hluk, který způsobila, se v té tiché noci zdál příšerně hlasitý.

Ještě se nevzpamatoval. Jakmile se vše trochu uklidnilo, jeho otec odjel na Aljašku, aby pomohl sebrat člověka, který nejspíš mohl za to, co se stalo během bumerangového turnaje. Tyrone, Nadine a jeho maminka byli v hotelu míle daleko od parku a všechno šílenství už pominulo, ale on na ně nedokázal zapomenout. Měl pocit, že je to nějaká noční můra. Dostal v ten okamžik chuť zabíjet lidi, a kdyby měl u sebe zbraň - nůž, pistoli nebo jen hůl - jistě by někoho i zabil. A nejhorší bylo, že by ho to ještě velmi potěšilo.

Popíjel kolu. Když se zajímal jen o počítače, měl jednodušší život. Seděl doma napojen na síť a prožíval svůj život ve VR. Jakmile zjistil existenci děvčat a bumerangů, všechno se výrazně zkomplikovalo. Kdo neriskuje, nevyhraje - ale ani nemůže prohrát. Jenže jen pomyšlení, že by se vrátil tam, kde byl předtím, že by znovu byl počítačovým maniakem s mozoly na zadku, to ho nelákalo. Přerušený přenos dat, řekl by Jimmy-Joe.

Turnaj byl po tom příšerném zmatku přerušen. Ani nestihl hodit svůj pokus. S ohledem na všechny ostatní problémy by výhra nebo prohra v soutěži neznamenala vůbec nic, ale i tak ho zajímalo, jak by si asi vedl.

"Ahoj, Ty."

Otočil se a zahlédl Nadine. "Ahoj," pozdravil ji.

"Nemůžeš spát?"

"Ne."

"Já taky ne."

Pár vteřin stáli potichu. "Chceš kolu?"

"Jenom se napiju od tebe, jestli ti to nevadí."

"Jo, klidně." Podal jí láhev a díval se, jak pije.

Pak mu láhev vrátila. "Myslíš, že je to pravda?" zeptala se. "Že by to někdo udělal schválně?"

"Můj táta si myslí, že jo, a on se v takových věcech vyzná, takže asi jo, asi je to možný."

"Ale proč? Proč by někdo něco takového dělal? Vybrat si lidi a nechat je zešílet? Aby si nakonec začali ubližovat?"

Tyrone zavrtěl hlavou. "To nevím. Žádný rozumný důvod mě nenapadá."

"Nelíbilo se mí, jak jsem se přitom cítila," řekla. "Měla jsem takový vztek. Chtěla jsem někomu ublížit. Na nikom mi ani trošku nezáleželo. Dívala jsem se na zprávy v televizi. Ukazovali nějakou katolickou školu. Pár jeptišek tam zmlátilo vrátného úplně na kaši. Jak se dá něco takového udělat? Jak to, že pak jeptišky takhle vyvádějí? To je vážně o strach."

Viděl, že má co dělat, aby se nerozbrečela, tak byla rozrušená. "Jo, taky mi to tak připadá. Ale je to v pořádku. Táta toho chlápka dostane. Bude to v pořádku."

"Myslíš?"

"Jo. Myslím.''

Nepatrně se usmála a Tyrone se také cítil o něco lépe. Znovu se napil koly. Doufal, že jeho táta to tomu chlápkovi pořádně natře.

Pondělí, 13. června
Gakona, Aljaška

Howardem neustále cloumal vztek. Policisté se s ním měli setkat na letišti, jenže jeho let odstartoval ze Seattlu o hodinu později, takže na něj nepočkali. Hrozné nerad chodil pozdě, ale nemohl to ovlivnit. Oficiálně si ani nemohl stěžovat; Net Force neměla na této operaci žádnou legální účast, ačkoli se postarala o zatykač a policie odveze Morrisona do velitelství Net Force v Quantiku. A jako velitel ozbrojené části Net Force neměl Howard v terénu vůbec co dělat, generálové se do takových akcí nemají pouštět, ale štvalo ho, že je takhle mimo hlavní dění. Šlo jen o profesionální laskavost - on by na ně počkal.

Howard si vypůjčil auto a kašlal na omezenou rychlost ve snaze dohnat zpoždění, ale už dorazil až do Gakony, a na policisty nikde nenarazil. Nevěřil, že by je mohl předjet, takže už určitě dorazili do areálu projektu HAARP. Možná už Morrisona sbalili a vracejí se zpět. No, kdyby ho minuli cestou zpět, určitě by si jich všiml, moc velký provoz nebyl. Za poslední hodinu cesty viděl jen pár aut a nákladáků, za poslední čtvrthodinu nikoho. Aby ne, byly skoro dvě hodiny ráno, jel uprostřed hustých lesů na severozápadě, to není totéž jako pobřežní dálnice v Los Angeles.

Ta úzká silnice, po níž jel, vedla rovnoběžně s vysokým plotem zakončeným ostnatým drátem a ověšeným varovnými nápisy federální vlády. HAARP je pravděpodobně na druhé straně plotu, někde za tím hustým lesem stále zelených stromů.

Už hrozně dlouho cítil, že ho o pozornost žádají jeho útroby, a už to nešlo déle odkládat. Musí zastavit a vymočit se, jinak praskne.

Zastavil u krajnice, vypnul motor a zhasnul světla. Chvíli počkal, až jeho oči přivykly tmě, a pak vystoupil z vozu.

Pokropil rostliny těsně u okraje silnice, nesmírné se mu ulevilo a zapnul si poklopec.

Kolem byla opravdu velmi hustá tma, nikde neviděl žádnou oporu, jen jasné nebe s mihotavými hvězdami a zářící ciferník svých hodinek. Bylo chladno, ale ne zima, a příroda, výfukové plyny vozu a také moč společně vytvářely nikoli nepříjemné aroma. Bylo tu ticho, které rušilo jen několik bzučících komárů. Pobyt uprostřed pustiny, kde nikdo jiný není, v sobě nesl něco velmi uklidňujícího.

Podle poslední silniční tabule, kterou viděl, odhadoval, že dojel téměř až k bráně pozemku. Zamířil zpět k autu, když nad špičkami stromů zahlédl jasný záblesk světla připomínající vzdálený blesk, jen krátký paprsek na pozadí tmy. Co to bylo?

Jenže světlo už zmizelo a všude se znovu rozhostila hluboká trna. Bylo to podivné, protože takhle blízko očekával, že z pozemku projektu HAARP bude k nebi stoupat nějaká záře. Zúčastnil se nočních hlídek v přírodě, kde světlo táborového ohně nebo propanbutanové lampy bylo vidět na míle daleko. Nějaká světla zapnutá mít přece musejí, ne? Téměř okamžitě poté, co světlo zmizelo, zaslechl tři výstřely, rychlou sekvenci pap!pap!pap!, po níž následovaly další dva výstřely, hlubší a hlasitější. Rány se rozléhaly a jen těžko se dalo určit, odkud vyšly, ale měl pocit, že míří zprava za ním. Za plotem a ne moc daleko od něj. Howard ani na vteřinku nezapochyboval, že výstřely vyšly ze zbraní, odhadoval je na ruční zbraně. Dva střelci, nedaleko od sebe, každý používá jinou ráži.

Druhý z nich, o tom prakticky nepochyboval, měl ráži .357 Magnum, kalibr, který sám velmi dobře znal, jelikož jich několik desítek tisíc také vystřílel. Dva střelci střílející na tentýž cíl? Nebo jeden na druhého?

Takřka instinktivně sáhl k zadní části pravého boku, kde měl svůj nový revolver, dotkl se pažby zbraně a ujistil se, že ji opravdu má.

Mohlo jít o spoustu věcí - pytláci na lovu, opilci střílející do lahví od piva, možná dokonce táborníci, jež ve stanu přepadl medvěd - jenže jelikož věděl, že nedaleko jsou příslušníci okresní policie, kteří mají na základě zatykače zajmout člověka podezřelého z účasti na mnohonásobných vraždách, musel zvážit i možnost, že se v té operaci něco nezdařilo. A co by táborníci či pytláci dělali za tímhle plotem?

Otevřel dveře a znovu nasedl do vypůjčeného vozu, nastartoval a zapnul světla. Vstupní brána byla přímo před ním, tudy se dalo dostat na pozemek, on však otočil vůz o sto osmdesát stupňů a zamířil tam, odkud přijel. Když zazní výstřely, hlavní aktivitu lze hledat právě v místě, odkud vyšly.

Ujel asi kilometr, když se situace zkomplikovala. Jelikož byla taková tma a on jel podél plotu vlevo od něj a nepřestával ho sledovat a protože to černé auto stálo vpravo od něj mezi stromy, málem ho přehlédl. Zachytil jen záblesk světla odraženého od předního skla - vůz parkoval čelem k silnici - a když se rychle otočil, nic moc neviděl. Sundal nohu z pedálu, ale ovládl se a nestoupl na brzdu, takže se nerozsvítila brzdová světla. Jel dál a přemýšlel, co by mohl udělat.

Černý vůz tam mohl prázdný parkovat už několik dní. Možná patří těm hypotetickým táborníkům, kteří vystřelili na stejně hypotetického medvěda. V paměti mu kdovíproč okamžitě naskočila dávná vzpomínka: jeden aljašský lovec, kterého kdysi znal, mu řekl, že když chcete zastavit opravdu velkého medvěda,

potřebujete těžkou pušku nebo brokovnici se sekaným olovem. Tvrdil, že když se nově příchozí vyptávají na to, jaké pistole a jakou ráži si mají pořídit, dozvědí se, že na tom nezáleží, že ale záleží na tom, aby pistoli pořádně a pečlivě zvedli - pak je to aspoň nebude tolik bolet, až jim medvěd zbraň vezme a nacpe jim ji tam, kam slunko nesvítí...

Mysli, Johne, mysli!

Mohl by jet dál a nic nedělat. Mohl by jet dál, zapnout virces a zavolat o pomoc. Samozřejmě jakákoli šance domoci se spravedlnosti byla od něj vzdálena hodiny cesty po silnici i vzdušnou cestou, a to bylo moc daleko. Kromě toho věděl, co proti němu stojí, takže nemohl riskovat použití vircesu. Existovala šance, že pachatelé, ať je to kdokoli, by mohli jeho hovor zachytit. Nepodařilo by se jim ho rozšifrovat, ale mohli by vypátrat jeho polohu - a přinejmenším by věděli, že tady stále je.

Ne, bylo to proti platným operačním předpisům, jenže neměl na vybranou. Rozhodl se tedy, že pojede dál, dokud nedojede za zatáčku, nebo tak daleko, aby si ten, kdo sedí v tom černém voze, myslel, že už odjel; pak zastaví a vrátí se pěšky. Měl na sobě džíny, černé tenisky a tmavozelenou košili s tmavozelenou větrovkou, takže bude mezi stromy takřka neviditelný. V autě měl léky proti štípancům, ale komáři ho obyčejně zase tolik neotravovali. Měl i malou baterku SL-4 od Underwater Kinetics a revolver Phillips and Rodgers se šesti náboji, v kapse u bundy měl dalších šest nábojů. Co jiného by mohl potřebovat na noční procházku po lese na Aljašce?

Myšlenka na akci mu vnukla náhlý nápad. Když se silnice stočila, zhasl světla a sjel z krajnice. Zastavil za jedním keřem - nedokonalý úkryt, ale jiný k dispozici nebyl. Než otevřel dveře, vypnul světlo v kabině, a jakmile se rozsvítilo světlo v kufru, zastínil ho rukou a druhou vytáhl batoh se svými věcmi. Vyndal z něj baterku a zasunul si ji do zadní kapsy, našel další dva zásobníky nábojů a zasunul si do kapsy i je. Pak našel léky na štípance a balení nepromokavých zápalek. Vypnul virces a podél okraje lesa vyrazil zpět k černému autu. Čekal ho pochod jen o něco delší než kilometr. Bude tam za pár minut. Pořádně se rozhlédne a zkusí vymyslet, co s tím provede. Mohl by pak zavolat do Net Force nebo na státní policii a podat jim podrobné informace.

Páni. Nikdy nečekal, že ho to potká, ale už nemohl couvnout, bude muset jít dál a pořádně všechno promyslet - ať před ním stojí cokoli...

Ventura se podíval na hodinky. Něco po druhé ráno. Napověděl jim tím, že zhasl světla, ale skupina, která měla zajistit únos, ho ještě nenašla. Zamračil se. Copak jsou vážně tak špatní? A kde je ten opravdový útok, když tihle čtyři jsou jen zástěrka? Jsou tak dobří, že je jeho lidi ještě neodhalili? Spojil se s hlídkující skupinou. "Kde je ten náš černoch?"

"Pořád směruje k bráně. Před necelou minutou projel kolem ústupového bodu. Brzy by tady měl být."

Než kdokoli projede přední bránou a dorazí sem, budou už dávno pryč. "Dobře. Dejte mi vědět, až..." odmlčel se, když hrozbu uviděl.

O dvě vteřiny později ji uviděl i Morrison. "Podívejte se!"

Jeden z únosců vystoupil ze svého vozu a obcházel jeden přívěs. Bylo mu asi pětadvacet, stál možná třicet metrů od nich. V téhle tmě ho prozradila jen tmavší barva jeho těla na pozadí světlejšího odstínu budovy. Používá nějaké přístroje na zesilování světla či zvuků? Vidí je? Mohl by zaslechnout ten malý a slabý motor?

Ventura muže slyšel, protože měl ‚netopýří uši' - nepatrné elektronické špunty do uší, které fungovaly jako naslouchátko pro běžný hluk a chrániče sluchu při nenadálých hlasitých zvucích.

Ventura vytáhl z kapsy světlicový granát, odjistil ho a pak stiskl knoflík časovače. Zbývalo mu pět vteřin a chtěl, aby granát explodoval ve vzduchu. Jedna... dvě... tři... čtyři - teď. Hodil předmět do vzduchu před sebe...

Zavřel oči, aby se uchránil před pronikavým zábleskem, který logicky

očekával. Granát moc velký hluk nenadělal.

I přes zavřená víčka viděl výbuch granátu. Když záře trochu pominula, otevřel oči, a to ve stejném okamžiku, kdy únosce překvapeně vykřikl. Jestli měl brýle pro noční vidění, automatické vypínače je na vteřinku vypnou. Jestli ne, jeho oči se nějakou dobu nebudou schopny ve tmě orientovat.

Ventura vytáhl pistoli a rozjel se s tím malým skútrem. Únosce vystřelil tři rány, ale podle úhlu záblesků nejspíš střílel daleko za ně. Takže brýle pro noční vidění asi neměl.

Ventura namířil k místu, odkud vyšly výstřely a opětoval palbu dvěma ranami. Jeho špunty do uší ten hlasitý hluk do setiny vteřiny utlumily a potlačily tak nebezpečnou hladinu decibelů. Slyšel, jak muž vykřikl, a slyšel, jak dopadl na zem.

Jeden zneškodněn.

Otočil se se skútrem a zamířil k plotu po cestě, pro niž se rozhodl už dříve. Z taktických důvodů znovu nabil, vyměnil zásobníky v pistoli, ten, v němž náboje chyběly, si zasunul do kapsy. Něco mu nesedělo, něco se pokazilo, a pár vteřin mu trvalo, než zjistil, o co jde:

Proč po nich ten únosce vystřelil? Na dva muže na skútru více než dvacet metrů daleko, navíc ve tmě? Byl to velmi riskantní výstřel; Ventura se se svou zbraní dokázal velmi dobře ohánět, ale do něčeho takového by se rozhodně nepustil. I kdyby střelec věděl, kdo je kdo z té ujíždějící dvojice, jak by mohl riskovat, že zasáhne Morrisona? Musel vědět, že pokud zastřelí vědce, je konec a čeká ho pořádné pokárání. Copak by Číňané najali někoho takhle pomateného? Někoho, kdo by zpanikařil při prvním záblesku a náhodou zastřelil slepici, která snáší zlatá vejce?

Šlo o další nesrovnalost, která sem nezapadala. Jenže tu vyřeší později - pořád byli na svobodě tři muži, ten, který se k nim dostal na dostřel, ho překvapil. A při hře člověk většinou nechce, aby se misky vah nachýlily na protivníkovu stranu. Ventura se ještě nechtěl rozloučit se světem.

"Vy jste ho střelil," řekl Morrison.

"Ano, střelil."

"Je, myslíte... po smrti?"

Ventura pokrčil rameny. "A záleží na tom? Věděl, že ta práce je nebezpečná, už když ji bral. A jestli to nevěděl, tak je to idiot. Nebo to byl idiot. A nezapomeňte, že jako první vystřelil on na nás. My jsme se jen bránili."

Morrison mlčel.

Plot byl za tím shlukem stromů přímo před nimi, vedla k němu úzká pěšina. Na hadače si můžou hrát později. Pěkně postupně.

Dostat se do okamžiku...

24

Pondělí, 13. června
Gakona, Aljaška

Od doby, kdy Howard byl naposledy na pořádném lovu, uběhlo už hrozně moc času, a ani nejrealističtější scénář VR nedokázal simulovat průchod lesem a pátrání po vozidle, v němž mohou - ale nemusejí - sedět nepřátelé. V tomto případě musel postupovat podle citu - byla taková tma, že hrozilo, že si rozbije hlavu o kmen stromu, když nepůjde pomalu. Nepoužíval svou baterku, příliš snadno by ho mohli zahlédnout, a nechtěl ani přemýšlet o tom, co by následovalo, kdyby narazil do jiného stvoření většího než on sám.

Uklidňovalo ho jen to, že pokud on nevidí je, oni nejspíš nevidí jeho. I

kdyby ve vozidle sedělo pár nepřátel s přístroji pro noční vidění, sotva by ho odhalili, kdyby se nedívali přímo na něj, a pokud nemají oči vzadu nebo nějakou náhodou nenamíří své dalekohledy do zpětného zrcátka, budou se na něj dívat jen stěží.

Jakmile se vzdálil od okraje lesa a zamířil hlouběji do porostu, aby kruhem obešel vůz, pár minut mu trvalo, než se za něj dostal. Posouval se kupředu po loktech a kolenou, dokud se nedostal na pouhých pár metrů za černý vůz Ford Explorer. Okna vozu byla tak tmavě zabarvená, že by dovnitř neviděl asi ani za nejjasnějšího slunce, tím méně v té černočerné tmě, která ho obklopovala teď. Uvnitř nikdo nekouřil, takže je neprozradila ani zářící tečka, neslyšel puštěné rádio ani ničí hlasy. Nic nenasvědčovalo tomu, že by ten explorer nebyl prázdný. A nebylo by mu trapně, kdyby zjistil, že se plíží k prázdnému autu?

Bylo. Ale o tom může přemýšlet později.

Přikradl se blíže, dokud se neocitl kousek od zadního nárazníku. Říkal si, že musí naslouchat velmi pozorně, možná by i mohl udělat nějaký zvuk a počkat na reakci, ale na nic takového neměl čas. "Chce se mi čurat," ozval se totiž mužský hlas.

"Máme zůstat v autě, dokud neuvidíme signál."

"Na signál seru. Uvidím ho zvenku, když budu čurat, stejně jako ho uvidím odsud."

Na místě u spolujezdce se otevřely dveře, ale světlo v kabině zůstalo zhasnuté. Dveře byly stále otevřené a zvuk kroků na suchém borovém jehličí velmi rychle sílil. Ten chlap šel dozadu za auto!

I v téhle tmě by asi Howarda viděl nebo slyšel, kdyby se pokusil odplazit.

Howard se natáhl na zem a koleny se nasoukal pod explorer.

O okamžik později se nocí rozlehl zvuk proudu moči skrápějící kmen stromu. Trvalo to hrozně dlouho a Howard slyšel i to, jak si muž pak zapínal zip.

Močící muž byl v polovině cesty zpět k vozu, když řidič řekl: "Je to tady! Dělej, nasedni!"

Howard ze své pozorovatelny pod autem moc neviděl, ale zahlédl, jak se na druhé straně silnice objevil nějaký záblesk.

To je nejspíš onen signál.

Kdo ho vydal a co přesně mohl znamenat, to Howardovi nebylo úplně jasné, ale o jeho hlavním důvodu Howard nepochyboval. Někdo byl na druhé straně plotu vedoucího kolem pozemku projektu HAARP, a tihle dva se s tím člověkem mají setkat. Byl by se vsadil, že ten někdo je Morrison, jinak by to totiž byla příšerná náhoda.

Motor fordu se rozběhl, což bylo z místa, kde Howard ležel, slyšet příšerně hlasitě, jelikož měl hlavu přímo pod ním. Zaslechl i klapnutí, jak řidič zařadil.

Kdyby řidič vyrazil na silnici nějakou velmi prudkou zatáčkou, jistě by si všiml zhoupnutí, až by Johna Howarda zadním kolem přejel. Zhluboka se nadechl.

Řidič vyjel přímo vpřed na silnici, a teprve tam zatočil s vozem prudce doprava, takže ho natočil bokem k Howardovi. Spolujezdec vyskočil ven a oběhl auto k plotu, Howard ho viděl v červené záři brzdových světel. V ruce měl cosi, co vypadalo jako velké nůžky na plot, a Howardovi trvalo asi vteřinu, než si uvědomil, že ten nástroj neslouží k zastřihování živých plotů, ale že ve skutečnosti jde o nůžky na drát.

Nepochybně šlo o nekalou činnost, ať už za ní stál kdokoli.

Howard se postavil, vytáhl revolver a vyrazil přes úzkou ulici k exploreru, neustále skloněn. Budou tam nejméně tři, možná i víc a poradit si se všemi najednou nebude žádná legrace, ale copak měl na výběr? Nemohl je jen tak nechat odjet - aspoň dokud nezjistí, co se tady opravdu děje.

Cvakání nůžek přeštipujících plot téměř burácelo do noci.

Howard se dostal skoro až ke dveřím spolujezdce, když řidič zvedl oči a zahlédl ho.

"Vetřelec!" křikl řidič. "Vetřelec!"

Howard uskočil vlevo k zadní části vozu ve chvíli, kdy uvnitř exploreru explodoval výstřel. Z místa řidiče vyšlehl oranžový plamen, okno u spolujezdce se vysypalo a kulka proletěla kamsi vpravo od Howarda, ale tak blízko, že slyšel její pištění.

Jsou to nepřátelé - o tom už nepochyboval.

Hluk uvnitř kabiny musel být ohlušující. Řidič sundal nohu z brzdového pedálu a světla zhasla, takže se celá oblast znovu ponořila do tmy.

Howard se ještě nezbavil oslnění, které mu způsobil ohnivý jazyk po výstřelu a jeho sítnice nebo rohovka nebo co prostě nefungovaly. Plížil se k zadní části exploreru, lehl si na zem a vyhlížel nějaký cíl.

"Popojeď s tím autem," řekl někdo. Měl hlas naprosto klidný a hovořil bez vzrušení.

Řidič sešlápl plynový pedál. Vzduch zaplnil zápach spálených pneumatik a explorer zapištěl a vyrazil kupředu.

Howard měl střední část zorného pole stále zamlženou, ale otočil hlavu doleva a zahlédl nějaký postranní pohyb. Vystřelili na něj, proto to byli nepřátelé. Zaváhal asi na čtvrt vteřiny, pak zvedl revolver proti pohybující se postavě a stiskl spoušť. Než vyšel výstřel, zavřel oči, aby se nepřipravil o zbytky nočního vidění; pak se co nejrychleji otočil doleva, podařily se mu tři kompletní otočky.

Někdo vystřelil a někdo opětoval střelbu. Ohnivý jazyk výstřelů osvítil oblast natolik, že Howard viděl, že vedle otvoru prostříhaného v plotu stojí dva muži a třetí leží na zemi. Do silnice v místě, kde předtím ležel, narazila kulka a po odrazu pokračovala dál mezi stromy.

Howard si odřel lokty o silnici, otočil revolver do strany a zamířil do míst, odkud vyšel záblesk...

"Pohyb," řekl nějaký muž naléhavě, ale zcela klidně.

Ať je to kdokoli, je mnohem klidnější než já.

Kvílení brzd přinutilo Howarda odvrátit se od svých cílů v okamžiku, kdy k nim vyslal další dva výstřely. Znovu se přetočil a viděl, jak explorer rozsvěcí svá přední světla a za kvílení pneumatik se otáčí o sto osmdesát stupňů.

Řidič se tedy rozhodl posvítit si na cíl, a to bylo špatné...

Při dvou odvetných výstřelech oblast osvítily další oranžové plameny, další dvě kulky zasáhly silnici pár centimetrů od Howarda. Kdyby se nepřetočil, obě by ho zasáhly, ale i tak střelec prokázal dostatečnou předvídavost, že jej málem zasáhl.

Howard vyskočil. Bude muset ze silnice zmizet dřív, než...

Pozdě. Světla exploreru ho našla. Stihl udělat tři kroky a pak skočil ke krajnici, dopadl na zem, přetočil se přes rameno, postavil se na nohy a rozběhl se ke stromům. Ozvaly se nové výstřely, ale minuly ho. Hřmění motoru exploreru zesílilo a vůz se vracel zpět jeho směrem. Řidič zatočil a snažil se Howarda světly najít.

Howard po něčem uklouzl, spadl a překulil se, zastavil se na zádech s chodidly otočenými proti blížícímu se exploreru. Přitáhl si je k zadku, opřel si revolver o levé koleno a proti blížícím se světlům získal ideální výhled. Zamířil na přední sklo na straně u řidiče. Vůz byl padesát metrů od něj a stále se blížil. Howard stiskl spoušť, jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát...

Po třech výstřelech pistole přestala fungovat, zásobník byl prázdný, ale explorer se stočil ze silnice a narazil do plotu, pořádně ho prohnul, než vytrhl ze země jeden sloup a zastavil se.

Pistoli měl prázdnou, ale od oblasti před ním se stále odráželo příliš mnoho světla; připadal si jako brouk pod mikroskopem. Vyškrábal se na nohy a otočil se ke stromům, podařilo se mu pravým ramenem do jednoho kmenu narazit, to ho otočilo, ale aspoň byl v úkrytu. Zadkem dopadl na zem, stiskl pojistku zásobníku, levou rukou zásobník vytáhl ven a dlaní udeřil do vyhazovače.

Prázdné nábojnice padaly ven. Z kapsy vytáhl náhradní zásobník a začal dobíjet. Jedna, dvě, tři...

Motor vozu zaburácel a doprovodil ho hluk rozervaného kovu. Hluk motoru zesílil, pneumatiky skřípěly...

Musel toho řidiče minout. Buď to, nebo se zbývající dva stihli dostat do vozu.

Dobij, dělej, no tak neloudej se!

...čtyři, pět, šest!

Zavřel zásobník a plazil se k silnici. Když dosáhl okraje lesa, explorer projel kolem něj, nabíral rychlost a mizel pryč.

"Doprdele!" křikl Howard. Vyškrábal se na nohy, vyběhl na silnici a oběma rukama zvedl pistoli. Vůz už se poměrně vzdálil; byl od něj osmdesát devadesát metrů, zatímco Howard vystřílel všech šest svých nábojů, zavřel oči, aby ho záblesky neoslepily...

Explorer znovu zastavil a otočil se do protisměru, Howarda zalila světla vozu. Jenže vůz se nerozjel proti němu, jen stál na místě. Devadesát metrů - dobrá, dobrá, dostal tedy čas znovu dobít.

Zaslechl, jak se zavřely dveře exploreru. Že by někdo vystoupil?

Howard vyhodil prázdné nábojnice a uchopil nový zásobník. Času dost...

Zahlédl záblesk a ucítil náraz do břicha jako kopanec od těžké boty, padal k zemi a pak teprve zaslechl výstřel!

Hergot! Střelili ho a má prázdnou pistoli. Cítil pálení těsně nad pravým bokem. Vstaň, Johne, dělej, vstaň!

Zpola se odplazil, zpola odkutálel ze silnice mezi stromy. Tam se nezastavil, ale pokračoval dál, pěst zaraženou do rány. Než mu nohy vypověděly poslušnost, dostal se co rnožná nejdále. Posadil se, nahmatal virces a stihl ještě vyslat nouzový signál, ale pak si uvědomil, že ztrácí vědomí. Než o ně přišel úplně, blesklo mu hlavou nevěřícně: Jak je možné, že někdo takhle zasáhl cíl devadesát metrů daleko? Jen s pistolí a s pomocí světel vozu v naprosté tmě?

Tomu říkám zásah...

Gakona, Aljaška

"Co se krucinál stalo?" ptal se Morrison pořád dokolečka. "Co se krucinál stalo?"

Vozem skrz tři průstřely v čelním skle proudil chladny noční vzduch. Morrison seděl vzadu a byl nejspíš v šoku, jenže i v tomto stavu na tom byl lépe než dva z Venturových mužů. Jeden z nich ležel bezvládně na sedadle vedle něj, opřeli ho o dveře spolujezdce; dostal jednu ránu přímo mezi oči. Druhý zůstal vedle plotu kousek od místa, kde mělo dojít k vyzvednutí, a byl taktéž po smrti, kulka ho zasáhla do srdce. Dobrá práce.

Ten černoch to dokázal. Ventura nevěděl, kdo to asi mohl být, ale pořádně jim zavařil, jak se mu podařilo je najít a takhle ze zálohy je napadnout? Velmi zdařilý počin. Ale i tak na tom nezáleželo. Ventura ho jednou ranou složil; už jim nebude působit žádné potíže. Jestli byl součástí prvotního útoku čínské strany, neuspěl, přestože napáchal dost škody. Měl si vzít vestu. Je s podivem, že ji neměl. Ventura ano.

Jeho klient toto setkání přežil a do par minut se setkají se zbytkem Venturova týmu. Sice to zkusili, ale nic z toho.

"Co se krucinál stalo?"

"Uklidněte se, už je to v pořádku. Zkusili to, ale selhali. Sejdeme se s ostatními a počkáme, až nám dají vědět."

"Zbláznil jste se?"

"Poslouchejte, tohle nemůžete brát osobně. Je to jen obchod. Zkusili to, neuspěli, takže teď budou rádi jednat. Nic se nezměnilo."

"Mohli mě zabít!"

"To stále trvá. Jenže na ničem z toho nezáleží. Záleží jen na tom, že teď vás nezabili. Ještě stále máte něco, co oni chtějí, a aby to dostali, ještě stále jsou rozhodnuti vám zaplatit. Jede se dál."

"To je šílenství," řekl Morrison.

"Ale tak to je, doktore. Když nechcete dostat přes nos, nesmíte do ringu. Teď jste tady, takže to musíme co možná nejvíc zužitkovat. Berte to jako báječnou historku, kterou budete jednoho dne vyprávět svým novým přátelům."

Viděl Morrisona ve zpětném zrcátku, jeho obličej tlumeně osvětlovala světla na přístrojové desce. Vypadal, jako by se právě dozvěděl, že má v kapse chřestýše.

Ventura se díval na silnici, pistoli držel v klíně. Amatéři prostě nechápou, jak to na světě chodí. Berou si všechno moc osobně.

25

Úterý, 14. června
Quantico, Virginia

"Pane?"

Michaels se probudil z lehkého spánku a mrkal. Ležel na pohovce ve své kanceláři. Co se...?

Ve dveřích stál jeden z členů noční služby - Askins? nebo Haskins? Na změnu služeb je asi ještě brzy. Michaels se posadil. "Ano?"

"Dostali jsme nouzový signál z vircesu generála Howarda. Z Aljašky."

"Cože?" Ještě se pořádně neprobudil a nevnímal, jak by chtěl. Kde je asi Toni?

"Našli ho příslušníci okresní policie, byl postřelen. Na cestě už je helikoptéra aljašského oddělení Národní gardy; je nedaleko od Gakony."

Michaels se podíval na hodinky. Šest ráno. Potřeboval si umýt obličej a najít Toni. K čemu se to John připletl?

Jenže než stihl dojít ke dveřím, z jeho vlastního vircesu se ozval tón ohlašující naléhavý hovor. Rozběhl se ke sluchátku a zvedl ho. "Johne?"

"Ne, tady Melissa Allisonová."

Ředitelka. Proč je vzhůru v tuhle dobu?

Nedala mu čas na přemýšlení: "Právě jsem dostala informaci od Adama Brickmana z kanceláře okresní policie. Jeden z jeho mužů byl zraněn při přestřelce v pustině na Aljašce, když se snažil uplatnit zatykač autorizovaný vaším úřadem. Totéž platí o generálu Johnu Howardovi. Jsou naživu, ale nic slavného, míří do nemocnice v Anchorage a Brickman v žádném případě neoplývá nadšením. A já také ne, veliteli, protože když mi začal nadávat, proč jsme jeho lidi neupozornili, že může dojít ke střelbě, nevěděla jsem, o čem to proboha mluví."

Aha. "Je mi to líto, paní ředitelko, nenapadlo mě, že by tam mohlo hrozit nějaké nebezpečí."

"Poslal jste okresní policii a šéfa ozbrojené složky Net Force, aby někoho zatkli - což je mimo vaše pravomoci s výjimkou velmi naléhavých situací. Za čtyřicet minut budu ve své kanceláři. Navrhuji, abyste tam tou dobou dorazil i vy."

"Ano, paní ředitelko," řekl Michaels.

Zavěsil. Skvěle. No prostě skvěle. Jeden člen federální policie a John Howard byli postřeleni a ředitelka FBI se nemůže dočkat, až mu dá do zubů. Jde snad zahájit den ještě lépe? No, třeba kdyby měl štěstí, mohl by ho zavalit nějaký veliký meteorit.

"Alexi?"

Toni.

"Ahoj," řekl.
"Co se děje? Všude panuje taková atmosféra, jako by to tady mělo za chvíli explodovat."
Oběma dlaněmi si promnul obličej. "Pojď se mnou a já ti to vysvětlím."

Ve vzduchu nad Britskou Kolumbií

Jelikož Ventura si chtěl pohovořit s Číňany, když zazvonil Morrisonův telefon, zvedl ho on. Přepnul si to do sluchátek, hluk větru a motoru letounu DC-3 byl tak hlasitý, že málem neslyšel.
"Doktor Morrison?"
"Ne. Ventura."
"Aha, Luthere, jak se daří?"
"Mně se daří skvěle, Chilly. Bohužel se totéž nedá říct o vašich lidech. Léčka byla nastražena naprosto skvěle, ale průběh, dá se říct, hrubě podcenili. Čekal jsem, že budou lepší."
Chvíli slyšel jen ticho. Pak Wu řekl: "Jakkoli by mě těšilo připsat si něco takového, musím se přiznat, že nevím, o čem hovoříte, Luthere."
"Ale no tak, oba jsme profesionálové, já vám nic nevyčítám. Chápu, že to bylo čistě obchodní."
"Kdepak, je mi líto, ale nerozumím."
Ventura se zamyslel. Neexistoval žádný důvod, proč by se k tomu Wu neměl přiznat. Věděl, že kdyby se pokusili unést Morrisona a nepodařilo se jim to, Venturovi by to bylo jedno; tak to totiž chodívá, oba byli protřelí muži. "Takže vy jste neposlal lidi na řekněme neformální rozhovor s mým klientem?"
"Ne."
Ventura z jeho jediného slůvka vyrozuměl "Zatím ne", ale rovněž ho to donutilo zamyslet se nad dopadem jeho odpovědi. Wu by pochopitelně lhal, kdyby mu to prospělo, to se muselo čekat. Jenže Wu taky určitě věděl, že asi nikomu nenakuká, že Číňané jsou benevolentní obchodníci, kteří by se nikdy nesnížili k něčemu takovému, jako je únos či mučení. Jistě, zaplatili by, kdyby neměli jinou možnost, ale kdyby se jim podařilo dostat to, o co měli zájem, zadarmo, neváhali by. Byli bídní jako kdokoli jiný.
Lhaní by mu v tomto případě tedy rozhodně nepomohlo - Ventura nevěřil Chillymu ani co by se za nehet vešlo, a Chilly to věděl. A pokud Wu onu skupinu nevyslal, kdo ti muži tedy ve skutečnosti byli?
Že by zastřelil pár skutečných příslušníků okresní policie?
"Doktor Morrison je ale v pořádku, ne?" zeptal se Wu. "Naše malá transakce není doufám ohrožena? Ten test na nás udělal velký dojem. Jsme připraveni přistoupit na konečná jednání."
"Nic mu není. Je tady vedle mě." Ventura mávl na Morrisona, který poslouchal rozhovor. Luther zakryl mikrofon palcem. "Wu. Prý chce s vámi začít jednat. A nenadávejte mu. On za vámi nikoho neposlal. Byli to opravdu federálové."
Morrison na něj vykulil oči. "To není mož..."
"Něco jste podělal, doktore. Došlo jim to, těžko říct jak, a teď stojíme před zcela novou řadou potíží."
Podal Morrisonovi telefon a sluchátka. Aby si to ověřil, bude muset sám zavolat na několik míst, ale pokud se ukáže, že je to tak, jak si teď byl jist, že to je, bude se muset vážně zamyslet. A to zcela bezodkladně.

Quantico, Virginia

Alex odešel za ředitelkou a Toni využila té příležitosti k návštěvě tělocvičny. Ta sice nebyla tak velká jako místnosti v hlavní budově FBI, ale ona moc prostoru nepotřebovala. A takhle brzy ráno tady byla úplně sama.
Nikdo ještě nestihl vyklidit její skříňku - našla uvnitř pečlivě složené

tepláky a sportovní podprsenku, dále boty na cvičení bojových umění; jakousi náhodou bylo všechno oblečení ještě čisté, i když poněkud zatuchlé. Vytáhla všechno ven, oblékla se a pak odešla do tělocvičny. Mohla trénovat v obyčejném oblečení, čas od času to skutečně i dělala, ale jelikož by se pak neměla do čeho převléct, bude si to muset nechat na jindy. Když nejste schopni provést ten či onen pohyb v běžném oděvu, nezáleží na tom, jak dokonale provedený je; nedokážete-li ho předvést v okamžiku, kdy ho potřebujete, je pro sebeobranu nepoužitelný. Při pouliční bitvě nebudete mít čas zout si boty, obléct si kimono, nemluvě o deseti minutách na protažení a zahřátí. Tepláky a protahovací cviky vám v delším horizontu šetří oblečení, svaly a klouby, což je jejich hlavní smysl, ale je to jen luxus, nikoli nezbytnost...

"Toni?"

Otočila se a zahlédla Jaye. "Ahoj, Jayi."

"Je tady šéf?"

"Musel za Dračicí."

"Fajn, tak já mu zavolám." Spěchal. Otočil se a zamířil pryč.

"Co se děje, Jayi?"

Zastavil se. "Víš, že našli Johna Howarda postřeleného v lesích přes ulici od pozemku projektu HAARP?"

"Jo."

"Dovezli ho helikoptérou do Anchorage a zdá se, že bude v pořádku."

"Díkybohu."

"Jo. Měl být na dovolené s rodinou. Jak se dostal na Aljašku?"

Toni zavrtěla hlavou. Před Alexem se teď vynořoval další problém, další, který nemohl potřebovat.

Potřeboval ji. Jenže ona se nemohla vrátit a znovu pro něj začít pracovat. To prostě nešlo.

Ředitelka Allisonová byla vzteky bez sebe. Na jejím místě by možná Michaels cítil totéž, jenže on na jejím místě nebyl, byl na svém a začínalo mu téct do bot, což se nyní projevovalo i tím, že se potil, jak byl nervózní.

"A vy jste se domníval, že mi to nemůžete předat? To jsem se to musela dozvědět od nějakého jiného úřadu?"

Seděl na židli proti jejímu stolu a přikývl. "Netušil jsem, proč by to mělo být nutné. Čtyři příslušníci okresní policie vyrazili zatknout jednoho nefalšovaného vědce. Sám jsem se s tím člověkem setkal. Měl co dělat, jen aby vydržel stát a udržel rovnováhu. V jeho materiálech neexistovala jediná zmínka o nějakém násilí, nikdy si nepořídil žádnou zbraň. Požádal jsem Johna, aby tam vyrazil, aby naše jednotka byla v obraze. Mělo jít o velesnadný úkol."

"Jistě, tak snadný, že jeden poslíček byl zasažen do pánve těsně pod okrajem své vesty a váš neduživý vědec zmizel. A už vůbec nemluvím o tom, že byl postřelen i šéf ozbrojené složky vašeho úřadu." Podívala se na monitor na svém stole. "Podle strážců na pozemku HAARP Morrison nepřijel sám. Doprovázel ho jistý doktor Dick Grayson. Jeho totožnost se ukazuje jako falešná."

Michaels se navzdory tíživosti té situace usmál.

"Uniklo mi něco směšného na tomto faktu, veliteli?"

"Dick Grayson je tajná totožnost Batmanova kamaráda Robina."

"No, tenhle ‚Robin' tedy postřelil policistu, s ním i Johna Howarda a vypařil se. Zbytek vyslaných policistů zachoval dostatečnou rozvahu, aby se jim podařilo pokračovat ve sledování. Morrison a jeho kamarád s pistolí projeli lesem na nějakém malém vozítku, prostříhali díru v plotě a vyzvedli je nějací komplicové. Policisté našli u díry v plotě ozbrojeného mrtvého muže s prostřeleným srdcem. Jeho totožnost je neznámá.

Objevili jsme i známky, že o padesát metrů dále sjelo ze silnice nějaké auto a narazilo do plotu. Okresní policisté zavolali místní policii a o pár minut později na starém letišti objevili Ford Explorer s průstřely. V čelním skle našli tři otvory po kulkách, dalších pět děr v zadních dvířkách a

nárazníku a na předním sedadle dalšího mrtvého muže. Ani o jeho totožnosti nic nevíme. Nejspíš je to Howardova práce."

"Hm," řekl Michaels.

"Jsem si jistá, že se přece zmůžete na víc, veliteli. Máte si hrát s počítači. Máte přes internet hledat a krotit pirátské lodě v Mexickém zálivu při pašování viagry, steroidů a pilulek na hubnutí, případně dopadat nezletilé hackery, kteří umisťují pornoobrázky na stránky církví. Vybočil jste ze svých pravomocí. Nevím sice, do čeho jste šlápl, ale ať je to cokoli, máte to na botách a je to teď vaše zodpovědnost. Chci vědět, co se proboha stalo..."

Alexův virces, který zapomněl vypnout, zahrál úvodní tóny ze staré rock and rollové skladby "Prohnilí až na kost".

Ředitelka se zamračila.

"Promiňte," řekl. Natáhl se po vircesu, aby ho vypnul, ale na malé obrazovce viděl Jayův obličej. Jestliže Gridley věděl, že je tady, neotravoval by ho, kdyby nešlo o něco opravdu vážného. "Jayi?"

"Zdá se, že John Howard bude v pořádku, šéfe."

"Díkybohu!"

"Už jsem tím směrem poslal několik modlitbiček."

"Díky za zavolání, Jayi," řekl Michaels. Přerušil spojení a pak se otočil na ředitelku. "Howard je mimo ohrožení života."

"No konečně nějaká dobrá zpráva. Nechtěl byste se pokusit sehnat nějakou další?"

26

Úterý, 14. června
Anchorage, Aljaška

Když se John Howard probudil, první tvář, kterou uviděl, patřila seržantovi Juliu Fernandezovi. Těsně poté si uvědomil, že leží v posteli v nemocničním pokoji a že ho pravý bok a břicho bolí jako čert. Navíc ho bolela hlava, v ústech měl sucho a do ruky mu vedla hadice s infúzí. Naposledy si vybavoval, jak ztrácel vědomí uprostřed lesa a všechen ten rozruch, který tomu předcházel - věděl, co se stalo. Postřelili ho.

"Je vzhůru," řekl Fernandez.

"Je to zlé?" zeptal se Howard.

"Johne!" To byla Nadine.

Nepatrně otočil hlavu - potěšilo ho, že to dokázal. "Ahoj, miláčku. Julio?"

"Přišel jste o kousíček tenkého střeva, ale po zbytek života nebudete muset čurat do pytlíčku ani nic takového. Dokonce vpředu nebudete mít ani jizvu po průstřelu, to vám spravili, když se pustili do opravy vaší instalace, ale jizva vzadu vám zůstane - kulka proletěla skrz, ale nezasáhla nic životně důležitého. Ledvinu minula o kozy... tedy o vlásek, pane."

Howard přikývl. "Díky."

Pak se k němu přitiskla Nadine, z očí jí tekly slzy a objímala ho. Potom mu dala několik jmen, z nichž nejvlídnější bylo "blbec".

Ale hrozně rád ji viděl.

"Tatí?"

"Ahoj, synku."

Fernandez upravil postel tak, aby Howard mohl sedět. Tyrone k němu přišel a usmál se na něj.

"Kde je tvoje věrná družka?" zeptal se ho Howard.

Tyrone se zamračil, ale pak si všiml, že jeho otec se usmívá, a uvědomil si, že šlo o vtip. "V čekárně. Půjdu jí říct, že jsi v pořádku. Nechtěli

dovnitř pustit nikoho kromě členů rodiny."

Howard se tázavě podíval na Fernandeze. Ten pokrčil rameny. "Řekl jsem jim, že jsem váš bratr. Asi měli pocit, že nemá smysl se kvůli tomu hádat."

Do pokoje vstoupila jedna sestra, položila Howardovi pár otázek a pak se podívala na pípající přístroj, ke kterému byl připojen. "Za chviličku se na vás přijde podívat pan doktor."

"Aha. To už jsem někde slyšel."

Zavrtěla hlavou a odešla.

"Jak dlouho jsem o sobě nevěděl?"

"Moc dlouho ne," odpověděl Fernandez. "Tady jste necelých šest hodin."

"Kde to vůbec je, tady?"

"Anchorage. To je na Aljašce."

"Děkuji za tuto informaci, seržante. Jak jste se sem dostal tak rychle vy?"

"Mám kamaráda u letectva, který mi dlužil protislužbu. Kdo nezažil válení sudů s nadzvukovou stíhačkou, neví, co je život. Báječné."

"Jsi v pořádku, Johne?" zeptala se Nadine.

"Už mi bylo i líp, ale jo, jsem v pořádku."

"Dobře. Musím si odskočit. Nikam mi neuteč."

Zasmál se. "To mi nedělej. Hrozně mě bolí, když se směju."

Zamířila na toaletu. Howard se usmál, když se za ní díval, a pak se znovu otočil na Fernandeze. "Nechtěl byste mi to vysvětlit?"

"A co kdybyste začal vy? Já pak doplním, co víme a co vy nevíte."

Howard přikývl a všechno mu pověděl do posledního detailu; všechny události se mu v paměti zobrazovaly neuvěřitelně jasně.

Když skončil, Fernandez přikývl. "Devadesát metrů, říkáte? No, pořádný zásah."

"To jsem si taky říkal. Nechtěl bych toho chlápka potkat tváří v tvář ve dne."

"Měl jste použít lepší taktiku."

"Hluboce se omlouvám, seržante. Teď vy."

"No, celkově jste si vedl lépe než on. Policisté si odvezli jednoho svého raněného, ale našli dvě mrtvá těla, jedno u plotu, druhé ve voze. To druhé bylo na místě spolujezdce, když ho objevili, ale průstřely v čelním skle a skvrny ve vozidle dávají tušit, že to dostal, když řídil. Kolik ran jste vystřelil na řidiče?"

"Tři."

"Všechny šly do skla, rozpětí deseti centimetrů. Napočítali dalších pět průstřelů vzadu."

"Vystřelil jsem ale šestkrát."

"Jednou jste minul. Musíte víc cvičit."

"Pět zásahů na šest pokusů z devadesáti metrů, ve tmě, při střelbě na jedoucí vozidlo? To těžko. Myslím, že si tu medúzu nechám," řekl. "Jako by mě k ní něco pojilo. Pokračujte."

"Mrtví muži u sebe neměli žádné doklady totožnosti, v kapsách nebo oblečení nic užitečného, takže šlo o profíky. Federálové prozkoumávají otisky prstů, zatím nic nemají, ale podle mě jde o nějaké nájemné vojáky. Náš kamarád Morrison má asi pocit, že se mu vyplatí najmout si pořádné svalovce. Hledá ho snad celý svět. Ze starého letiště nedaleko od té základny odletěl nějaký starší letoun, zatím nevíme, o co šlo, ale musel letět příšerně nízko. Na radaru ho nikdo nezachytil."

Howardova žena se vrátila z toalety a pár vteřin po ní vešel i doktor. Bylo mu možná šedesát, měl krátce střižené vlasy, na sobě bílou košili a kalhoty a přes ně laboratorní plášť. "Dobré ráno, jsem doktor Clements. Jak se cítíte, generále?"

"Tuším, že hned po snídani si střihnu maratón."

"Jo, to nejspíš. Trošku si vás prohlédnu a prohmatám. Mohli byste prosím

počkat venku?"
"Nemá nic, co bychom už neviděli," řekl Fernandez.
"Nepovídejte," řekl Clements.
"Poslechněte ho," řekl Howard. "Třeba taky nechci, abyste viděli mé nové tetování."
Fernandez se usmál. "Stejně musím zavolat pár lidem. Nevím, čím to je, ale ozvalo se jich několik, kterým záleží na tom, jestli jste to přežil."
Když se otočil k východu, Howard mu řekl: "Díky, že jste se tady zastavil, seržante."
"To nic nebylo. V kanceláři byla stejně hrozná nuda."
"Vy pitomci jedni pitomí! Copak by vás ubylo, kdybyste si měli přiznat, že vám na tom druhém záleží?" rozzlobila se Nadine.
Fernandez se na ni otočil s kamenným výrazem ve tváři: "Ne, paní Howardova, neubylo, ale jsem si poměrně jist, že by nám upadly koule."
Když vám někdo prostřelí břicho, smích se vážně nedoporučuje.

Quantico, Virginia

Toni stála před budovou ústředí a dívala se na modré nebe plné mraků. Asi bude pršet, pomyslela si.
Jo, a když budeš mít vázně štěstí, tak do tebe udeří blesk.
Vzdechla. Jak jen se mohla dostat do podobné situace? Právě se vrátila ze schůzky s ředitelkou Allisonovou, a dobré bylo, že dostala nabídku pracovního místa. Špatné bylo, že... dostala nabídku pracovního místa. A jakého místa - nově vytvořené pozice zvláštního asistenta ředitele, faktické spojky do Net Force.
Pracovala by s Alexem, ale ne pro něj. A zodpovídala by za předávání žádostí ředitelky do Net Force, a to takovým způsobem, aby "rozhraní" mezi FBI a Net Force bylo udržováno "v ještě větším souladu".
Překlad: Koukala by se Alexovi přes rameno a dohlížela by na to, aby nic nepokazil.
Samozřejmé že to nemusela přijmout. Mohla z té schůzky odejít, a byla by to udělala, jenže to místo bylo fantastické. Zůstala by s Alexem v relativně velmi úzkém kontaktu, mohla by ho krýt, kdyby čas od času něco pokazil, a přesto by pořád pracovala pro vládu. Služební postup a vyšší plat. Ale hlavně by stála co do pracovního zařazení na stejné úrovni jako Alex.
Jenže - jak mu to má říct? Možná by nepochopil, jak skvělé to je, a jak tak znala Alexe, mohl by se dokonce naštvat.
Nic takového neměla v úmyslu. Jenže na druhou stranu, přece by mu tím vůbec neublížila, ne? A v delším horizontu by to jejich vztah mohlo dokonce ještě vylepšit.
Aha, ozval se nějaký hlas v jejím nitru, rozumné vysvětlování zase vystrkuje růžky!
"Zmlkni," okřikla ten hlas.
Poručík námořní pěchoty, který zrovna procházel kolem ní, se na ni překvapeně podíval, ale nejspíš mu došlo, že nehovoří s ním.
Nemusela by to místo brát. Řekla ředitelce, že si to musí rozmyslet, že se jí ozve. Jenže se už rozhodla.

Coeur d'Alene, Idaho

Morrison si nikdy nemyslel, že by ho potěšil pohled na bránu základny rasistické milice, ale jakmile se za jejich vozem zavřela, cítil se o sto procent lépe.
Generál Buvol Smith už čekal u hlavní budovy, a jakmile Ventura vystoupil z vozu, zamířil přímo k němu.
"Všechno proběhlo v pořádku, plukovníku?"

"Víceméně ano, pane. Měli jsme pár problémů. Nechci před vámi nic tajit, takže vám to řeknu přímo - můžeme očekávat, že se trochu zapotíme, protože pár věcí nevyšlo."

Smith se usmál. "Pot nám nevadí. V Idahu je v létě někdy takové horko, že se tady v potu i koupeme."

"Zčásti by to mohla být i naše vlastní vina."

Morrison sledoval, jak Smith tu informaci zpracovává. "To je fakt?"

"Zanedlouho se o tom dozvíte ze zpráv. Přišel jsem o dva muže. K zemi se ale poroučela i dvojice okresních policistů."

"Nekecáte?"

"Myslím, že nevěděli, kdo jsme. A nemohou vědět, kam jsme odjeli."

Smith přikývl. "No, revoluce tedy možná začne dříve, než jsme čekali. I na takový případ jsme ale připraveni."

"Myslím, že tak daleko to nedojde, generále, ale musel jsem vás podrobně informovat."

"Vážím si toho, plukovníku. Nechcete všichni zajít na pivo? Už se nám opéká i vepřové."

"To zní velice lákavě," řekl Ventura.

Když Smith zmizel z doslechu, Morrison, vědom si přítomnosti odposlouchávacích zařízení, se otočil k Venturovi. Je dobře, že jste generála informoval." Skutečný význam zněl: "Proč jste mu to proboha povídal?"

Venturova odpověď také měla skrytý význam. "Tuším, že generálovy zpravodajské zdroje by to v krátké době stejně zjistily samy." A Morrison z toho pochopil: "Musel to slyšet od nás, to pro případ, že by mu to někdy náhodou došlo."

"A co teď?" zeptal se Morrison.

"Počkáme, až se s námi spojí naši přátelé, a domluvíme se na předání obou požadovaných komodit. Jelikož nikdo nevěří nikomu - a to je dobře - musí být uvedeny do provozu jisté bezpečnostní záruky. Na nich musíme ještě popracovat."

"Oni sem nepřijdou?"

"Na to nespoléhejte, doktore. Kdepak, budou chtít místo, které sami vyberou. Přistoupí klidně i na místo, které vybereme my, ale bude to muset být oblast mnohem neutrálnější než ozbrojený tábor, kde by je o život mohl velice rychle připravit už jen tvar jejich očí a odlišná barva pleti. Vy byste přece nejednal jinak, že?"

"Asi ne."

"Správně. V tomto okamžiku to teprve začíná být nebezpečné."

Morrison se na něj ohlédl.

Ventura se usmál. "Vstoupili jsme do lví klece a lev v ní není jenom namalovaný. Jestliže od této chvíle uděláme jedinou chybu, sežere nás. A když o tom tak mluvíme, nepůjdeme ochutnat to vepřové? Umírám hlady."

Morrison zavrtěl hlavou. Poslední, na co teď měl myšlenky, bylo jídlo.

27

Úterý, 14. června
Quantico, Virginia

S telefonem v ruce si Michaels uvědomil, jak hrozně ho bolí záda, když sedí předkloněný na své kancelářské židli. Zkoušel se uvolnit. Možná to byl protimluv, zkoušel se uvolnit. Ale i tak se zhluboka nadechl, pomalu vydechoval a při výdechu nechával klesnout ramena. Trochu to pomohlo. "Jaký je váš názor, Johne?" řekl.

Howardův hlas nezněl, jako by ho před pouhými pár hodinami postřelili a

málem zabili. "Morrison je ten náš člověk. Jinak by přece neměl důvod bránit se okresní policii a už vůbec by nemusel mít k ruce profesionální střelce, kteří by mu v tom odporu pomohli. Když se nám podaří udržet ho stranou od HAARP nebo jiných podobných vysílačů, možná ty útoky zastavíme úplně."

Michaels pak pronesl nahlas otázku, která ho delší dobu trápila. "Proč by to ale dělal? Proč by u lidí vyvolával vražedné šílenství?"

Howard se odmlčel. "Nevím. Možná je na hlavu i on sám."

Michaels vzdychl. Když ten člověk seděl tady v jeho kanceláři a vyprávěl mu o všech podrobnostech, zdaleka mu jako šílenec nepřipadal. Z dnešního pohledu bylo jednoznačné, že se Morrison snažil zahladit po sobě stopy, pokoušel se navést Net Force špatným směrem a nebýt toho, že si Jay promluvil s tím strážcem, málem se mu to povedlo. Takže tak šílený rozhodně nebyl. Věděl, že se za ním možná vydají, věděl to a rozhodl se to odvrátit předem. To nezněl zrovna pitomě.

Proč to ale udělal? Aby zjistil, jestli to dokáže? Něco takového by si potvrdil při prvním pokusu, při druhém by si mohl být jist. Tři zkoušky už byly zbytečně moc. Kdyby je chtěl vydírat, šlápl vedle - věděli, o koho jde, a tušili, co vlastně udělal, ačkoli tápali v otázce, jak to spustil; jakákoli hrozba, kterou ještě mohl mít na mysli, byla tedy předem ztracená - zejména v okamžiku, kdy neměl k dispozici nástroje, které k tomu nutně potřeboval. Něco takového člověk sotva svede se stavebnicí z Mladého technika.

Jay zatím nenašel nic, co by Morrisona přímo spojovalo s událostmi v Číně nebo Portlandu. Kdyby sem nepřišel osobně, Net Force by o ničem z toho neměla ani ponětí. Možná byl až příliš inteligentní. Přehlédl něco tak jednoduchého a základního, že to vypadalo doslova hloupě. Připomínalo to onu výpravu na Mars asi před deseti lety, kdy vědci pomíchali anglické míry s metrickými a raketa se v plné rychlosti zaryla do povrchu planety, protože ty výpočty byly tak primitivní, že o nich nikdo ani na okamžik nezapochyboval. Přehlédnout něco tak samozřejmého, jako jsou záznamy ostrahy, by mohl udělat jakýkoli vědec, protože by ho taková banalita ani nenapadla. Na to, že by k podobně primitivnímu omylu mohlo dojít, by nikdy nepomyslel.

Pokud měl Jay pravdu v otázce technologického postupu a možností jeho využití, pak Morrison měl všechny nezbytné prostředky i příležitosti, jenže jaký by mohl mít motiv?

"Máte nějaké tušení, kam odjeli?" zeptal se Howard.

"Zatím ne. Případem se začali zabývat policisté a každá policejní stanice na území Spojených států i všechny úřady v Kanadě dostaly detailní zprávy. Kontrolujeme cestující na všech letech v okolí Aljašky a pacifického pobřeží."

"Já tady ještě asi tak den pobudu," řekl Howard. "Do práce půjdu..."

"Půjdete domů, generále. My toho chlápka dostaneme postupem, který obvykle používáme. V poslední době jsme poněkud zanedbali jednu oblast naší činnosti - počítačové odhalování."

"Budu v pořádku a nastoupím do práce."

"Ne, podle vaší ženy nenastoupíte. O dalších krocích vás budeme samozřejmě informovat."

Howarda to netěšilo, ale nemohl s tím moc dělat. Rozloučili se.

Michaels zamířil do Jayovy kanceláře. Zaklepal na dveře a nakoukl do místnosti. Gridley nebyl připojen k počítači. "Nazdar, šéfe."

"Právě jsem mluvil s Johnem Howardem. Bude v pořádku, to mu aspoň říkali doktoři."

Jay se trochu uklidnil. "To rád slyším."

"Doufám, že od dopadení toho chlapa, co postřelil našeho kolegu, tě už dělí jen kousek."

Jay se usmál. "No jistě. Malinký kousek."

"Což znamená?"

"Máme všechny jeho osobní záznamy. Víme, kde byl a co udělal, k čemu použil své kreditní karty nebo řidičský průkaz. Máme i jeho pracovní záznamy,

ale pořád je to trošku děravé. Vzal si druhou hypotéku na dům a vyprázdnil své bankovní účty, takže má kupu peněz v hotovosti a ne v každém obchodě vyžadují k nákupu doklad totožnosti. Mohl si koupit laciné auto, pronajmout soukromé letadlo nebo si dokonce sehnat nějakou pitomou falešnou totožnost, co já vím.

Máme popis toho člověka, který byl s Morrisonem na pozemku HAARP, ale charakteristika ‚průměrný, ničím nápadný typický vědec' nám moc nepomůže. Žádné sledovací kamery nezachytily jediný snímek ‚Dicka Graysona', ale střílet zjevně musel právě stařík Dick - pokud Morrison nemá někde schovanou hromadu zbraní, o nichž nevíme, a pokud zároveň nenacvičil rychlé vytasení pistole, aniž by o tom kdokoli z těch lidí, s nimiž jsme mluvili, něco tušil."

Jay se usmál. "Mimochodem, víš, kdo je to Dick Grayson?"

"Robin, zázračný hoch," řekl Michaels.

Jay se zatvářil zklamaně, ale pokračoval: "Agenti FBI v terénu už vyslechli Morrisonovu ženu, ta nic neví. Opravdu. Podle zpráv, které jsem dostal, jeho paní není nejbystřejší žena na světě - ani pořádně netuší, čím se živí její manžel, vyšetřující agenti se prý domnívají, že by nedokázala říct, jaký je rozdíl mezi HAARP a harpunou."

"A co dál?"

"To je všechno. Máme před sebou uznávaného vědce, který zjevně přišel na to, jak s pomocí velké vysílačky zblbnout spousty lidí, sedl a provedl to. Víme, kdy k tomu došlo, jakž takž dokážeme říct, jak k tomu došlo, ale nevíme proč."

"A tvůj názor?"

"Fakt nevím, šéfe. Vůbec mi to nedává smysl. Pomsta, moc, peníze - to jsou velké motivační faktory, které mi jen tak prolétávají hlavou."

"Ublížil mu někdy někdo natolik, aby měl důvod přemýšlet o takové pomstě?"

"O nikom nevím. Jeho bývalá manželka bydlí v Bostonu. Kdyby ji chtěl zasáhnout, minul o tři tisíce mil. Neplatí žádné alimenty, nemá žádné děti a ta jeho nová žena je rozhodně mnohem hezčí. Přišel o peníze na svůj výzkumný projekt, ale hned poté dostal mnohem lépe placenou práci jinde."

"Moc?"

"Nikdy neměl žádné ambice něco řídit, aspoň pokud víme."

"Tak peníze?"

"Jak by asi mohl vydělat majlant na tom, že poblázní pár vesnic v Číně a centrum Portlandu? Že by vydíral? Jenže to by nebylo zrovna inteligentní, protože by musel tušit, že všechny úřady po něm půjdou až do konce života kvůli mnohonásobné vraždě. Nikdy by pak neměl klid, příliš to vyčnívá. Na to už je teď stejně pozdě, zbraň máme my. Veškerá munice je bez ní naprosto k ničemu, on navíc už nemůže vejít do jednoho z těch vysílacích paláců a pěkně poprosit, aby mu dovolili použít svůj vysílač, ne?"

Ne, vůbec to nedávalo smysl.

Michaelse najednou něco napadlo. "Představ si, že bys chtěl koupit nový počítačový systém, něco experimentálního, daleko před vším, co je zatím volně dostupné."

"No a co?"

"Jak by se ti do toho obchodu chtělo, kdyby sis nebyl jist, co všechno to umí?"

"Nejdřív bych si sedl a vyzkoušel to," řekl Jay. "Hodil bych to do vzduchu a nechal letět, zjistil bych, co to udělá... aha."

Michaels si všiml, že Jay pokračuje po stejné linii jako on. "Jo," přikývl. "Možná právě to Morrison provádí. Možná to ukazuje potenciálnímu zákazníkovi. Kolik myslíš, že by se dalo za takovou věcičku utržit, kdybys našel správného zákazníka? Mít schopnost pobláznit všechny nepřátele?"

"Doháje," řekl Jay.

"Jo. Myslím, že jsme narazili na ještě odpornější klubko zmijí. Pokud jde o Morrisona, toho postupem doby stejně dostaneme. Ale co když to předá někomu dalšímu? Někomu, ke komu se už tak snadno nedostaneme?"

"To by mohl být problém."

"To už problém je. A náš. Od téhle chvíle je to tvoje náplň života. Napoj se na síť. Sežeň veškerou pomoc, kterou můžeš. Najdi toho chlápka, Jayi. A najdi ho pokud možno hodně rychle."

"Jo."

Michaels se rozhlédl. "Neviděl jsi Toni? Kolem oběda jsem o ní nějak ztratil přehled."

"Hm, ne, neviděl jsem ji." Jay se otočil zpět ke svému počítači.

"Doufám, že se mi povede ji přemluvit, aby se vrátila k nám do práce. Myslím, že o tom začíná vážně přemýšlet," řekl Michaels.

"Opravdu. To je, hm, to je fajn, šéfe." Jaye najednou začalo fascinovat něco na jeho stole. A cosi v jeho hlase znělo poněkud podivně.

"Co je?"

"Co ‚co je'?" zeptal se ho Jay s pohledem stále přikovaným ke stolu.

Michaels si uvědomil, že možná není tím nejchápavějším člověkem světa, když jde o odhadování lidských reakcí, ale Jay Gridley zase nepatřil mezi nejskvělejší odborníky na utajování pocitů.

"Tajíš přede mnou něco, co bych asi měl vědět, co?"

"Šéfe, já..."

"Momentálně toho mám na starosti až příliš, Jayi. Co kdybys mi to usnadnil a nepřidával k tomu ještě starost o neznámo?"

Jay vzdychl. "No dobře. Když jsem naposledy navštívil hlavní síť FBI, nechal jsem tam několik nástrah, víš, pro případ, že bychom měli podobné potíže, jako když se ten Rus napojil do vládních systémů?"

"Přeskoč to okecávání, jsi hacker až do morku kosti. Nezapomeň, že za to tě platíme."

"Jo, no, taky jsem něco umístil do kancelářského podsystému ředitelky."

"A našel jsi něco, co bych měl vědět, ale co mi nechceš říct. Co to je - mám čekat vyhazov?"

"Ne, ne, nic takového. Jde jen o to, že Toni se dnes sešla s ředitelkou. V jednu."

Michaels měl zpočátku chuť začít mlžit a říct: Jistě, to jo, o tom jsem přece věděl. Jenže jelikož o tom nevěděl a jelikož to nejspíš nebylo všechno, neřekl to. Místo toho řekl: "A teď mi řekni i zbytek."

"Měl bys to spíš slyšet od ní, šéfe."

"Možná měl, ale doufám, že to uslyším od tebe."

Jay zavrtěl hlavou. "Ředitelka si připravila elektronické formuláře pro novou pracovní sílu ve své kanceláři. Zvláštní asistent. To místo nabídla Toni."

Michaels zamrkal. "A ona jí na to kývla?"

"To už nevím."

Michaelse zaplavil absurdní pocit úlevy. Nabídka práce, fajn, to není nic strašného. Jistě, měla mu o tom říct předem, ale co, všichni jsou v poklusu a možná čekala, že to nejprve vyřídí s ředitelkou a pak o tom promluví s ním. To by tak odpovídalo. Není se čeho obávat.

Fakt? A proč máš teda najednou v žaludku ten zvláštní svíravý a studený pocit?

Anchorage, Aljaška

Když Tyrone z telefonu zkontroloval došlé e-maily, zjistil, že dostal naléhavou zprávu od Jaye Gridleyho. O co asi může jít?

Na té malé obrazovce si jeho zprávu četl snad celá staletí, ale její význam byl poměrně jasný. Jay obvolával všechny své známé na síti. Hledal něiakou informaci a žádal o pomoc.

Tyrone udiveně zíral na telefon. Před asi tisíci lety pomáhal Jayovi dopadnout na VR jednoho zločince. S Jayem se znali už hrozně dlouho, od doby,

kdy Tyronův tatínek vstoupil do Net Force. Jistě, Jayovi pomáhal v době, kdy trávil na síti šest sedm hodin, což už nějakou dobu neplatilo. V současnosti se připojoval maximálně na dvě hodiny denně, tedy skoro vůbec, měl jen čas přečíst si poštu, projít několik stránek VR a občas strávil i pár minut hrou on-line. Jenže když ho Jay žádá, Tyrone nepochyboval, že to má co do činění s tím, že postřelili jeho tátu, takže neváhal usednout, připojit se a rozproudit data všemi směry, aby Jayovi pomohl. Jistě hledají toho člověka, který pobláznil Portland, zabil spoustu lidí, a ještě navíc překazil mistrovství. Hajzl, jakému není rovno a kterého je třeba bez milosti zabásnout. Měl s sebou svůj laptop, ležel v jeho batohu v tátově pokoji. Dojde si pro něj a připojí se.

Nadine by mu mohla pomoci. Nevyznala se sice v počítačích úplně dokonale, ale mohl by ji vzít s sebou a něco jí v průběhu akce ukázat. Jeho kdysi tak ostré smysly už poněkud ochably, ale pořád se dokázal procházet po síti bez problémů. Pomůže Jayovi a společně dopadnou toho parchanta, co mu postřelil tátu.

28

Úterý, 14. června
Coeur d'Alene, Idaho

V autě bylo velmi horko, ačkoli motor běžel a klimatizace pracovala na plné obrátky. Seděli v něm jen oni dva, Morrison vzadu a Ventura za volantem. Na štěrkové cestě minuli podivně se tvářícího člena milice a pokračovali dál rychlostí ne o moc vyšší než rychlost chůze.

Wu měl v telefonu laskavý, uvolněný a vtíravý hlas. Řekl: "Ale jistě že vám důvěřujeme. Jde jen o to, že někteří naši... jaksi... společníci jsou nejspíš stále předpojatí vůči lidem naší krevní skupiny. A nemá zřejmě smysl pokoušet osud, nemám pravdu?"

Morrison kývl na toho neviditelného muže. Oba telefony měly vypnutý přenos obrazového signálu, takže žádný z hovořících neviděl člověka na druhé straně. Morrisonovi by však pohled na Wuovu tvář nijak nepomohl - nevedl si moc dobře ani při čtení výrazů ve tvářích lidí ze Západu; pokud šlo o něj, Číňané byli nevyzpytatelní. A navíc na tom nezáleželo. Ventura ho vedl a všechno, co ten bodyguard pronesl, se zatím do puntíku splnilo. Jejich rozhovor byl teoreticky šifrován a kódován tak, že by tomu nerozuměl ani člověk, který by jejich hovor zachytil a nahrál.

"Takže čínská ambasáda by vám vyhovovala více?"

Wu se ze zdvořilosti zasmál. "No jistě, to bychom zařídit dokázali, ale nemyslím, že by Luther byl v takovém případě radostí bez sebe. Já na jeho místě bych tedy nebyl."

"Přejděme k věci," řekl Morrison. "Navrhnu jedno místo, a tam se sejdeme."

Ventura mu říkal, že se to Wuovi nebude zamlouvat, přejít takhle zprudka k věci. Kultura, z níž Wu pocházel, byla trpělivější než americká, a to o hodně, a Číňané neváhali vyslechnout nespočet slavnostních projevů, jen aby potěšili všechny přednášející. Americký nedostatek obřadnosti a netrpělivost považovali za známky nezralosti a špatného vychování.

"Ať si klidně myslí, co se jim zlíbí," vysvětlil mu Ventura. "Čím horší mínění o nás budou mít, tím lépe."

"Možná," odpověděl Wu. "Kde?"

Morrison se podíval na Venturu, který zahlédl jeho obličej ve zpětném zrcátku. Přikývl.

"Ve Woodland Hills v Kalifornii je jedno kino. Je to těsně za Los Angeles."

"Já vím, kde je Woodland Hills, pane doktore." Jeho hlas zněl náhle suše, a ačkoli navenek nepronikl žádný očividný vztek, Morrison se usmál. Ventura mu říkal, že tohle Wua poškádlí stejně tak.

Morrison pokračoval. "To kino je poměrně nové, IMAX. Je na okraji velkého nákupního centra..."

"Aha, ano, na Mulhollandu, severně od Oxnardu," vskočil mu do řeči Wu. "Před pár měsíci jsem tam byl na poslední bondovce. Jede se tam po dálnici Ventura."

Morrison se znovu usmál. "Bude vás chtít trumfnout," říkal mu Ventura. "Ale velmi nenápadně."

"Dobře, takže aspoň nemusím vysvětlovat cestu. Zítra v poledne."

"Máte nějaký zvláštní důvod, proč jste zvolil právě tohle kino?"

"Ještě jsem neviděl ten film, co tam dávají."

"Aha. Dobře. Musíme však věnovat pozornost několika detailům."

"Například?"

"No, víte, jen těžko se dá očekávat, že dorazíme na místo s kufříkem, ve kterém bude čtyři sta milionů dolarů v drobných bankovkách, že? Na takovou sumu bychom potřebovali nákladní auto."

"Mám bezpečný účet v jedné ostrovní bance," řekl Morrison. "Elektronický převod postačí. Vezměte s sebou laptop se zajištěným bezdrátovým modemem."

"Ano, ale v tom je další háček. Čekáte, že vám předáme tolik peněz, a vy nám svou informaci dáte až pak, že?"

"Nikdo jiný to udělat nemůže. Nemám to nikde napsáno." Smysl této věty byl poměrně jednoznačný: jestli se mi něco stane, než dostanete, co chcete, nedostanete vůbec nic. Pravda však byla někde trochu jinde: jednu kopii celého programu měl, ale jen jedinou. Jakékoli další odkazy na tuto sekvenci byly vymazány, což provedl s pomocí likvidačního programu, díky kterému byly všechny tyto soubory neobnovitelné. Poslední soubor byl též velmi dovedně skryt. Nikdo by ho nikdy nenašel. Neuměl si sice představit, že by celou sekvenci někdy zapomněl, ale kdyby k tomu z nějakého důvodu přece jen došlo, nebyl by ztracen.

Jenže totéž sis myslel o možnosti, že by tě federálové mohli spojit s něčím takovým, nebo už jsi zapomněl?

Snažil se tu myšlenku ignorovat. Ještě pořád mu nedocházelo, jak toho dosáhli. Dal si přece takový pozor.

"Jak víme, že nám požadovanou informaci opravdu předáte?"

"Víte, že tu informaci mám. Předvedl jsem vám ji k vaší plné spokojenosti, ne? Jakmile budu mít peníze, proč bych vám ji neposkytl? Nemá přece vůbec smysl, abych si ji nechal, nemyslíte?"

"Mít ji a dát nám ji jsou dvě rozdílné věci, nemám pravdu?"

"Budu sedět přímo vedle vás. Vy převedete peníze. Já předám informaci. Počítám, že s sebou přivezete i vědce, kteří budou schopni celou sekvenci prověřit. Můžu vám říct jména některých vašich lidí, kteří by mohli být schopni něco takového provést - doktor Jang Ji, George Chen nebo Li Hun..."

"To nebude nutné. My víme, kdo jsou naši vědci. Ale mohou to ověřit hned na místě?"

"Pokud mají zkušební předmět a přístup k vybavení EKG a několika primitivním vysílačům, můžou test spustit, jakmile dostanou kódovou sekvenci. Budete to mít potvrzeno, než ten film skončí. Pochopitelně jen v malém měřítku, ale v tomhle případě na velikosti nezáleží. Funkce bude stejná v terénu jako v laboratoři - to jste přece viděli."

Následovala menší pauza, během níž Wu nejspíš jeho slova zpracovával.

"Tak zní můj návrh, pane Wu. Buď berete nebo ne."

"Dobře. Uvidíme se zítra v poledne. Přeji vám šťastnou cestu."

Wu zavěsil a Morrison úlevně oddychl. Proběhlo to mnohem složitěji, než si představoval. Zčásti litoval, že nemůže vrátit čas a všechno ještě jednou promyslet.

"Kývl na to," řekl Ventura; neptal se.

"Ano."

"Dobře. Takže máme práci."

Morrison začal mít obavy. "Připadá mi to hrozně riskantní. Ve veřejném kině? Bude pro něj velice snadné přivést tam muže se zbraněmi a ukrýt je mezi diváky. Mohl by jich tam dostat deset nebo i patnáct, a my bychom o tom ani nevěděli."

Ventura se usmál do zpětného zrcátka. "Říkám já vám, jak naprogramovat vaše signály? Nebo vám snad radím s kmitočty?"

"Omlouvám se, nechtěl jsem..."

"Ničeho se neobávejte, poznáme je. Zítra v poledne je v kině naplánováno zvláštní představem pro scénáristy, členy WGA. Před vpuštěním do sálu budou muset ukázat kartu. Všichni ostatní budou buď naši, nebo z týmu čínské strany. Vpustíme dovnitř i jejich lidi, protože budeme ve výhodě. Zaměstnanci, od promítače přes šatnářku až po uvaděčku, budou naši lidé. Za každého, koho Číňané dostanou dovnitř, budeme mít jednoho našeho v sedadle nedaleko od něj, a ten na něho bude dávat pozor. Všichni, koho mí muži neznají, budou potenciální nepřátelé. Když dojde na věc, budou vědět, koho mají zastřelit. A když minou? Inu, tak si stejně nikdo nevšimne, že je o pár scénáristů méně. V Los Angeles se snaží psát scénáře kdekdo."

"Jak to můžete provést? Vy se znáte s majitelem toho kina?"

"To kino vlastním já. Za svou dlouhou kariéru jsem si vydělal poměrně solidní peníze na důchod, doktore. Patří mi to kino, bar, část fitcentra a několik luxusních restaurací. K tomu pochopitelně několik prvotřídních akcií a dluhopisů. Tak vysoko, kam se dostanete vy, sice nemůžu ani pomýšlet, ale mohl bych až do konce života žít poměrně pohodlně jen z výnosů investic a z úroků, a na základní sumu ani nesáhnout. Když pro vás peníze nepracují, jen se na ně zbytečně práší." Usmál se.

Morrison zavrtěl hlavou. To snad nebyla pravda. Proč by člověk s nastřádaným bohatstvím a značným majetkem riskoval život a hrál si na bodyguarda!

Ventura mu snad četl myšlenky. "Zahálející ruce jsou nejlepším úkrytem dábla. Člověk většinou rád dělá to, co ho baví."

Morrison se otočil od Ventury.

Neustále měl pocit, že situace je čím dál podivnější - a děsivější.

Washington, D. C.

Michaels seděl za kuchyňským stolem a v ruce držel šálek kávy. Bylo časné ráno, slunce ještě nevyšlo a Toni dosud spala. Popíjel a díval se do zdi, jeho pohled pronikal panely, izolací i dřevem a zaostřoval se na prázdnotu tisíc mil daleko.

A vůbec, jak se vede, pane Michaelsi?

No, jak by, poměrně dobře, děkuji mnohokrát. Má bývalá žena se má vdát za nějakého tupce z Idaha a chce mi vzít dceru - pokud se nerozhodnu vstoupit do nepříjemného sporu o opatrovnictví, který nejspíš mou dceru poznamená na celý život, což si ona nezaslouží a já neudělám.

Osobně jsem hovořil s člověkem, který takřka nezpochybnitelně pozabíjel desítky Číňanů tím, že jim s pomocí nějakého rádiového paprsku pomotal hlavy, a kdybych si neseděl na vedení, byl bych ho na místě zastavil, než to znovu provedl hromadě Američanů. Vešel do mé kanceláře, já se na něj usmíval, a pak jsem ho nechal odejít.

Šéf ozbrojené složky mého úřadu byl postřelen a vážně zraněn, protože jsem po něm chtěl, aby vyrazil jako doprovod federálních policistů, a ten chlápek, za kterým jsem je všechny poslal, sundal v průběhu akce i jednoho policistu, uprchl, a ještě stále uniká.

Moje šéfka mě nejspíš pověsí na nejbližší kandelábr za to, že jsem ji

neinformoval.

A co dál? Aha, ano. Má žena se vrátila a spí v mé posteli, jenže zvažuje, jestli nevezme práci, při níž se mi bude dívat při práci přes rameno a pak se vším, co viděla, půjde seznámit šéfku. A ani neměla pocit, že by mělo smysl si o tom promluvit.

Přišel domů pozdě, Toni už spala a Alex se tím užíral do chvíle, než padl vyčerpáním. A když se probudil, myslel na to znovu.

Víc nic?

Jo, to bude asi tak všechno. Můj život je naprosto v pohodě.

Napil se kávy. Vystydla. Přemýšlel, jestli nemá vstát a ohřát si ji, ale nestálo to za to. Seděl jen a čučel do zdi, což mu připadalo mnohem důležitější.

No jisté, sedět na zadku a fňukat nad tím, jak těžký máš život, to je pochopitelně ideální způsob, jak to vyřešit, naprosto souhlasím.

"Jdi doháje!"

"Hele. Co jsem udělala?"

Michaels zvedl oči. Nedošlo mu, že promluvil nahlas, dokud nezaslechl Tonin hlas. Stála ve dveřích, na sobě jeho košili a jinak nic a vypadala naprosto fantasticky, ačkoli měla obličej otlačený a ospalý a vlasy rozcuchané jako vrabčí hnízdo. Nepomáhalo mu, že je krásná a že ji miluje. Když se k němu vrátila, myslel si, že je všechno v pořádku, myslel si, že už na světě neexistuje žádný problém.

No, tak snad aby ses znovu zamyslel, ne?

"Nic. Jen jsem si mluvil pro sebe."

Vzala si z myčky hrnek a nalila si do něj kávu. Vdechla její vůni, vyfoukla ji a napila se, otočila se, opřela se o dřez a podívala se na něj. "Chceš si o tom promluvit?"

Chtěl si o tom promluvit? No to se ví, že si o tom chtěl promluvit. Mohli by začít třeba takhle: Proč jsi mi nerekla, že jsi byla za ředitelkou a bavily jste se o tom, jestli bys pro ni nechtěla pracovat? Že ti to vypadlo z hlavy? Že to nestálo ani za řeč? Nechceš mě snad zatěžovat takovými drobnostmi svého života, jako například kde budeš pracovat?

Jenže tohle neřekl. Místo toho zavrtěl hlavou: "Nijak zvlášť."

Znovu se napila kávy. "Fajn."

Dobře. Dobře. Když o tom nechce začít Toni, tak on raději uhoří v plamenech pekelných, než aby začal sám!

"Dnes musím do práce brzy," řekl. "Mám schůzku se zvláštním agentem FBI, chceme koordinovat naše vyšetřování a pak najít Morrisona."

"Mám jet s tebou?"

"Jak chceš." Odpověděl poněkud podrážděněji, než původně chtěl, ale doháje s tím, takhle se prostě cítil, no.

Toni vydechla, postavila šálek kávy na dřez a zkřížila si ruce na prsou. "Tak dobře. Co tě žere? Jsi tak napružený, že div nepraskneš. Udělala jsem něco špatného?"

"Špatného? Ne, nic špatného jsi neudělala." Sám cítil, jak z jeho hlasu odkapává kyselina, vztek vystupoval zpod každého jeho slova.

"Tak proč se na mě takhle utrhuješ?"

Rozhodl se o tom nemluvit, nikdo to z něj nevyrazí! "Bezdůvodně. Jen jsem si říkal, že když mě tak často vytýkáš, že si všechno nechávám pro sebe a neříkám ti, co se mi honí hlavou, tak mě poměrně překvapilo, když jsi mi nerekla, že přemýšlíš o tom, že začneš pracovat pro Melissu Allisonovou, to je všechno."

A je to. Tolik tedy k jeho odhodlání nezačít o tom hovořit.

Spustila své ruce dolů, jednou dlaní si pak přejela k ústům a aspoň měla tolik zdvořilosti, že vypadala, že jí to je líto. "Moc... moc se omlouvám. Chtěla jsem ti o tom říct."

"A kdy? Až uvidím, jak nadepisují tvoje jméno nad tvé nové parkovací

místo?"
"Alexi..."
"Ne, ne, nemusíš mi nic vysvětlovat. Můžeš si dělat, co chceš, nejsi ke mně nijak vázaná. Jestli chceš pracovat pro lidi na opačné straně téhle budovy, klidně, mně do toho nic není. Vezmeš to, ne?"
Znovu ruce zvedla a pevně si je zkřížila na prsou. Zadívala se mu do očí. "Ano. Vezmu."
Sevřel se mu žaludek. No. Tady to máš. Podepsáno, zapečetěno, odesláno.
Postavil se. "Gratuluju. Moc mě těší, že jsme si o tom mohli popovídat, než ses rozhodla." Protáhl se kolem ní a zamířil do ložnice. Možná to nebylo tak úchvatné, jak to mělo vypadat, jelikož na sobě neměl vůbec nic než starý potrhaný župan s ošoupanými manžetami a dírou na rameni.
"Nedělej to, Alexi! Neodsunuj mě takhle!"
"Nemáš vůbec žádný důvod něco takového říkat," řekl. "Naprosto žádný. Jdu do práce."
"Jestli odejdeš, tak až se vrátíš, nenajdeš mě tady."
"Fajn, stejně si chceš dělat, co se ti zlíbí - proč bys mi o tom taky říkala!"
A tím se jejich rozhovor uzavřel.

29

Středa, 15. června
Washington, D.C.

Když Toni seděla v taxíku a jela do půjčovny aut, ještě nepřestala pěnit. Proč musí být Alex zrovna takový hlupák? Jistě, samozřejmě, měla mu říct o tom pohovoru i o tom, že vážně přemýšlí, jestli má nabídku ředitelky přijmout. Jenže na druhou stranu, kdy to asi tak měla stihnout? Když se vrátila od ředitelky, Alex byl mimo kancelář a měl práci. Domů se vrátil až velice pozdě, když ona už byla v posteli. Poprvé o tom mohla promluvit dnes ráno, jenže než stihla vůbec cokoli pronést, div ji nezaškrtil. Copak tohle bylo fér?
Aha. Takhle nějak bys mu to podat mohla, ale čisté soukromé si přece nebudeme nic nalhávat, ze? Mohla jsi mu o tom říct, než jsi na tu schůzku vůbec odešla. A když se Alex vrátil domů, jen jsi předstírala, že spíš, protože se ti o tom nechtělo mluvit. Zkus něco jiného.
No dobře, dobře, tak to byla pravda. Jenže ani přesto neměl žádné právo takhle vybuchnout. Není přece její táta!
Ne, ale je to člověk, kterého miluješ. A měl pravdu v jedné věci - udělala jsi něco, co tak nesnášíš, když to dělá on - nesvěřila ses mu s tím, co se ti honilo hlavou. A ta maškaráda s tím, ze už spíš, když se vrátil domů? Co mělo tohle znamenat?
Toni vzdychla. Tyhle hádky se svým nitrem tak nesnášela. Vždycky prohrála. Dokázala se přít s někým jiným, ale sebe samotnou obelhat nedokázala - aspoň tedy ne na dlouho. Alexův hněv zažehl její vlastní, a až budou mít oba příležitost trochu ochladnout, jistě si o té záležitosti promluví mnohem rozumněji. Miloval ji, to věděla, a jen proto, že se trochu pohádali, ještě přece není nic ztraceno navěky. Ve sporech s člověkem, kterého milovala, zatím moc praxi neměla, a vždy, když k tomu došlo, útroby se jí sevřely ze strachu, že vztah skončí. Stačí jediné příkřejší slůvko a bum!, je po všem, každý si jde svou vlastní cestou. Možná se přes to dá časem přenést. Doufala v to.
Dobře. Takže teď šlo o to, zda má počkat a všechno s Alexem urovnat, nebo se má odebrat do Quanrika, zajít za ředitelkou a říct jí, že její nabídku přijímá? Její pýcha jí říkala, ať se na Alexe vykašle a dělá si co chce. Jenže srdce jí zase říkalo, že by si s ním měla aspoň sednout a vysvětlit mu, proč

to chce přijmout. Jistě, je na ni příšerně naštvaný, má moc práce a pochopitelně se musí starat o spoustu věcí, ale určitě si najdou pár minut, aby všechno urovnali. Bylo to mnohem důležitější než všechno ostatní v jejím dosavadním životě, nemohla se jen oklepat a obrátit se ke všemu zády.

"Tak jsme tady, madam," řekl taxikář.

Toni překvapeně mrkla. Celá cesta jí splynula v jedinou šmouhu, nedokázala si z ní vybavit jediný detail.

"Díky," řekla.

Už se rozhodla. Vypůjčí si auto, odjede do kanceláře a najde si čas i prostor, aby si s Alexem promluvila. Jistě mu to vysvětlí tak, aby to pochopil. Věděla, že to dokáže.

New York City

Ten bar by] příšerná krysí díra - i když každá krysa, která má aspoň trochu sebeúcty, by si pořádně rozmyslela, než by sem strčila nos, a kdyby měla jen jediné dva neurony, mezi nimiž by mohla přeskočit jiskřička, stoprocentně by se rozhodla, že půjde raději jinam. Osvětlení bylo příjemně tlumené, ale nešlo přehlédnout zářezy na dřevěném pultu, iniciály vyřezané do stolků a židlí. Na zdech visely obrázky a holografie osvícené neonovými reklamami na pivo, plakáty převážně nahých žen polehávajících v nejrůznějších pozicích na motorkách Harley Davidson. Na několika obrázcích byly jisté části ženského těla vydřeny na tmavou zeď pod nimi, jak je asi někdo příliš usilovně hladil či líbal. Zrcadlo za barem bylo na dvou místech rozbité a drželo pohromadě jen díky lepicí pásce, několik lahví alkoholu na policích za barmanem bylo více než do poloviny prázdných.

Barman měřil asi sto sedmdesát pět centimetrů, vážil snad sto padesát kilo a na sobě měl koženou vestu a olejem nasáklé džíny, které pravděpodobně končily těsně nad horním okrajem jeho motorkářských holínek. Vše, co bylo z jeho těla vidět, zakrývalo tetování, a to ve vzorech od nejprimitivnějších po nahé ženy s obrovskými ňadry - a špičatými zuby. Uprostřed jeho hrudi se skvělo logo Harley Davidson částečně zakryté hustými chomáči šedivějících chlupů.

Podél baru i u stolků seděli další motorkáři, muži i ženy, a nikdo z nich nevypadal, že by o něm šlo říct, že žije zdravě...

Na vyvýšeném pódiu vedle baru červená a modrá světla halila apatickou tanečnici. Byla nahá s výjimkou několika kroužků, které měla zapíchané v těle, a několika tetování včetně ohnivě zabarveného, které svým tvarem připomínalo šíp a směřovalo k jednomu z nejintimněji umístěných piercingů - či spíše k místu, kde byl piercing umístěn. Z reproduktorů se valila drsná muzika se spoustou saxofonů a bubnů a tanečnice mohla své vystoupení klidně zabalit. Z jejího obličeje bylo poznat, že už je dávno za zenitem; podle strií a jizev se dalo usuzovat, že měla děti, podstoupila plastickou operaci a možná přišla i o slepé střevo. Celkový efekt byl erotický asi jako kus betonu a nikdo ji nesledoval.

Jay Gridley oblečený do modré džínové bundy bez rukávů se znakem Motocyklového klubu Thajští tygři - písmena TTMC se skvěla nad hlavou řvoucího tygra - stál mezi dvěma rváči, kteří byli o hlavu větší a vážili asi o polovinu víc než on.

Jeden z nich nakonec šťouchl do Jaye loktem, když se otočil k jedné squaw na druhé straně.

"Klídek, jo," řekl Jay.

Motorkář se otočil zpátky na Jaye, smrt v očích, ale když Jaye uviděl, mrkl a hlesl: "Promiň, kámo."

Jay se usmál. No co, byl to jeho scénář, ne? Když už se má ocitnout v zaplivaném motorkářském baru, tak proč by neměl být tím nejobávanějším člověkem v místnosti? Jay věděl, že má na to, aby s kýmkoli uvnitř vytřel

podlahu, a i ve VR dokázali lidé rozeznat opravdového experta jen podle pohybů a výrazu jeho obličeje.

O jeho fantazii možná cosi vypovídala skutečnost, že dokáže přijít s takovým scénářem a ještě ho vyšperkuje do takových podrobností, jenže na druhou stranu, kdyby se u toho člověk neměl pobavit, tak k čemu by to bylo?

Barman k němu došel a Jay ukázal na svou prázdnou sklenku. Obr přikývl, sáhl za sebe a sundal z police láhev tequily. Když mu nalíval, do sklenice kromě ohnivé tekutiny sklouzl i červ. Podíval se na Jaye.

"Jen ho tam nechte. Trocha vlákniny neuškodí," pokrčil Jay rameny.

Barman se chtěl otočit. Jay ale řekl: "Někoho hledám."

"Jo?" Podíval se Jayovi do očí.

"Jo. Jednoho střelce." Vytáhl z kapsy bundy jednu ušmudlanou kresbu. Šlo o sestavenou podobu od jednoho počítačového odborníka, kterou dali dohromady s pomocí výpovědí o podobě "Dicka Graysona", které se dozvěděli od strážců základny projektu HAARP.

Barman nespustil z Jaye oči. "Neznám ho, nikdy jsem ho neviděl," řekl.

"Podívejte se na ten obrázek."

"Nepotřebuju. Nic se tím nezmění."

"Tak takhle je to."

"Jo, takhle je to."

Jay chytil barmana za chomáč chlupů na hrudi a přitáhl ho ke hraně baru. Volnou rukou vytáhl z džin vystřelovací nůž s pětipalcovým ostřím. Přiložil špičku nože barmanovi ke krku těsně pod bradou.

Ve skutečnosti Jay uchopil domácí adresu muže, který představoval barmana, a násilím vsunul do počítače program obsahující virus. Kdyby nůž neodsunul, celý systém onoho muže by se ocitl s nožkama nahoře pár vteřin poté, co by ho Jay "podřízl".

"Podívejte se na ten obrázek, nebo vám vyřízna nový úsměv."

Štamgasti si potyčky nevšimli s výjimkou těch, kdo byli k Jayovi nejblíž, ale i ti se rychle odvrátili. Tanečnice nepřestávala ve svém ospalém přešlapování.

"Tak dobře, uklidněte se." Barman se podíval dolů na obrázek.

Jay se usmál. Tahle návštěva stránky nájemných vojáků ve VR byla mnohem zajímavější než porovnávání obličejových rysů v souborech v NCIC, NAPC či FBI a vyhledávání podobností - což už udělal, jenže nenašel vůbec, ale vůbec nic.

"Ježíši," ozval se kdosi ode dveří. "Jayi?"

Ten hlas zněl povědomě. Jay pustil barmana a otočil se.

Před ním stál Tyrone Howard a rozhlížel se po interiéru motorkářské putyky.

"Tyrone? Co tady děláš?"

Existovalo pár lidí, kterým Jay dal svůj kód, takže pokud ho chtěli kontaktovat elektronickou cestou, mohli se s ním setkat prakticky všude tam, kde byl i on. V oblastech, kde platily příkazy pro přísné utajování, by to nefungovalo, ale jakýkoli hacker hodný toho jména by ho dokázal sledovat do všech míst s podobně primitivním přístupem, jaký měla tato veřejná stránka, pokud ho Jay vpustil dovnitř. Tyrone Howard mu výrazně pomohl, když před pár měsíci honili toho šíleného Rusa, a Jay Tyrona přidal na seznam lidí, kteří ho mohli urychleně kontaktovat.

S ohledem na zdejší prostředí ale mohlo jít o omyl.

Tyrone se nejspíš rozhodl, že Jayův scénář může zůstat jako standardní, avšak vůbec nešlo o scénář, do něhož byste bez uzardění vpustili třináctiletého mladíka. Ještě by se mohl dát na scestí.

"Jo, viděl jsem ho," řekl barman.

Jay se znovu otočil k mohutnému motorkáři a na chvíli vypadl z role: "Opravdu?"

"Jo. Byl tady jednou nebo dvakrát."

"Kde ho najdu?"

"Co já vim. Ale ten chlap u kulečníkovýho stolu, ten ve vojenským tričku, co pije cloumáky, s ním prej něco dojednával."

Jay přikývl.

Tyrone kráčel přes místnost směrem k Jayovi.

"Dej mi chvilku, Ty, hned se ti budu věnovat."

"Nemusíš vůbec spěchat, Jayi. Já se zatím... porozhlídnu kolem. No páni, tohle je stejná hrůza jako striptýzový podniky Jimmyho Joe."

Výborně. Teď ještě aby Tyrone začal vyprávět svému otci o tomhle scénáři.

Na to je dost času později, Jayi. Pojďme za chlápkem, co si libuje ve cloumácích.

Jenže muž, který si s oblibou házel sklenky whisky do sklenice piva na způsob hloubkových náloží, tam ve skutečnosti nebyl, šlo jen o jeho zástupnou podobu.

Ačkoli ve skutečnosti v tomhle virtuálním motorkářském baru nebyl nikdo z momentálních návštěvníků, o některých to platilo více než o jiných. Zástupná podoba byla jen schránka, ne víc než jen napojení k jinému místu, co jen označovalo jistou oblast; s jeho pomocí se nešlo přímo spojit s konkrétní osobou. Takový duch na druhou.

Jayovi se podařilo získat lokalizaci, ale po zběžné kontrole zjistil, že jde jen o adresu ze skutečného světa kdesi ve Washingtonu. Pan Cloumák zjevně nechtěl na síti odhalovat příliš mnoho detailů, a jestli s ním Jay bude chtít hovořit, bude muset vystoupit z VR a podívat se do RS.

Hm. Copak to ještě dneska někdo dělá?

Nebyl žádným agentem v terénu, staral se o síť, takže to mohl předat někomu z vyšetřovatelů, kteří by se za Cloumákem vydali a popovídali si s ním tváří v tvář.

Jay zavrtěl hlavou. Podle toho, jak tihle lidé s naprostým klidem rozjímají o podobných žádostech, by to mohlo trvat několik dní. I kdyby je šéf trochu popohnal, Jay těm tvorům z terénu moc nevěřil - někteří z nich nebyli zrovna géniové, a to by mu tak scházelo, aby mu nějaký hňup pokazil dosavadní vyšetřování.

Soji mu vytýkala, že nechodí moc ven. Nemá tedy důvod, proč by neměl za tím člověkem vyrazit osobně a pěkně si s ním popovídat, ne? Vždyť co na tom může být, jít do terénu?

Rozhlédl se a hledal Tyrona, jenže chlapec zmizel.

"Tyrone?"

Usmál se na něj motorkář s konstitucí závodního kulturisty, jehož měsíční výdaje za steroidy nejspíš mnohonásobně překonávaly jeho platby za byt. "Nazdar, Jayi."

"Pěkný oblečení," řekl Jay a mávl na jeho vzduté svaly.

"Myslel jsem si, že se to může hodit. Upravil jsem si jednoho profesionálního zápasníka, stačilo jen se převléknout a dodat pár tetování. Nechtěl jsem vyčnívat."

"Tak pojď, zmizíme odsud. Vím o jedné místnosti, kde budeme sami." Zadal heslo a zamířil ke dveřím.

Když došli k východu, exotická taneční hudba se změnila a z reproduktorů se ozvaly první takty skladby "Prohnilí až na kost" od Destroyers. Jay se usmál. Na vteřinku zapomněl, že to tak naprogramoval. Jo, to jsem já. Jay Gndley, radši se mi kliďte z cesty, protože jsem zlej-j-j~j-j-j!

30

Středa, 15. června
Woodland Hills, Kalifornie

Ventura stál před kinem, s úsměvem se díval na parkoviště a setřel si z čela tenkou vrstvu potu. Teplota dosahovala téměř čtyřiceti stupňů, a to ještě nebylo devět hodin ráno. Žádný div, že slunce zde v této roční době dokáže skutečně pálit. V okolí Los Angeles se dala vypozorovat v zásadě dvě roční období - horko a velké horko. Ventura si vzpomínal, že v lednu přišel na pláž a spálil se, když ležel na písku a díval se, jak se kolem vznášejí dívky v bikinách. Znovu se usmál. To už ale bylo hodně dávno.

Spolu s Morrisonem tu byli už skoro dvě hodiny a jeho lidi tu byli ještě dříve, než Wu včera zavolal. Obvyklí zaměstnanci dostali tři dny placené dovolené a bylo jim řečeno, že zde proběhne zvláštní cvičení pro zaměstnance jiného kina. Kdyby se někdo chtěl vyptávat na podrobnosti, ty tři dny dovolené by nejspíš jeho zvědavost umlčely.

Wu bude asi čekat, že Ventura sem určitě přijde brzy, navíc nebude mít ponětí, kdo tady obyčejně pracuje, ale napadne ho, že Ventura si tohle místo nevybral jen z toho důvodu, že by rád dýchal horký smog.

Podobně jako při partii šachu nebo go jakýkoli tah na této úrovni mohl mít v budoucnu dalekosáhlé dopady, jakkoli třeba vypadal zprvu nenápadně. Člověk musel být velmi opatrný a neustále hledět dopředu.

Jen hlupák by si zvolil k setkání neutrální místo, kdyby si mohl vybrat takové, které by mu hrálo do karet. Dávné a v bitvách prověřené přísloví říká, že se vyplatí být ve výhodě. Číňané to jistě věděli - jejich kultura se zmítala ve válkách po dlouhá tisíciletí a výsledkem byl hořký a nechutný nápoj. Oni ho znali.

Do tří hodin po zavolání začali Číňané a jejich agenti kino sledovat a několik z nich se dokonce pokusilo proniknout dovnitř. Venturovi lidé udržovali prostor zajištěný, ačkoli proti vnějším pozorovatelům moc účinné zbraně neměli. Ale co. Na tom nezáleželo.

Příjezd nabubřelé dlouhé limuzíny k předním dveřím před dvěma hodinami nejspíš přitáhl veškerou pozornost lidí venku, zatímco Morrison s Venturou vklouzli do budovy zadními dveřmi obklopeni čtyřmi nejlepšími střelci. Muž, který celé dopoledne popíjel v kavárně naproti kávu, je jistě zahlédl a ohlásil, ale Wu by určitě nechtěl riskovat přestřelku na otevřeném prostranství za bílého dne v blízkosti rušné silnice - Morrison byl v takovém případě příliš zranitelný, a to si nikdo nepřál. Zatím.

Jakmile se dostali dovnitř, Morrison si připadal mnohem bezpečněji a Ventura ho při tom vědomí nechal, ačkoli po pravdě řečeno na tom moc nezáleželo. Kdyby to Ventura pokazil, klient by se ocitl až po krk v problémech bez ohledu na to, kde by k tomu došlo.

I přesto Ventura věděl, že jsou ve výhodě: on vybral čas i místo, měl pod kontrolou celou budovu, a oni potřebovali Morrisona živého, zatímco Ventura mohl zastřelit kohokoli z jejich strany, kdyby se mu zachtělo.

A až na to dojde, byl si poměrně jist, že v otázce strategie a taktiky je na tom lépe než Chilly Wu.

Samozřejmě, že i takové přesvědčení bylo ošemetné - "poměrně jist" se totiž nerovná "zcela přesvědčen", čehož však nelze při podobném setkání dosáhnout nikdy. A v tom tkvělo tajemství společné všem milovníkům bojových umění po celém světě. Když se z vás stal bojovník - opravdový bojovník - existovala jen jediná cesta, jak své schopnosti prověřit. Museli jste jít do bitvy s vytasenými zbraněmi a postavit se proti nepříteli. Žádné sebedelší seance ve VR, žádné cvičení s naváděcími lasery, nic jiného než skutečný souboj nemá smysl. Nakonec se to, zda jste v soubojích na život a na smrt lepší než váš protivník, nedozvíte jinak, než když stisknete spoušť, překulíte se, otočíte se a pak, až se kouř rozplyne, se můžete podívat, kdo z vás odejde po svých.

Ten okamžik pravdy, když dojde k vytasení pistolí a nožů, představuje samotný vrchol možných akcí. V takovém případě můžete dosáhnout finálního vědomí, že žijete; pohlédnete rozesmáté smrti do tváře a přežijete to. Smrt se

pochopitelně směje neustále, protože ví, že nakonec vždycky zvítězí. Taková je smrt - jenže v životě nejde o cíl, ale o cestu k němu. Když někdo hraje písničku, zajímá se o proud hudby, ne o to, kdy už bude konec.

Kdyby člověk trávil dlouhé roky nebo desetiletí jen tím, že by piloval své dovednosti, jakkoli by tyto dovednosti působily při samotném uplatnění hrůzostrašně, jistě by je chtěl aspoň částečně vyzkoušet. Aby věděl.

Takže zčásti šlo o to, ochránit svého klienta. A zčásti, kdyby to bylo nutné, o to, porazit ty, kdo by chtěli jeho klientovi ublížit. Postavili jste se, zadupali slávu svého protivníka do prachu a věděli jste, že aspoň v tomto okamžiku, jakkoli krátkém, jste byli lepší než on.

Nešlo o nejlepší zkoušku, zápasit naostro s protivníkem, ale taková metoda aspoň poskytovala částečnou odpověď pro konkrétní okamžik i místo.

Nemluvě o pýše, s níž se nic nenadělá, ale Ventura se se svou pýchou smířil už před mnoha lety. Jistě, musel přistoupit na skutečnost, že existují i lepší zabijáci než je on - mladší, silnější, rychlejší. A ačkoli stáří a podlí většinou mladé a silné porážejí, nedalo se to čekat, pokud byl rozhodujícím faktorem kratší reakční čas.

Takže jistě existují lepší vrazi, ale Ventura si byl poměrně jist, že Chilly Wu mezi ně nepatří. Kdyby obchod proběhl bez potíží, jedině dobře, ale kdyby se něco zvrtlo, no, pak se uvidí.

Zatančí si a pak budou mít konečně jistotu.

Ventura se rozhlédl po parkovišti, které bylo stále převážně prázdné. První filmové představení začínalo většinou v poledne či později; většina obchodů v nákupním centru otvírala až v devět či v půl desáté, takže tajní agenti rozmístění čínskou stranou se museli hodně snažit, aby se ukryli. Na parkovišti u centra stála bokem k budově zdánlivě prázdná dodávka tvářící se jako majetek jistého obchodu s koberci, ale Ventura by vsadil boty, že v její zadní části je někdo ukrytý a nepřestává sledovat každičký jeho pohyb. Možná přes mířidla, ačkoli se nedomníval, že by ho chtěli zastřelit.

Znovu se usmál. V době americké revoluce žil jistý britský ostřelovač, který měl jednou na mušce George Washingtona. Podle všech hlášení by prý šlo o velice snadný výstřel, ale ostřelovač spoušť nestiskl. Washington prý k němu stál zády a pravý britský gentleman by přece důstojníka zezadu nezastřelil, to je snad jasné. Tímto jediným neuskutečněným výstřelem mohl změnit celý průběh války, ale o to nešlo. Existovala přece jen jistá pravidla. Jinak by totiž nezáleželo vůbec na ničem.

Vedle otevřené kanálové šachty stál vůz technických služeb, oblast blokovaly oranžové gumové kužely a blikající světla, trojice mužů s helmami na hlavě se ze všech sil snažila předstírat práci na nějaké poruše pod zemí.

U výkladní skříně vedle pizzerie stál vůz telekomunikační společnosti.

Několik lidí běhalo po okolí, jiní chodili se psy, ženy tlačily dětské kočárky, byli tu i cyklisté a stařenky v teniskách šourající se na každodenní vycházku do obchodů. Ventura přemýšlel, jestli někdo z nich může být něčím jiným, než jak vypadá. Někteří lidé nejspíš byli opravdoví, ale nemohl to s jistotou tvrdit o komkoli z nich. Podobné názory totiž vedou do hrobu. Tamhleta stařena může být přebornice v kung-fu; a v tomhle kočárku možná neleží děťátko, ale pořádný samopal. Když se člověk připraví na nejhorší, všechno ostatní je pak jako hračka.

Usmál se a zamířil ke kinu. Filmy měl rád, ale příběhy o tom, jak se někde objevili zločinní únosci či vyděrači, kteří si přišli pro výkupné, ale pořádně se nepodívali na toho podivína na lavičce v parku, na ten mladý pár milenců držících se za ruce nebo na kněze házejícího drobky holubům, z nichž všem mohl nad hlavami svítit obrovský neonový nápis "Policie!", mu vždycky připadaly podivné. Zločinci, kteří byli takhle pitomí, si zasloužili, aby je někdo zastřelil - světový genofond na tom může jedině vydělat.

Samozřejmě že kvalitní spolupracovníci nejsou snadno k nalezení, a to prakticky ve všech oborech. Ventura sám znal jen asi deset profesionálů, které

si najímal, aby mu kryli záda, když začaly létat kulky; k tomuto počtu se dopracoval za více než dvacet let své kariéry. Všichni pro něj čas od času pracovali. Pak existovalo dalších dvacet nebo třicet druhořadých střelců, kteří mohli provádět takové věci jako dnešní obsazení kina, plnili zadané pokyny a většinou neminuli, když se rozběhla akce. A jinak? No, většina lidí, jež potkal a kteří si hráli na to, že jsou nájemní vojáci, bodyguardi nebo ranaři, byli v nelepším případě celkem ucházející, v nejhorším šlo jen o náplň rakví.

Počítal s tím, že Číňané sem pošlou nejodhodlanější lidi, jaké se jim podaří takhle narychlo sehnat, ale starosti mu dělala otázka, kolik se jich asi dostane dovnitř. Když moc málo, budou se cítit nedokonale pokryti; když příliš mnoho, upozorní tak na sebe každého, kdo bude aspoň trošku při vědomí. Kdyby byl na Chillyho místě, asi by se nad tím hodně zamyslel.

Morrison stál u pokladny a brčkem nervózně upíjel perlivý oranžově zabarvený nápoj z pohárku.

Teď se mě zeptá, jestli je všechno v pořádku, pomyslel si Ventura. "Všechno v pořádku?"

Ventura se usmál. "Pod kontrolou."

"Trochu mě trápí to s těmi scénáristy," řekl Morrison. "Neobáváte se, že by se o tom Číňané mohli dozvědět a protlačit sem pár svých lidí?"

"Ani ne. Muž, který prodává lístky, kontroluje členské karty. Prověří je i naším systémem. V kanceláři ředitele mám muže, který má spojení na databázi WGA. Zkontroluje jména na kartičkách podle seznamu členů a obličeje, které na uzavřeném promítání bude sledovat kamera, porovná s fotografiemi v databázi jejich spolku - ty fotografie jsou nové - a stejně tak i s řidičskými průkazy státu Kalifornie. Kdokoli, kdo se tu objeví se snahou protlačit se sem na kamarádův průkaz, by neměl v nesprávný okamžik kýchnout."

"Vy se vůbec ničeho neobáváte? Nebylo by rozumné mít tu někde ukrytý detektor kovů nebo rentgenový snímač?"

"Neměl by žádný smysl. Oni vědí, že jsme si tohle místo zvolili z určitého důvodu a že jsme sem dorazili o několik hodin dříve. Počítám, že s Wuem budou chtít procpat dovnitř asi osm lidí, nanejvýš dvanáct. Odhaduji, že všichni budou ozbrojeni. Já mám na povel dvacet mužů, ale všechny je nejspíš nevyužiju. Nezapomeňte, že tady nejde o to, rozpoutat přestřelku, ale udržet vyrovnaný poměr sil. Když on dostane své lidi dovnitř, bude v mnohem větší pohodě. Kdyby je dovnitř dostat nedokázal, mohl by znervóznět, a nic takového rozhodně nemůžeme potřebovat."

"Ne?"

"Ne. Nervózní člověk může udělat nějakou hloupost. Budou chtít to, co máte, pokud možno zadarmo, ale jestli jim dojde, že nic zadarmo nedostanou, tak za to zaplatí. Jde nám o velice hladký průběh jednání, během něhož Číňané dostanou, co chtějí, vy odkráčíte jako bohatý muž a všichni budou spokojeni, tedy ideální situace, kdy zvítězí obě strany."

"Ale když se o něco pokusí..."

"Tak se nedožijí ani okamžiku, aby toho mohli litovat, doktore. Pak bychom museli začít znovu s jiným vyjednávacím týmem. A to nikdo nechce."

Jenže kdesi ve skrytu duše si část Venturova já nepřála nic jiného.

No tak, Wu. Ukaž, co máš. Sáhni si do kapsy a uvidíme, kdo odejde po svých.

31

Středa, 15. června
Quantico, Virginia

Michaels se zastavil u Jaye v kanceláři, ale neviděl ho. Místo něj zahlédl jednoho z techniků, Raye Decampa, který nesl hromadu potištěných listů. Ray měl neustále na nose velké kulaté brýle, takže si pochopitelně vysloužil příslušnou přezdívku:

"Nazdar, Sovo. Jay tady není?"

"Dobrý den, veliteli. Ne, říkal, že musí do města, vrátí se snad za pár hodin."

To Michaelse překvapilo. Jay jen velmi zřídka opouštěl práci během dne bez podstatného důvodu. Mnohokrát, tedy než se dal dohromady s tou buddhistkou Soji, zůstal Gridley v kanceláři i několik dní, spal na pohovce a sprchoval se v šatně u tělocvičny. Kolovaly o něm vtipy, že je upír a že kdyby na něj dopadl sluneční paprsek, explodoval by a shořel. A když něco takového tvrdili další mrtvolně bledí počítačoví šílenci, kteří trávili značnou část svého času v polotemných místnostech, to už něco znamenalo.

Nu což. Vzhledem k tomu, co všechno se tady v poslední době událo, nebyl fakt, že Jay odešel uprostřed dne z práce, o nic záhadnější než zbytek.

"Ahoj, Alexi."

Zvedl oči, a když zaostřil, uviděl Toni. "Ahoj," řekl a potlačil vzdech. Dnes ráno to přehnal. Jistě, provokovala ho, ale doufal, že se s tím vyrovná lépe. Člověk, který nedokáže za všech okolností ovládat své city, je slaboch - když o tuto kontrolu přijde ve většině případů, může očekávat víc problémů než řešení.

"Nechceš si promluvit?"

Přikývl. "Jo. Pojď, zajdeme ke mně do kanceláře."

"Tam je málo místa. Co bys řekl na tělocvičnu?"

Musel se usmát. Jeho kancelář, jeho výhoda, v tělocvičně zase byla silnější Toni. "A co takhle jít do zasedací místnosti?"

Toni se na něj usmála a on pochopil, že uhodla, na co myslel. Na co mysleli oba. Bože, inteligentní ženy tolik miloval!

Washington, D.C.

Možná to nebyl tak geniální nápad, jít sem osobně, blesklo Jayovi hlavou.

"Sem" znamenalo do prodejny přebytků z armády, ačkoli to tak přesně neodpovídalo - na prodej zde byly i nejrůznější kusy výzbroje i z jiných složek armády včetně několika věcí, které vypadaly, že pocházejí od Pobřežní stráže, námořní pěchoty a ruského letectva. A na jednom poškrábaném skleněném pultu, vedle vyrovnaných zatuchlých uniforem jisté neidentifikovatelné africké armády, ležely dokonce odznaky a insignie Net Force.

Místností se vznášel hořký zápach připomínající neprané bavlněné ponožky smíchané s vlhkou vlnou a namísto klimatizace ten příliš horký a páchnoucí vzduch rozháněly dva velké a hlučné kovové větráky postavené na dvoumetrových stojanech, aniž by se ovšem ochladil vzduch či lidé uvnitř. Někteří z přítomných připadali Jayovi povědomí - možná viděl jejich fotografie na webové stránce nejhledanějších zločinců - a žádný z nich nevypadal tak, že by se o něm dalo říct, že je sympatický.

Jay však stále byl nejlepší tvůrce scénářů, Jay Gridley. Ve VR už vytvořil i horší scénáře.

Muž sedící na vysoké židli za pultem vedle starodávné mechanické pokladny byl bezesporu nejméně přitažlivým tvorem v místnosti. Byl tlustý, plešatý a přes pravé oko měl pásku vyrobenou snad z chřestýši kůže, na sobě měl zdánlivě zelené vojenské maskáče, které se nejspíš nepraly od španělsko-americké války.

Jak se Jay rozhlížel, jeden zákazník, který mohl mít věk na to, aby tutéž válku nejen pamatoval, ale i se jí aktivně zúčastnil, dospěl až k pokladně. Muž měl na sobě plandavé zelené kalhoty výsadkářské jednotky a flekaté a potrhané zelené tričko, na nohou nezavázané bojové boty; tkaničky táhl za sebou po podlaze. Zabodl do pultu bajonet. "Kolik by stála tadyhleta rybička?"

řekl stařec. Zakuckal se, jak se smál svému vlastnímu ubohému vtipu, jeho smích přešel v suché pískání.

Jay ustoupil o krok vzad, aby nemusel dýchat mužův dech. Ten člověk určitě měl něco nakažlivého.

"Je to na springfieldku '03," řekl muž s páskou za pultem. Jeho drsný hlas zněl, jako by byl hodně dlouho naložen v silné whisky a pak pár let vysychal na poušti.

Jay si ten zvuk uložil do paměti. Mohl by to využít v nějakém svém scénáři. Celý tenhle podnik byl ideální pro průzkum; mohl by si odsud odnést kupu materiálu.

Muž s páskou zvedl bajonet. Byl rezavý, dřevěná rukojeť byla popraskaná a opotřebovaná. "Takový zboží už se dneska moc nevidí."

"Já vím, co to je, chlapče. Jen bych chtěl vědět, kolik to stojí."

"Mohl bych vám ho nechat za... za osmnáct."

"Cože? Centů?"

"Dolarů."

"Houby, chlapče, za tohle nedostaneš ani pětku. Vždyť se na to koukni. Celej tejden z toho budu jenom drhnout rez. A koukni na tu rukojeť."

"Můžu vám nabídnout námořní gel, co tu rez úplně rozežere. Stálo by to patnáct."

"Jedenáct."

"Dvanáct."

"No, to už zní líp."

Stařec vytáhl ze svých obrovských kapes svazek mastně vypadajících bankovek a odpočítal jedenáct dolarů, které hodil na pult v takovém chumlu, že by to zadávilo i hrocha.

Muž s páskou uklidil peníze do pokladny. "Chcete na to tašku?"

"Ne, půjdu s tím volně po ulici v centru Washingtonu, aby mě poldové viděli a mohli mě zastřelit. Samozřejmě že na to chci tašku. Chci vyšťourat pár kočeк, co mi zalezly do popelnice, a trochu jim upravím účes."

Muž s páskou vytáhl zpod pultu nachovou plastikovou tašku s logem obchodu na straně: "Fiscus Military Supply" stálo napsáno pod dvojicí zkřížených pušek a stylizovaných blesků.

Když zákazník odešel, Jay se za ním ještě díval, jestli o ty rozvázané tkaničky nezakopne a nezláme si vaz, ale stařec dospěl až ke dveřím bez nehody.

"Ten dědek by nedokázal vystopovat ani stádo slonů přes fotbalový hřiště pokrytý čerstvě napadaným sněhem. Co pro vás můžu udělat?" zeptal se muž s páskou.

"Vy jste Vince Fiscus?"

"To by odpovídalo, jo. A vy jste kdo, že se ptáte?"

"Jmenuju se Jay Gridley. Volal jsem vám." Jay vytáhl svou identifikační kartu Net Force.

Fiscus si od něj kartu vzal a pečlivě si ji prohlédl, otáčel ji v rukou a zkoumal i její rub. Hologram ve světle zářivek vrhal duhové odrazy. "Nechcete to prodat? Řek byste, že jste to ztratil, oni vám daj novou, já tady zatím žádnou kartu Net Force nemám," řekl a mávl povadlou rukou přes celý obchod.

"Ani náhodou." Vzal si svou kartu zpět. Chtěl si ji nejprve otřít, ale říkal si, že by to asi nevypadalo nejlíp.

"Dobře. O co kráčí, pane agente Net Force?"

Jayovi se celkem líbilo, jak to oslovení vyznělo. Zachovával si tak zdání někoho tajemného. "Znáte toho muže?" zeptal se pak.

Fiscus si obrázek prohlédl. Zasmál se a odhalil mezeru v místech, kde kdysi býval špičák.

"Tohle je starej D.Z., jakpak bych ho neznal!"

Jaye se náhle zmocnilo vzrušení. Aha! Mám tě! "D.Z.?"

"Jo, ‚Duch zabiják'. Už jsem ho celkem dlouho neviděl. Nikdy se mi

nepředstavil svým pravým jménem, tak jsem si ho pro sebe překřtil na D.Z."

"A odkud ho znáte?"

"No, chodí sem ke mně do krámu už - minimálně pět šest let. Nejdřív jsme spolu udělali menší obchod v roce nula-čtyři nebo nula-pět. Prodal jsem mu dalekohled čtvrtý generace - zesilovače intenzity světla, přebytek od Rangerů, součást bojovýho obleku. Od ty doby tady koupil pár věcí, pár osobně, pár přes net. Kvůli čemu ho hledáte? On se o počítače vůbec nezajímá."

"To nemám oprávnění vám sdělit," řekl Jay. "Týká se to probíhajícího vyšetřování."

Fiscus pokrčil rameny.

"A proč ‚Duch zabiják'?"

Fiscus znovu odhalil díru po špičáku. "Ptal jsem se lidí, co znám. Povídalo se, že tenhle člověk si vydělával tím, že dělal podivnou práci pro nejrůznější lidi včetně několika vlád. Tajný operace, černota, věci, který se ve výročních zprávách moc neobjevujou, rozumíte?"

Vyvíjelo se to čím dál lépe. Barvitý Vince mu poskytoval všechny možné informace. Tohle vyšetřování v terénu je jako procházka parkem - proč to lidi z terénu tak přišerně zveličují? Asi jim jde o bezpečnost práce.

"Jaký zbraně používáte tam u vás teď?" zeptal se Fiscus. "Slyšel jsem, že standard je nějaká teploušská omračovačka."

"Tasery," řekl Jay. Jay měl svou zbraň s elektrickou šipkou a stlačeným plynem. Měl ji v nějakém šuplíku u sebe doma. Nebo možná v kanceláři - už nějakou chvíli se po ní nedíval. Jelikož nebyl agentem z terénu, nemusel se účastnit zkoušek střelby, vystřelil z té zbraně jen jedinkrát, před hrozně dlouhou dobou. Jinak ve VR střílel neustále.

"Ale zpět k našemu D.Z.," řekl Jay. "Kde bych ho mohl najít?"

"No, obávám se, že se vás znova budu muset zeptat, kvůli čemu ho sháníte," odpověděl Fiscus.

"Jak jsem už řekl, to vám nemůžu sdělit."

"A o co, že můžete?" Fiscus zvedl svůj impregnovaný hlas o několik tónů výše. "Viku, Rudy! Pojďte sem!"

Zpoza Jaye se zčistajasna vynořili dva poměrně mladí muži v zelených maskáčových košilích a kalhotách, které měli zasunuté do nablýskaných bojových bot. Oba byli urostlí, dohromady mohli vážit dvě stě padesát tři sta kilo.

Aha.

Jay shlédl už dostatek filmů, aby mu došlo, že jde možná o předzvěst jistých potíží. Byl tu sám, neozbrojen a zdálo se, že ho čeká nečekané seznámení s Vikem a Rudým. Možná bylo načase, aby se přesvědčil, zda je obezřetnost stále lepším odstínem chrabrosti. Nervózně se usmál a zamířil ke dveřím.

"Ale, ale, momentíček, pane agente Net Force."

Jay se ohlédl zpět k pultu a všiml si, že Fiscus drží v ruce velkou pistoli z tmavého kovu. "Tohle byste ve Washingtonu mít neměl. Je to protiprávní."

"No nepovídejte. Držte ruce od opasku a položte je tak, abysme na ně pořád viděli." Mávl pistolí.

Jayovi cosi blesklo hlavou. Jediný důvod, proč mu Fiscus navyprávěl tolik věcí o tom člověku, na kterého se přišel zeptat, byl ten, že neočekával, že Jay bude mít příležitost tuto informaci jakkoli využít - nebo jí říct někomu jinému.

Už viděl hodně filmů.

Jayovi se náhle v žaludku utvořilo vzduchoprázdno, které by jistě zahanbilo i nejhlubší vesmír. Tohle nebyla VR. Nemohl jen tak vydat nějaký příkaz a objevit se zpět ve své kanceláři. Ta pistole byla skutečná.

Byl nepatrně natočen, takže Fiscus nemohl vidět jeho pravý bok. Dvakrát stiskl pohotovostní knoflík na vircesu - raz-dva-tři, raz-dva-tři - a pak pomalu zvedal ruce od těla.

"Hlavně klid," řekl Jay. "Určitě se můžeme nějak rozumně dohodnout."
"No, to nepochybuju, pane agent. Teď spolu zajdeme tamhle dozadu a trošku si popovídáme, co vy na to?"

Woodland Hills, Kalifornie

Morrison se opřel o umyvadlo v koupelně a díval se na sebe do zrcadla. Ve svém obličeji viděl podivný a nejasný stín - připadal si, jako by se díval na někoho cizího.
Umyl si ruce, pak se předklonil a vypláchl si ústa. V kapse svého sportovního saka měl tu malou pistoli, ale ani její nepatrná váha, která mu narážela do pravého boku, mu neposkytovala útěchu. Měl strach, bál se do té míry, že měl největší chuť sebrat se a plnou rychlostí utíkat pryč, dokud by ho neopustily síly. Chtěl najít místo, kde se ukryje, až tam dorazí, a bude spát tak dlouho, dokud se tohle všechno nějak nepřežene.
Znovu se podíval na toho vylekaného muže v zrcadle. Útěk a ukrývání by mu už k ničemu nebyly. Bylo moc pozdě. Za pár minut sem dorazí agent čínské strany - několik jeho lidí už určitě stojí před kinem a čeká na vpuštění dovnitř - a Morrison bude muset zasednout a jednat o obchodě s mužem, který si nechává říkat Chilly Wu.
Morrison zdánlivě velmi dlouhou dobu stál bez hnutí, jen se díval do zrcadla, ale už se ani neviděl.
Zpoza rohu za ním vyšel Ventura a Morrison leknutím nadskočil.
"Wu právě dorazil. Jste připraven?"
"Ano - ano jsem, jak jen to jde."
"Nebojte se. Můj člověk v promítací kabině má pušku Anchutz Biathlon, kterou bude mířit Wuovi do týla od okamžiku, kdy si Wu sedne. Ten střelec zasáhne na takovou vzdálenost pětník v deseti případech z deseti. Všichni Wuovi lidi budou sledováni někým z mých lidí. Máme to pod kontrolou."
Ačkoli si Morrison právě vypláchl ústa, znovu v nich měl sucho. "Poslouchejte," řekl Venturovi. "Něco vám musím říct. Schoval jsem si jednu kopii těch dat. Jestli se se mnou něco stane, chci, abyste ji dostal vy. Prodejte ji, zahoďte ji, dělejte si s ní, co chcete, ale - hlavně ji neprodávejte Číňanům."
"Nic se vám nestane."
"Já vám věřím. Ale pro jistotu. Tohle je jediný původní výzkum, který jsem prováděl a který přinesl nějaký výsledek. Je to významná práce. Nechci, aby se to ztratilo."
"Když vám to udělá radost, dobře. Dohlídnu, aby ta data dostala dobrý domov."
"Nemám ji tady," řekl Morrison. "Tu kopii."
"Dobře. Kde tedy je?"
Morrison mu to řekl. Když domluvil, Ventura se usmál. "To je hodně chytré."
"Zkuste třeba Pákistánce. Ti mají na Číňany spadeno. Asi by to dokázali využít."
"Je to ale čirá fantazie. Zaručuju vám, že Číňané z tohohle kina s vámi jako rukojmím nevyjdou. Při prvním náznaku, že se schyluje k nějakému problému, jsou všichni ztraceni. Je to moje práce, Patricku."
Skutečnost, že ho oslovil křestním jménem, Morrisona znejistěla ještě více. Přerývavé se nadechl a vydechl a pak se znovu nadechl a na chvíli zadržel dech. Zhluboka dýchat. Zachovat klid. "Tak dobře."
Film měl začít až za další půlhodinu - ale představení už nepochybně začínalo.

Středa, 15. června
Quantico, Virginia

Toni se chystala sednout si a vysvětlit Alexovi, co cítí, omluvit se za to, jak ztratila nervy, a pokusit se mu ukázat, jak celou situaci vidí ona.

Měla pocit, že to dopadne dobře, protože první, co Alex řekl, bylo: "Poslouchej, je mi líto, že mi tak ujely nervy."

To byl velice slibný začátek. "Taky se omlouvám," řekla.

Jenže dál se nedostali. Alexova sekretářka otevřela dveře do zasedací místnosti a řekla: "Veliteli, právě jsme dostali nouzový signál z vircesu Jaye Gridleyho."

"Cože?"

"Na místo už míří policie. Tady je adresa."

Alex se prudce zvedl.

"Já jsem viděla Jaye předtím," řekla Toni. "Byl tady..."

"Odešel do města," řekl Alex. Ve spěchu zamířil ke dveřím. "Ať se připraví helikoptéra, předejte souřadnice pilotovi," řekl pak sekretářce. "Do tří minut chci být ve vzduchu."

"Alexi?"

"Všechno se tady začíná hroutit," řekl. "Nic už nefunguje tak, jak by mělo!" Podíval se na Toni. "Jdeš se mnou?"

Přikývla.

Washington, D.C.

"Bouchni ho ještě jednou," řekl Fiscus.

Rudy přikývl. Vyrazil krátký vrchní úder, který Jaye zasáhl do břicha jako ocelová cihla.

Jay se zlomil v pase zcela ochromen bolestí. Nemohl dýchat, neviděl skrz slzy, které mu zamlžovaly výhled, nemohl uvěřit, jak strašlivě to bolí! Byl by spadl na podlahu, kdyby ho Vic, který stál za ním, nezachytil a nezvedl ho svými obrovskými tlapami, jimiž Jayovi svíral nadloktí.

Žádný rys VR se ničemu podobnému ani nepřiblížil.

"Popadněte dech, pane agente Net Force, a na vteřinku se zamyslete."

Jay se po pár vteřinách konečně znovu nadechl. Měl pocit, že se mu zvedá žaludek, nutkání zvracet bylo takřka neodolatelné.

"Už je líp? Fajn. Tak teď mi řekněte - pročpak hledáte D.Z.?"

Jak dlouho už tady asi je? Měl pocit, že několik let, ale nemohlo to být víc než pouhých pár minut. Snažil se je navést špatným směrem, ale Fiscus na to neskočil a po druhém úderu Jay neměl tušení, kolik jich ještě snese. Možná tak jeden.

"Vyližte mi prdel."

"Můj typ zrovna nejste, ale tady Rudy by vás možná později mohl vzít za slovo, ne? Jemu to je jedno - kluci, holky, ovce, krávy. Ještě jednou, Rudy."

Jay po třetím úderu omdlel, aspoň chvilkově. Ten intenzivní bolestivý záblesk měnil barvu od červené po šedou, čas se líně táhl, připomínal asfalt na rozpálené letní silnici.

"...já mám čas celej den," říkal Fiscus. "A Rudy se ještě ani nezpotil. Už jsem ho viděl bušit do pytle deset patnáct minut, to je skoro čtyři pět stovek ran. Vy nevypadáte jako pytel pilin, mladíku. Jak dlouho podle vás asi vydržíte?"

Jayovi jeho zamlžený zrak dovolil zahlédnout jeho děravý úsměv a uvědomil si, že Fiscus a jeho dvě gorily by ho dokázali a mohli umlátit k smrti. "Tak jo," řekl. "Dobře, povím vám to."

"Doprdele," pronesl Rudy.

"Vidíte, já vám říkal, že se ještě ani nezahřál. Nic si z toho nedělej, Rudy, když se začne pan agent Net Force příliš vytáčet, můžeš mu jich vrazit ještě pár. No tak povídejte."

Jay se trhaně nadechl. Ten chlápek nevěděl vůbec nic, takže bylo jedno, co mu řekne. Jay dokázal vytvořit scénář a jeho součástí bývalo sepisování popisů, pozadí a dialogů. Mohl by to klidně překroutit, a jak by asi tihle hoši poznali, že je to lež?

"Dobře. Narazili jsme na počítačové vloupání v New Yorku. Šlo o jednu burzovní společnost a..."

"Rudy."

Jeho pěst zasáhla Jaye pod pravou podpažní jamku a on cítil, domníval se, že i slyšel, že mu po tom nárazu prasklo jedno žebro.

"Au! Proč to krucinál děláte? Vždyť vám říkám pravdu!"

"Ale ne, neříkáte. Lžete. Možná vypadám jako blbec, ale nejsem včerejší, chlapečku. Každá lež vám zajistí další úder. Zkuste to znovu."

Jay cítil, jak ho zalila vlna zoufalství. Uvědomil si, že zemře. Věděl to. Ať jim řekne cokoli, nakonec ho stejně nepochybně zabijí.

Washington, D. C.

"To je ono, to je ten obchod s přebytky," řekl policista.

Michaels ve velké dodávce přikývl. Podle protokolů platných pro tísňová volání, které Net Force dohodla s policií, místní policisté dorazili v rámci Kódu 2 - rychle, ale bez sirén. Okolí obchodu obklíčili a místní verze týmu SWAT nebo SERT nebo bůhvíčeho dalšího se připravila na vniknutí dovnitř. Michaels se však dostal na místo dříve, než na budovu zaútočili, a chtěl se k nim připojit.

Policejní poručík, který měl celou akci na starost, se podíval na Michaelsův taser a zavrtěl hlavou. "To není dobrý nápad, veliteli. Víme, kdo je ten chlápek, co mu ten obchod patří. Jsme si poměrně jisti, že má uvnitř dostatek protiprávních zbraní, aby mohl vyzbrojit armádu nějaké země třetího světa a obyčejně nebývá sám. Ten váš malý zapalovač vám nebude k ničemu."

"Zůstanu za vaším týmem. Tam uvnitř je jeden z mých lidí."

"Já půjdu taky," řekla Toni a zvedla svůj vlastní taser.

"Co to má znamenat, proboha? Chystá se snad nějaká přehlídka? Kde je dechovka a mažoretky, prokrista?"

"Můžu zavolat na pár míst, poručíku, a zapojit do akce několik těžkých ranařů, když to bude nutné. Moje šéfka může zavolat vašemu šéfovi. Chcete, abych to udělal?"

"Hergot. Ne. Nasaďte si masky a vesty, zůstaňte vzadu a do ničeho se nepleťte, rozumíte? A jestli přijdete o život, nesvalujte vinu na mě."

"Dobře."

Alex se otočil na Toni. Nebyl to ideální okamžik říkat jí, aby zůstala vzadu, to chápal, ale to mu vytanulo na mysl jako první. Možná měla pravdu. Možná pro něj opravdu nemohla pracovat. Asi je příliš ochranářský. Nechtěl, aby šla dovnitř.

"Všichni dávejte pozor," řekl poručík do své vysílačky. "Začátek za půl minuty. Do akce se s námi zapojí i dva federálové. Dejte pozor, abyste je někdo náhodou nezastřelil."

Poručík vytáhl dvojici vest s neprůstřelnou keramikou a svítivými písmeny D.C.P.D. na zádech. "Oblečte si je. Zastaví to náboje z pistolí a spoustu kulek z pušky. Vezměte si i plynovou masku a helmu. Vejdeme dovnitř se slzným plynem a světlicemi."

Michaels přikývl.

"Patnáct vteřin," řekl poručík do vysílačky. "Zaujměte svoje pozice. Tamhle za seržantem Thomasem. A zůstaňte za ním."

Michaels mrkl na Toni, vyskočili ze zadních dveří mobilního velitelského

stanoviště a dali se do běhu.

Woodland Hills, Kalifornie

Morrison s Venturou seděli na svých místech v kině, když "uvaděč" přivedl Wua chodbičkou až k nim. Část, kde se nacházeli, byla oddělena lany, takže seděli osamoceně uprostřed čtveřice řad; ostatní sedadla kolem nich byla prázdná. Na jiných místech už sedělo kolem čtyřiceti lidí, ostatní se trousili do sálu.

Wu měl přes rameno zavěšený laptop - a v ruce si nesl obrovský kornout popcornu.

Ventura se usmál. Musel uznat, že ten člověk má styl.

Ventura i Morrison se postavili a Wu se k nim blížil. Podlezl sametové lano a posadil se mezi Venturu a Morrisona. Když bude hovořit a soustředit se na vědce, Ventura bude skryt za jeho zády.

Wu zvedl kornout pražené kukuřice. "Nedáte si? Myslím, že to dělali na opravdovém másle. Aspoň doufám, že je opravdové, stálo to čtyři dolary."

Ventura cítil pokušení přehrabat se kornoutem a podívat se, jestli v něm není schovaná pistole - on sám by si pod popcorn malou pistoli určitě vzal - ale pak oba s Morrisonem jeho nabídku zamítli.

Obrovské plátno před nimi bylo stále černé. Dnes se žádné upoutávky nebo reklamy nechystaly.

"V kolik začíná ten film?"

"Máme ještě pár minut," řekl Ventura.

"Dobře, dobře, aspoň stihneme vyřešit obchodní věci a ještě se podívat na film. Natočili ho stejní lidé, kteří natočili Quintonovu pomstu, ten snímek získal velmi pochvalné recenze."

Hovořil poměrně uvolněně, a to bylo dobré znamení. Přivedl si s sebou deset lidí, kteří byli rozmístěni po celém kině, v ruce drželi své vlastní kornouty kukuřice nebo krabice s bonbony, takže jistě měl pocit, že má situaci pod kontrolou, nebo se aspoň může Venturovi rovnat. Buď neviděl mířidla, která mu z promítací kabiny mířila na zátylek, nebo byl opravdu tak klidný člověk, který se nebojí smrti.

"No, určitě víte, že my Číňané rádi klábosíme a pronášíme zdvořilosti, než přejdeme k věci, ale tohle je Amerika a já bych sem rád zapadl, takže co byste řekli tomu, že bychom přešli rovnou k věci?" Sundal si počítač z ramene a vysunul z něj ohebnou obrazovku s tekutými krystaly. Upevnil ji na místo a pak vyndal klávesnici. Počítač se rozběhl, ozvalo se nepatrné zazvonění a obrazovka se rozsvítila.

Morrisonův počítač už též běžel, měl ho na sedadle na druhé straně vedle sebe. Zvedl ho na kolena.

"Tak můžeme," řekl Wu. Jaké je číslo vašeho účtu?"

Morrison mu nadiktoval patnácticiferné číslo a několik písmen.

Wu přepsal vše do počítače. Podíval se na Morrisona a usmál se. "A je to za... tři sta milionů dolarů amerických, že?"

"Čtyři sta milionů," opravil ho Morrison rychle.

"Drobný žert, doktore." Zadal příslušná čísla. "Je to sice poměrně objemná transakce, ale nic přehnaného. Potrvá jen pár vteřin, než ověří účet, ze kterého to převádíme, a potvrdí zůstatek."

Ventura se rozhlédl po sále. Zdálo se, že všechno proběhne bez potíží. Jeho skupina byla v pohotovosti. Kdyby se v tom ještě stále poměrně dobře osvíceném kině objevilo cokoli, co by vypadalo jako pistole, plechovka s plynem nebo jakákoli jiná zbraň, věci by nabraly rychlý spád. Nikdo nehodlal volat "Odhoďte to!" nebo "Ani hnout!" Při prvním náznaku agrese by jeho lidi Číňany postříleli - do jednoho - bez zaváhání, bez dotazů. Stačí jediný přešlap, a Wuovi lidé se odeberou na věčnost. Byla by to krutá reakce, ale jinak to tady ani nešlo. Jeden člověk, který by bezhlavě vystřelil z pistole,

by mohl napáchat velkou škodu - a k tomu vůbec nemělo dojít.
"Tak tady to máte, doktore Morrisone. Měl byste to vidět i na svém přístroji."
Morrison stiskl několik kláves. "Ano. Je to převedeno a ověřeno." Naťukal další sekvenci. "Číslo účtu i heslo jsou už změněny."
"A je to vaše. Můžeme tam jen ukládat, ale nemůžeme si to vzít zpátky. Jste boháč. Teď je ale řada na vás."
Morrison přikývl. Ještě stále vypadal jako muž sedící na elektrickém křesle a čekající, kdy do něj pustí proud.
"Tady je adresa na naše lidi," řekl Wu. Zvedl laptop tak, aby Morrison viděl obrazovku. "Pošlete jim ta data, oni tvrdí, že to dokáží ověřit za necelé dvě hodiny. Oni budou pracovat, my se zatím podíváme na film a pak všichni spokojeně odejdeme."
Wu se otočil na Venturu. "Víte, Luthere, kdyby záleželo jen na mně, asi bych se pokusil - jak bych tak řekl - usmlouvat nižší cenu."
Ventura se na něj nepatrně usmál. "Ale taková nabídka by nejspíš nebyla.... přijatelná, Chilly."
"Myslíte, že ne?"
"Dokonce to vím."
Wu se usmál stejně jako Ventura. "Bylo by možná zajímavé zjistit, kdo z nás dvou má nakonec pravdu, nemyslíte?"
"Ano."
Oba se chvíli dívali jeden druhému do očí.
"No co. Třeba jindy," řekl pak Wu. Otočil se znovu na Morrisona. "Doktore, mohl byste, prosím?"
Ventura se cítil jako vítěz. Jeho úsměv neustále rostl.
Morrison přikývl a začal klávesnicí zadávat elektronickou adresu.
"Zbraň!" zvolal kdosi...
...a přesně podle plánu se ze všech stran začaly ozývat výstřely.

33

Středa, 15. června
Washington, D.C.

Toni se držela těsně za Alexem. Ta plynová maska měla velké široké průhledy, takže její periferní vidění zůstalo neomezené, ale při každém nadechnutí se ozvalo nepříjemné klapnutí. A Toni teď dýchala hodně rychle. Na svůj dech a na to, jak nepříjemný hluk při něm vzniká, zapomněla takřka okamžitě, když první člověk ze šestičlenného týmu před nimi vyrazil dveře a pronikl do zadní místnosti obchodu s armádními přebytky. Zasáhly ji pronikavé záblesky světlic, ale polarizátory v masce se okamžitě zapojily a v rozmezí přibližně jedné setiny vteřiny záři odblokovaly. Uvědomila si, že si měla vzít špunty do uší, protože v budově zněly výstřely hrozně hlasitě. Po explozích se zvedla šedozelená mračna a s rámusem se šplhala po stěnách.
Zaslechla tři krátké, drobnější exploze - nepochybně výstřely z pistolí - a Alex se sklonil k zemi vlevo od ní. Přidala se k němu. Někdo vykřikl cosi, čemu nerozuměla, a další člověk zvracel tak hlasitě, že měla pocit, že přijde o střeva.
Alex se na ni otočil. "Jsi v pořádku?"
"Jo, nic mi není."
A pak to všechno skončilo.
Mlha, která jí na obnažené kůži připadala mastná, se pomalu rozplývala a policejní skupina se rozestoupila natolik, že Toni zahlédla čtyři muže, kteří nepatřili k policistům. Tři klečeli na zemi s rukama opřenýma o podlahu a

zvraceli. Jeden ležel na zádech a z ran na boku a v noze mu pulzovala krev. Hlavu měl otočenou na stranu a také on zvracel.

Jedním z klečících mužů, kteří pociťovali očistné účinky dávícího plynu, byl Jay Gridley.

"Díkybohu," řekla Toni s maskou na obličeji. Zvuk byl utlumený, ale viděla, jak Alex přikyvuje.

"Jo," řekl.

Woodland Hills, Kalifornie

Wu jednal velice rychle. Sklouzl ze svého sedadla na špinavou podlahu, a než dopadl, hodil Venturovi do obličeje kornout s kukuřicí.

Ventura zaslechl výstřel z promítací kabiny, vytahoval svou zbraň a zároveň si uvědomoval, že to ploché třesknutí malorážní pušky se liší od hlubších, hlasitějších ran z pistolí...

Wuovi se v ruce objevila zbraň - musel ji mít pod tím kornoutem! - a namířil s ní na Venturu. Dvakrát stiskl spoušť...

Rychle a dobře, to se musí nechat...

Kulky zasáhly Venturu přímo do hrudníku, ale titanová protinárazová destička zasunutá v kapse neprůstřelné kevlarové vesty, kterou měl pod košilí, je zastavila, ačkoli měl pocit, jako by ho do hrudní kosti někdo praštil kladivem...

Ventura vytáhl svou vlastní zbraň a namířil ji...

Morrison už byl na nohou, běžel a nesouvisle křičel...

Wu zaklel a vypálil další ránu, tentokrát výše, přímo na okraj té protinárazové destičky...

Kinem se rozhlehlo několik dalších výstřelů...

Ventura jednou rukou zamířil a vystřelil - raz-dva-tři! - dovolil, aby zpětný ráz zvedl hlaveň po každém výstřelu o něco výše pro případ, že by Wu měl na sobě neprůstřelnou vestu, takže mu zasáhl hruď - krk - hlavu...

"Přestaňte, přestaňte, přestaňte..." řval Morrison.

Ventura se odvrátil od Wua a všiml si, že Morrison vytáhl svůj malý revolver ráže .22 a míří jím před sebe. Už dorazil k chodbičce...

Jeden z Venturových nejlepších střelců - bývalý příslušník SEAL, Blackwell - se rozběhl, aby chytil Morrisona a stáhl ho k zemi mimo linii střelby - dobře, dobře! - jenže Morrison zpanikařil a namířil pistoli proti němu...

"Morrisone, ne!" křikl na něj Ventura. "Nestří...!"

Pozdě. Morrison stiskl spoušť. Blackwell, který šel vědci na pomoc, byl od něj metr a půl, a ani Morrison nemohl na takovou vzdálenost minout. Do Blackwellova těla se zaryly aspoň dvě či tři kulky ze všech šesti výstřelů. Vesta, kterou měl na sobě, dvě z nich zastavila, ale jedna střela mířila vysoko, zasáhla ho do čelisti a Ventura viděl, jak z rozdrcené čelisti odlétá jeden vyrvaný zub, zatímco Blackwell, jakoby ve zpomaleném záběru, trhl hlavou do strany...

A doprdele...!

Díky náhle velmi ostrému a rozšířenému vnímání Morrison též viděl, že Blackwell udělal to, co by instinktivně udělal každý velmi dobře vycvičený střelec, kdyby proti němu stál někdo s namířenou pistolí uprostřed velmi nepříjemné situace...

"Ne!" křikl znovu Ventura a snažil se zvednout svou vlastní zbraň, ale jeho pohyby byly příliš pomalé, takže zareagoval příliš pozdě.

Blackwell věděl, že Morrison má na sobě vestu, a nechtěl umřít. Takže i když padal zraněn k zemi, namířil pistoli na Morrisona a nebezpečí, které mu hrozilo, zastavil...

Střelil ho přímo mezi oči.

Zadní část Morrisonovy hlavy odlétla v oblaku mozkové tkáně, kostí a krve.

Washington, D.C.

Jay si uvědomil, že bude v pořádku. Doktor ho obvázal a dal mu injekci proti účinkům dávícího plynu a ještě jednu proti bolesti. Při každém nadechnutí ho pod obvazem bolela žebra, žaludek ho po zvracení bolel, ale měl obrovskou radost, že cítí vůbec něco.

Bylo to mnohem příjemnější, než kdyby necítil nic.

"Můžeš mi vysvětlit, co tě to proboha popadlo, že jsi vyrazil do terénu úplně o samotě?" zeptal se ho šéf.

Jay začal vrtět hlavou, ale to mu nedělalo dobře, takže toho nechal. "Nevím," řekl. "Čirá blbost, řekl bych. Už nikdy v životě se to nestane, to se spolehni. Realita je na houby."

Nacházeli se v uzavřené části nemocnice, kam jednooký Fiscus dorazil, když ho provizorně obvázali.

Poté, co vystřelil na policisty, dostal dva zásahy, jeden do boku, druhý do nohy, ale žádný z nich ho neohrožoval na životě, stačilo jen zastavit krvácení. Byl vzhůru a Michaels se díky své vlivné funkci protlačil dovnitř a vyslechl ho dříve, než sem dorazili členové policie a washingtonští detektivové.

Jay s Toni šli za Alexem do místnosti a všichni kývli na policistu sedícího v křesle vedle postele.

"Potřebujeme vědět pár věcí," řekl Michaels Fiscusovi. Fiscus měl spoustu transfúzních hadiček a nejrůznějších drátků napojených na konečky prstů a hrudník, ale usmál se svým děravým úsměvem.

"Lidi v pekle možná taky chtěj studenou vodu," řekl. Chřestýší pásku přes oko už někde ztratil a oko, které koukalo pod ní, bylo potažené mléčným povlakem.

"Což brzy poznáte sám, jestli mi hodně rychle neřeknete, na co se vás zeptám," řekl Alex. "Podle mě máte na krku únos, napadení federálního úředníka, pokus o vraždu policisty a kupu žalob za nelegální držení zbraní, a to se krotím. A když uvážím váš věk, ve vězení asi už i dožijete." To ho asi zaujalo.

"A proč bych vám teda měl pomoct, když stejně umřu v lochu, co?"

"Je to velice prosté. Můžu zařídit, aby byla stažena federální obvinění. Žádný únos, žádný útok, žádné návštěvy zaměstnanců BATF kvůli všem těm zbraním. Dokonce bych mohl přemluvit místní policisty, aby přimhouřili oko, co se tyká té střelby, protože jste nikoho nezasáhl. Mohl byste být venku za takových pět šest let." Fiscus na chvíli přemýšlel.

Jay skoro viděl, jak mu v hlavě rotují kolečka. Nedělej to, snažil se mu Jay vnutit telepaticky. Kašli na to, ať shniješ ve vězení navěky, pitomče!

"Mohl bych vám sehnat i právníka, kdybyste chtěl," řekl Michaels.

"Ne, ne, žádnýho právníka. Beru tu nabídku. Co byste chtěl vědět?" Michaels přikývl.

Woodland Hills, Kalifornie

"To je hrůza," opakoval si Ventura pro sebe. Jel po dálnici stejného jména, jaké nosil on, a řídil vůz směrem k Burbanku. "Taková příšerná hrůza."

A měl také pravdu. V kině zůstalo deset postřelených čínských agentů, z nichž všichni byli mrtví, nebo brzy zemřou. Dva z jeho mužů schytali zbloudilé kulky od Číňanů, ale nešlo o nic smrtelného. Zasaženi byli i čtyři scénáristé, jeden zemřel, druhý utrpěl velmi těžké zranění, dva relativně lehčí. Blackwell na tom nebyl vůbec dobře, ale pravděpodobně přežije, ačkoli po několik následujících měsíců si asi bude muset odpustit tvrdší rohlíky.

Wu byl po smrti.

Morrison byl rovněž v pánu, zabil ho člověk z jeho vlastního týmu.

Takové fiasko.

Zraněné civilisty odvezli do nejbližší nemocnice, kde je vysadili, a řidiči rychle odjeli, aniž by odpověděli na všechny možné otázky. Venturovy muže prohlédl lékař, kterého zavolali a uplatili ho, aby držel jazyk za zuby. Zbývající nezraněné scénáristy, bylo jich třiadvacet, nahnali do skladiště a zamkli je tam. Polovina z nich už možná pracovala na svém dalším filmu, kde dojde k přestřelce v kině. Hlady jistě nezemřou. Ve skladišti byly vyrovnány sladkosti a rohlíky na hot dogy.

Venku členové jeho týmu odlákali čínský sledovací tým, jak to jen šlo - dýmovnice ve voze s koberci, dávka olova vystřelená na hlavu pijáka kávy, ale víckrát zbraně naštěstí použity nebyly.

Všichni ostatní zmizeli po předem naplánovaných trasách.

Ventura si uvědomoval, že s tím kinem se může rozloučit. Taková škoda. Poprvé po třech letech začínalo konečně trochu vydělávat.

To ale byla pitomá, prohnilá a špinavá práce. Nejen že ztratil klienta, kterého měl chránit, ale ještě to zavinil jeden z jeho vlastních lidí. Už se s tím ale nedalo nic dělat. Na Blackwellově místě by nejspíš udělal to samé.

Neměl jsem Morrisonovi dávat tu zbraň.

Jo, po bitvě je každý generálem. Na to už je teď pozdě.

Ačkoli absolutní jistotu nejspíš nezíská nikdy, Ventura tušil, jak se všechno událo. Jeden z čínských agentů znervózněl, protože Venturovi lidé byli mnohem schopnější, než aby vytáhli pistoli, která má zůstat ukrytá. Jeden z čínských agentů znejistěl. Ten z jeho lidí, který zbraň zahlédl, se musel domnívat, že byla vytasena s určitým úmyslem. Všichni jeho střelci měli pokyny zachovat klid - dokud se na scéně neobjeví zbraň. Následný výkřik "Zbraň!" byl předem domluveným signálem, po kterém jeho střelci vystřelí na své cíle, a jakmile k tomuhle došlo, bylo to buď, anebo.

Domnívali se Číňané, že jednání přeruší? Chtěli Morrisona sebrat, místo toho, aby mu za jeho informace zaplatili?

No, na tom už nezáleželo. Co se stalo, stalo se, nemělo smysl nad tím plakat. Ale přesto se musel zamyslet nad možnými dopady. Číňané budou nejspíš velmi zarmouceni a mohlo by je napadnout, že je Morrison s Venturou obrali o jejich čtyři sta milionů dolarů. A mohli by se pokusit získat je zpátky, což by bylo velice zlé. Morrison už nikdy nikomu nic nevrátí, a Ventura to neměl.

Přejel do jiného pruhu a tlusťoch v černém porsche na něj zatroubil. Ventura měl náhle chuť vytáhnout svou zbraň a vystřelit tomu tlusťochovi ránu do čelního skla. Trub si na někoho jiného, debile.

Tu touhu však potlačil. Ničemu by tím nepomohl, kdyby ještě začal střílet do pitomců na losangeleské dálnici. Jakmile by začal, velice rychle by mu došly náboje. Možná by ani v dodávce neuvezl dostatek munice, aby je postřílel všechny...

Usmál se té myšlence. Jistě, byl ve stresu, takže bude lepší párkrát se zhluboka nadechnout a pořádně všechno promyslet.

To také udělal. Třikrát se zhluboka nadechl a vydechl, načež začal o situaci přemýšlet klidněji.

Tak. Především šlo o těch pár milionů, které měl schované stranou a které mu už nepřipadaly jako dostatečná suma. Začínal mít pocit, že bude potřebovat úplně zmizet, stejně tak, jak o tom říkal Morrisonovi, a to navždy. Ano, jeho čas byl jen vypůjčený a už dlouho riskoval, ale po pravdě řečeno, ještě se mu nechtělo všeho nechat a odejít.

Kdyby se ten obchod vydařil, byl by před lidmi jako byl Wu poměrně v bezpečí. Oni by za své peníze dostali patřičné zboží a profesionálové se navzájem nevraždí za to, když odvedou svou práci.

Jenže ten obchod nevyšel. Čínská strana přišla o své peníze; neodnesla si požadované zboží, a to pro ni byla jistě velmi nepříjemná situace. Hrozilo, že ji něco takového velmi silně naštve.

Morrison neposkytl Venturovi číslo účtu, takže on se také nemohl těch peněz ani dotknout. Velká škoda pro všechny strany.

Tlustý řidič našel volné místo ve vedlejším pruhu, prosmýkl se s vozem kolem Ventury a pokračoval vpřed. Když Venturu míjel, mával na něj vztyčeným prostředníkem, a ačkoli ho Ventura neslyšel, to, co říkal, dokázal odečíst z jeho rtů. Nic zdvořilého.

Nestačilo by zastřelit jenom tohohle jednoho a nechat toho?

Porsche zrychlilo a vzdálilo se od něj a Ventura pustil tlusťocha z hlavy.

Čínské peníze byly mimo jeho dosah, ale - tam, odkud přišly, jich čekalo ještě víc. Totiž, pokud mu Morrison řekl pravdu - a Ventura neměl žádný důvod podezírat ho z opaku - vysvětlil mu, kde najde to tajemství, kvůli němuž před chvílí ztratilo život více než deset lidí. A Číňané přece nebyli jediní na světě, kdo měli peníze.

Jistě, šlo o dočista pitomý obchod, obrovskou katastrofu, dokonalý příklad Murphyho zákona. Jenže teď, když už bylo po všem, Ventura si musel rozmyslet, co provede dál. Minulost už nevrátí. Kdyby člověk jel z kopce a díval se jen do zpětného zrcátka, nejspíš by do někoho narazil. Je načase dívat se před sebe.

Na tomhle všem ještě může někdo vydělat a není důvod, proč by to neměl být on sám. Dokonce by mohl nepatrně snížit cenu. Čtyři sta milionů dolarů by mu bylo k ničemu, klidně by mu stačila i polovina. Nemá smysl chovat se chamtivě, ne?

Zamířil k letišti v Burbanku. Za hodinu mu odsud odlétá letadlo. Scénáristům nejspíš potrvá o něco déle, než se z toho skladiště dostanou. Ano. Už věděl, co udělá. Nepochyboval o tom, kam zamíří.

34

Středa, 15. června
Quantico, Virginia

"Právě mi volal Julio Fernandez," řekl Jay. "John Howard už je doma."

"To bylo rychlé," řekla Toni.

Michaels přikývl. "Jo. Staří vojáci nikdy neumírají, ale ani zbytečně nevylehávají v nemocnicích, když se můžou poprat se svým osudem sami."

Seděli v zasedací místnosti na velitelství. Na stůl kdosi postavil konvici kávy a krabici se sladkostmi. Michaels vytáhl jeden kus, podíval se na něj a vrátil ho do krabice. Místo něj si vybral lískový oříšek v čokoládě. Pořádná dávka cukru a kofeinu, to přesně potřeboval, aby se mu zkazily zuby, nastartovala se cukrovka a zvedl krevní tlak, a to pokud možno všechno najednou.

Kčertu s tím. Podle toho, jak se události v poslední době vyvíjely, copak na tom vůbec záleželo? Pořádně se zakousnul do bonbonu.

"Julio říká, že Howard je natolik v pořádku, že se může vrátit zpátky do práce."

"Může si vzít pár dní dovolenou a pořádně se zotavit. Ty taky."

Jay zavrtěl hlavou. "Mně nic není. Chci u toho být osobně. Ve VR to bude mnohem méně náročné. Na síť se můžu napojit odsud nebo to můžu udělat z domova, ale někde to budu dělat určitě."

"Dobře," pnkývl Michaels. "Tak si projdeme, co už máme. Podle toho pana Fiscuse býval člověk, kterého hledáme, něco jako nájemný vrah na volné noze, nejspíš odešel z aktivní služby a před pár lety se dal na dráhu tělesného strážce. Kromě ‚Dicka Graysona' používá ještě několik dalších jmen, například Diego, Gabriel, Harbor, Colorado a Ventura. Je hispánského původu, co myslíte?"

Jay se zasmál a pak vykřikl: "Auvajs." Chytil se dlaní za bolavé žebro.

"Co je?"

"Neměl bych se smát. Podle mě nemusí být nutně Hispánec, šéfe. Tohle jsou totiž všechno jména dálnic v Los Angeles."

Michaels přikývl. "Dobrá, takže se vyzná v Batmanovi a v dálniční síti jižní Kalifornie. Co víme dalšího?"

"Nic. Díval jsem se do telefonních seznamů," řekl Jay. "Není nikde uveden a nepodařilo se nám získat jeho podobu z žádného policejního počítače. Co do elektronických záznamů se pohybuje hodně při zemi."

Michaels se podíval na Toni. Musel se jí zeptat. "Vezmeš tedy tu práci v hlavní budově, viď? Budeš pracovat pro ředitelku?"

"Já... ano."

"A informace poputují oběma směry?"

"Tak je to aspoň v popisu práce."

"Fajn. Tak se zkus podívat, co o tomhle vědí u nich."

Kdyby se jim podařilo zjistit, kdo tenhle Ventura je, kdyby se dozvěděli o jeho minulosti a zázemí, mohli by ho vystopovat. A kdyby ho našli, našli by i Morrisona.

Interkom pípl. "Ano?"

"Pane," ozvala se jeho sekretářka, "máme příchozí hovor od ředitelky pro Toni Fiorellaovou."

Michaels se zamračil. Mávl na Toni, která zvedla sluchátko na stole.

"Ano, madam?"

Ředitelka něco řekla a Toni přikývla. "Ano, madam, už jsem se rozhodla." Podívala se na Michaelse. "Vezmu to."

Alexe po těch slovech píchlo v žaludku, ale Toni byla dospělá žena, musela se rozhodovat samostatně.

"Ano, madam, poslouchám vás."

Toni zdánlivě velmi dlouho poslouchala. Michaels i Jay se ani nesnažili předstírat, že dělají něco jiného, než že čekají na konec rozhovoru.

"Rozumím. Ano, vyřídím jim to. Ano, madam, taky se těším na naši spolupráci."

Zavěsila a vypadala nervózně.

"Co se děje?"

"Zástupci šerifa z Woodland Hills v Kalifornii byli před pár minutami přivoláni k výtržnostem v jednom tamním kině. Uvnitř našli více než desítku lidí, z nichž všichni byli zastřeleni, a kromě nich hromadu scénáristů zamčených ve skladišti."

"Mrtvoly a skladiště plné scénáristů? A to se nás týká jak?"

"Jeden ze zastřelených byl identifikován jako muž jménem Čchen Ho Wu, registrovaný zahraniční lobbista, kterého kontrašpionážní oddělení FBI označuje jako pravděpodobného čínského špiona."

"Aha. No a?"

"Další z mrtvých byl identifikován jako doktor Patrick Morrison."

"No dohája," pronesl Jay. Pak se na chvilku zamyslel a řekl: "Ale tím je náš problém vyřešen, ne? Mrtví lidé negenerují rádiové přenosy."

Toni promluvila dříve, než to stihl Michaels. "Předpokládáš ovšem, že před svou smrtí nikomu neřekl, jak to dělal."

"No, možná to neřekl Číňanům. Možná ho hledali, protože jim došlo, že právě on stojí za těmi útoky, které zasáhly jejich obce. Dostihli ho, došlo k přestřelce a je konec."

"To je moc snadné," řekl Michaels. Stiskl knoflík na telefonu. "Sežeňte mi letenku na nejbližší let do Los Angeles."

"Nejsi žádný agent z terénu, Alexi," řekla mu Toni. "FBI se o to postará sama, ty přece nemůžeš..."

"Ale můžu," skočil jí do řeči. "Portland zasáhl nějaký prapodivný vraždící paprsek, velitel mého útočného týmu je v posteli s prostřeleným břichem, můj hlavní počítačový odborník právě dostal příšerný nářez - a to nemluvím o tom, že člověk, co je za to zodpovědný, seděl v mé kanceláři a já jsem ho nechal

odejít. Je to od samého začátku průser jako barák."

"Nevěděl jsi..."

"Jenže teď to vím. Jestli chceš informovat svou novou šéfku, že překračuji své pravomoci, fajn, jen do toho. Klidně si můžu vzít na pár dní volno, když to nepůjde jinak."

"To nemusíš," řekla. "A jestli chceš, pojedu s tebou."

Velice pečlivě přemýšlel, co teď řekne. Napadlo ho, že by nemusel říkat vůbec nic, ale pak to zavrhl: "Tohle je problém Net Force, Toni, a já myslím, že Net Force by se o to měla postarat sama."

Toni zamrkala. "A já už jako součástí Net Force nejsem, rozumím tomu dobře, jo?"

"Řekla jsi to ty, ne já."

Přikývla. "Aha."

Neměl radost z toho, jak se cítil, netěšil ho její neradostný výraz, ale jednou to na povrch vyplynout muselo, a raději dříve než později. Snad se jim povede zachránit jejich vztah; rozhodně v to doufal. Jenže v práci se to změnilo. Nikdy už to nebude stejné jako dříve. Jestli už pro něj Toni nebude pracovat, fajn, v pořádku, naučí se s tím žít. Jestli má hlásit všechno, co Alex udělá, někomu jinému, Michaels potřebuje mít aspoň minimální kontrolu nad tím, co jí dovolí vidět a slyšet. Jestli se ředitelka rozhodla držet ho na uzdě, proč ne, je to její rozhodnutí. Nikde nestojí psáno, že on jí to musí usnadnit. Toni se rozhodla svobodně. Teď se s tím oba budou muset naučit žít.

Ve vzduchu nad severní Kalifornií

Ventura se nervózně rozhlédl kolem sebe. Nikdo se na něj nedíval, nevšiml si, že by ho někdo sledoval, ale nemohl se zbavit pocitu, že něco... nesedí. Byl neustále ve střehu, rozhlížel se, poslouchal, neustále se soustředil, ale nevšiml si ničeho, co by ho mělo trápit, ale i tak mu něco pořád vadilo.

Podíval se na hodinky. Možná je to tím letem. Trápilo ho, že sedí v kabině první třídy...

"Smím vám něco nabídnout?"

Ventura se na mladou letušku vlídně usmál. "Ne, děkuji." Objednal si přes internet letenku do business třídy s pomocí jedné z desítky falešných totožností, které měl neustále u sebe, ale let byl obsazený, a než se dostavil k odbavení, poslední volná místa zbyla v první třídě. Obvykle první třídou nelétal; úplně vpředu nebylo tak snadné splynout s davem. Jenže kdyby trval na tom, že chce za každou cenu letět v turistické třídě, vyčníval by ještě víc - kdo na světě by odmítl místo v první třídě bez příplatku? - a jemu šlo o to, být co možná nejméně nápadný. Chtěl se stát jen dalším obchodníkem středního věku, neudělat nic, čím by se mohl zapsat do něčí paměti, a doufal, že snad letušce nebude připomínat jejího oblíbeného strýčka.

Letuška odešla a Ventura se podíval ven na zem. Let z Los Angeles do Seattlu trval asi tři hodiny. Po přistání si vypůjčí auto a odjede do Port Townsendu, to jsou další asi tři čtyři hodiny - včetně rezervy nutné pro trajekt, navíc se nechtěl přiblížit úplně nejkratší cestou. Na místo tedy dorazí večer, ale takhle daleko na severu se v létě nestmívá dříve než asi v půl desáté až v deset. Takže nemusel vůbec spěchat, protože noc byla jeho spojencem. Bude mít plno času zastavit se někde na večeři, připravit se a provést úkol.

Podíval se z dvojitých plastových oken letounu. Daleko před sebou viděl vysokou zasněženou horu. Že by Shasta? Nejspíš.

Ventura odhadoval, že místní úřady v Los Angeles už touhle dobou asi odhalily ten zmatek v kině, a pokud ano, už určitě identifikovali doktora Morrisona. Vzhledem k tomu, jak horečně se federálové zajímali o Morrisonovu osobu po přestřelkách na Aljašce, jistě se na případ velmi rychle vrhnou. Přemýšlel, jestli nemá jeho tělo odtáhnout pryč a zbavit se ho, ale jelikož

byl ten člověk po smrti, a tedy mimo jeho zodpovědnost. z taktických důvodů bylo mnohem rozumnější nechat je, aby ho našli. Ujistil se, jestli Morrison má svou peněženku stále v kapse, jen aby vše ještě více urychlil. Přímé pátrání se tím nepochybně zastaví a federály možná úplně hned nenapadne hledat Morrisonovy komplice.

Číňany tím nepochybně nezpomalí. Wu jistě sdělil své zprávy i lidem mnohem výše postaveným - Ventura si neuměl představit, že by ta proradná vláda dala tomu muži stovky milionů dolarů a řekla mu, ať s nimi dělá co chce, aniž by se nejprve nepřeptala na každičký detail toho, co má koupit. Číňané si jistě velice rádi popovídají se všemi, kdo s tím obchodem přišli do styku. Jakmile se dozvědí, že Morrison je po smrti, bude jim opravdu velmi horko. Ventura pak bude nepochybně figurovat na předních místech seznamu lidí, s nimiž budou chtít pobesedovat.

Federálové asi zruší svůj dohled nad Morrisonovým domem, jakmile jim dojde, co se s vědcem stalo - mrtví muži se na vlastní pěst moc neprocházejí a Morrison se teď může vrátit domů jedině v rakvi. Venturův tým už byl pochopitelné dávno v prachu, všichni zmizeli, jakmile se Ventura dozvěděl, že člověk, kterého postřelil na Aljašce, byl od okresní policie, nikoli čínský agent, a že tedy lze předpokládat, že s Morrisonovou ženou si brzy přijedou promluvit další federálové. Svému klientovi neřekl nic, ten se domníval, že jeho krásná mladá žena je stále pod ochranou - nemělo smysl mu přidělávat ještě větší starosti.

Federálové si pravděpodobně budou chtít promluvit s vdovou po Morrisonovi a Číňané tuto mladou dámu jistě také navštíví, ale jelikož ona nic nevěděla, jen těžko by mohla jedněm i druhým něco říct. Jakmile to čínští agenti pochopí, nejspíš odejde za svým zesnulým manželem, ale to nebyl Venturův problém - pokud se v domě neocitne ve chvíli, kdy se ozve volání žlutého nebezpečí.

Žluté nebezpečí. Usmál se. Nebyl žádný rasista. Jistě, před lidmi, jako byl Buvol Smith, se tvářil, jako by jím byl, aby je ujistil, že je vstřícný vůči jejich názorům, ale jinak mu bylo úplně jedno, jakou má kdo kůži nebo pohlaví. Pracoval s lidmi všech ras, s muži i ženami, jediné kritérium, které v jeho výběru rozhodovalo, byla schopnost odvést co nejlépe svou práci. Když člověk dokázal stisknout spoušť ve správný okamžik a zasáhnout cíl, pak ať je třeba zelený hermafrodit s růžovými proužky, to mu bylo jedno. Termín "žluté nebezpečí" poprvé vyčetl ve starých knihách Fu Manchu, tedy v materiálu, který byl sepsán v době, kdy byl rasismus standardním názorem, a nikomu to nepřipadalo nijak zvláštní.

Pro tento druh práce většinou Ventura požadoval rozvážný postup beze spěchu. Seznámil by se s terénem, vypozoroval by zvyky, kdo kam, kdy a jak chodí, a nepohnul by se, dokud by všechno neodpovídalo jeho představě. Čím víc člověk ví, tím menší prostor zbývá pro překvapení. Takový luxus si teď ale nemohl dovolit. Musel postupovat rychle, odvést svou práci a nechat vše být. Měl k dispozici peníze, kvalitní doklady a věděl o bezpečných místech, kde se mohl ukrýt do doby, než by stihl zapracovat na dlouhodobějších plánech. Když člověk žije současností, neznamená to, že nedokáže o budoucnosti ani přemýšlet; jen to znamená, že v budoucnosti nežije.

Říkal si, že jeho postavení je poměrně dobré. Stále se ale nemohl zbavit nepříjemného napětí, pocitu, že je jako brouk pod mikroskopem. Jako by se každou chvíli mohlo nad kukátkem sklonit nějaké obří oko a zadívat se na něj. Takové pomyšlení ho netěšilo.

Ale co. Člověk se snaží pracovat ze všech sil, a o to jde; na ničem jiném nezáleží.

Od letiště v Seattlu jej dělila asi hodina letu. Ještě si stihne odpočinout. Kdo ví, kdy bude mít další příležitost. Začal pomalu a zhluboka dýchat.

Do tří minut usnul.

35

Quantico, Virginia

Toni se vydala do malé tělocvičny, aby ze sebe setřásla napětí a vztek, který pociťovala. V jednom rohu stál muž v brýlích s ocelovými obroučkami, tričku a cyklistických šortkách a cvičil jógu, jinak tu bylo prázdno. Rychle zvládla běžné protahovací cviky, zahřála se a začala procvičovat djuru, trénovala trojúhelník, tiga. O půl hodiny později, když skončila, věnovala se práci nohou ve čtverci, langka na sliwa.

Pohyby přicházely samy, po mnoha letech takřka automaticky, i když byla myslí někde daleko.

Alex se na ni zlobil, o tom nebylo sporu. Ale co vlastně čekala? Že se na ni usměje, pohladí ji po tváři a bude jí blahopřát? Snažila se to vidět z jeho hlediska, ale věděla, že tentokrát se jí to nepodaří. To bylo to nejlepší. Když pracovala pro něj, tento pracovní vztah jim nadělal dostatek potíží, ještě než odjeli do Londýna; nechoval se k ní stejně jako k ostatním členům skupiny Net Force, snažil se ji chránit, a to se jí nelíbilo, aspoň v práci ne. Takže co, než si Alex zvykne na její novou práci, bude chvíli trochu nepříjemno. Nelíbilo se jí to, ale zdálo se, že by to takhle mohlo fungovat.

V delším časovém horizontu, říkala si neustále, to pro ně bude lepší. Dostanou příležitost chovat se k sobě navzájem více jako rovnocenní partneři, osobní vztah nebude v pracovním životě nijak snižován.

Jo, ale v delším časovém horizontu budeme přece všichni pod drnem, ne? Co se stane, až po pár měsících, kdy si ani jeden z vás neužije žádnou radost, vás oba přejede autobus, až budete přecházet přes ulici? Jak by tohle zapadlo do tvého plánování "v delším časovém horizontu"?

Toni se zastavila a zadívala se do zrcadla na protější straně tělocvičny. Houby. Nic takového teď rozhodně nemůžu potřebovat.

Jenže - jak by tomu šlo pomoci? Co jiného může udělat? Něčím se přece živit musí, ne?

Vzdychla a vrátila se k tréninku.

O pár minut později si uvědomila, že jogín dokončil svůj trénink a odešel, ale že místo něj přišla trojice jiných mužů. Dva z nich měli na sobě dresy karatistů, třetí měl tmavomodrou teplákovou soupravu FBI. Jeden z karatistů měl kolem pasu hnědý pásek, aby se mu nerozevíralo gi, druhý měl černý pásek. Dívali se na ni. Dívali se a usmívali. Muž v teplácích se naklonil a něco ostatním dvěma řekl.

Pentjak silat nebyl nijak úchvatný styl; spousta používaných pohybů nemohla nezasvěceným připadat nijak ohromně. Když tady naposledy stál nějaký člověk praktikující jiné bojové umění a díval se na její trénink, dopustil se té chyby, že pronesl několik primitivních poznámek nahlas. Když k tomu došlo, Toni měla zrovna hodně špatný den - i když ne tak špatný jako ten dnešní - a ukázala tomu mluvkovi, že to, co dělá ona, je v mnoha ohledech o hodně výš než to, co ví o soubojích on. Pro toho muže to byl velmi bolestivý zážitek.

Poučení, které si odnesla ona, také bolelo.

Nechtěla přemýšlet o tom, co se s tím mužem stalo později, ale nemohla si pomoci. Rusty se stal jejím studentem, pak milencem, byť nakrátko, a v přímé souvislosti s tím přišel o život.

Vzhledem k tomu, jaký dosud prožívala den, šance dát za vyučenou některému z té trojice - nebo všem - pokud by z nich vypadlo něco otravného, by jí asi udělala dobře. Takové myšlenky nepatřily k ničemu, co by se dalo nazvat sebeobranným stavem myslí, jenže silat nebyl obranným stylem, ale bojovým, navíc existovaly různé úrovně agresivity.

Toni přerušila své cvičení a došla k trojici.

"Dobrý den," řekla. "Můžu vám nějak pomoci?"

Muž v teplácích byl z nich nejstarší; měl krátké a vlnité šedivé vlasy. Usmál se a krátce se jí uklonil. "Ne, madam," řekl. "Jen jsme tady obdivovali vaše umění, guru. Sílat tjimande?"

To ji překvapilo. Verzi sice neuhodl přesně, ale věděl, že jde o silat, a měl dostatek úcty a porozumění, že ji oslovil "guru". No tohle.

"Tohle je serak," opravila ho. "Ale pochází ze západní Jávy stejně jako tjímande. Udivuje mě, že jste to poznal."

"Kdysi jsem pracoval se starým holandským učitelem kuntao v San Diegu," řekl. "Jako chlapec prošel krátkým výcvikem sílatu. Můj učitel JKD též měl jistý výcvik tygřího stylu, harimau."

Toni přikývla. JKD - jeet kun do, způsob zastavující pěsti - byl styl, který vynalezl zesnulý Bruce Lee. Šlo o systém hybridní, a ačkoli neměl moc okázalých pohybů, hodně jich bylo založeno na wing chun, který někteří lidé aspoň povrchově považovali za silat. Bojovníci wíng chun aspoň teoreticky věděli, co tvoří jejich základní linii, ačkoli ji podle norem seraku dodržovali jen velmi povrchně...

Pokud tenhle kudrnáč věděl dost, aby poznal a projevil uznání vůči tomu, co cvičila, nejspíš ji nebude chtít složit na zem, aby udělal dojem na své kamarády. Bojovníci silatu se moc nevěnují tréninkovým soubojům, což ostatně platí i pro bojovníky JKD.

Ale co. Škoda. Zrovna měla takovou obrovskou chuť nakopat někoho do zadku.

A něco bude muset udělat, protože jinak asi pukne.

No jo, jenže - co?

Woodland Hills, Kalifornie

Než Michaels dojel ke kinu, byla už sice tma, ale mnoho k vidění tady stejně nezbylo. Po pravdě řečeno vlastně neměl žádný rozumný důvod, aby sem jel, leda aby si prohlédl místo činu - v tom stavu, v jakém se nacházelo - na vlastní oči. Všichni, kdo tak či onak stáli za těmito činy, už byli nejspíš dávno pryč.

Všechna těla byla odvezena, scénáristé podali výpovědi a mohli odejít a místní policie stále nedokázala pochopit, co se vlastně stalo. Agent FBI, který se s Michaelsem setkal, byl mladý muž s nižší funkcí, ale ochotně mu řekl, co si myslel. Jmenoval se Dixon.

Michaels se s agentem Dixonem protáhl pod žlutou páskou ohraničující místo, prošli dveřmi a zamířili do nitra budovy.

"Víme asi tolik," řekl Dixon. "Mrtví muži, všech třináct, byli zastřeleni přímo v kině. Zatím jsme identifikovali šest z nich..." podíval se na počítač... "Wua, Morrisona, scénáristu jménem C. B. Shane a tři muže se záznamy v rejstříku trestů: dva Američany s vietnamským původem, Jimmyho Nguyena a Phuka Khieva, pak muže jménem Maxim Schell. Nguyen, Khiev, Shell a Morrison měli u sebe ruční zbraně. Nguyen držel svou v ruce, Khievova ležela na zemi pod jeho tělem, Shell měl svou stále v opasku. Nikdo z nich nevystřelil, ale někteří z ostatních zabitých to stihli.

Morrison měl svou zbraň, malou dvaadvacítku, sevřenou v prstech se zcela vystříleným zásobníkem. Pokud víme, nábojem ráže .22 nikdo zasažen nebyl. Ještě jsme neprověřili totožnost ostatních mrtvých, ale i ti měli všichni u sebe zbraň."

"Takže co se tady podle vás semlelo?" zeptal se Michaels.

"S jistotou to tvrdit nemůžeme. Oběti byly zastřeleny převážně do zad nebo do týla, takže to odhadujeme na nějakou léčku. Co jiného nás taky mohlo napadnout, když jsme našli desítku ozbrojených mužů, z nichž většina nestihla ani jednou vystřelit, než je někdo zneškodnil, takže tady nejspíš muselo být i hodně jiných lidí, kteří měli tu střelbu na svědomí. Lékaři ještě nestihli

prověřit všechny vzorky krve, ale podle rychlých předběžných údajů se dá říct, že i pár ostatních bylo zasaženo a krvácelo, ale nikdo z nich tu nezůstal."

"Ježíši."

"Kdyby nám svou pomoc nabídli, rádi ji přijmeme. Vás ale taky určitě něco napadá. Nemáte pro nás něco?"

Michaels se zamyslel. Toni to ředitelce řekne tak jako tak, teď to má v popisu práce, takže je celkem jedno, jestli to bude vědět i Dixon. "Morrison měl v ruce jistá velmi hodnotná data a použil je proti Číňanům. Domníváme se, že ho možná kvůli tomu chtěli dopadnout. Možná ho tady nachytali."

"O jaká data šlo?"

"Promiňte, ale to je jen pro úzký okruh lidí."

Dixon zavrtěl hlavou. "To se mi nezdá. Všichni mrtví lidi seděli na zadku, když došlo ke střelbě. A podle vyslechnutých scénáristů bylo v sále naprosté ticho, dokud kdosi nekřikl ‚Zbraň!' V tom okamžiku se rozpoutalo hotové peklo. Podle mě šlo spíš o vyjednávání než o souboj."

"Muselo to tady vypadat hrozně."

"Jo. Ale někteří scénáristé byli víc naštvaní kvůli tomu, že neviděli ten film, než kvůli tomu, že tu umřelo několik lidí. Vítejte v Los Angeles."

Michaels přemýšlel o Dixonových slovech. Nějaké vyjednávání. Ano, vše tomu nasvědčuje, že? Proč by ale Číňané vyjednávali s člověkem, který pozabíjel lidi ve dvou čínských vesnicích?

Možná chtěli, aby jim řekl, jak to udělal. Třeba mu za to dokonce chtěli i zaplatit.

No, pokud vyjednávání vedl Wu, tak moc dobrou práci neodvedl, to je jisté. A Morrison už toho taky moc nerozjede.

Paříž, Francie

Jay se rozvalil v proutěné židli před Café Emile, díval se na Champs Elysées nedaleko od Vítězného oblouku. Z malého porcelánového šálku upíjel černé hořké espresso a usmíval se na dvojice, jež se procházely kolem něj. Válka skončila před více než dvěma lety, nacistická okupace už byla historií. Poválečná Paříž na jaře byla mnohem příjemnějším místem než obchod s armádními přebytky v jakémkoli ročním období.

Přišel k němu Henri, číšník. V ruce nesl malou papírovou tabulku. Uklonil se před Jayem způsobem servilním i povýseneckým zároveň a napřáhl k němu tabulku. "Tady je pro váz sesnám, co vy chtěl, pane Gridle."

"Merci." Jay si vzal papír a mávl na Henriho, že může jít. Podíval se na seznam, přelétl očima řadu jmen - ne... ne... no tohle... počkat!

Jay se napřímil, bouchl do stolku a vylil espresso. Ano! To je ono!

Hlasitě luskl prsty, čímž upoutal Henriho pozornost. "Garcon! Voulezvous bien m'indiquer oú se trouve le téléphone? Je désire appelez faire!"

Henri se na Jaye ušklíbl. "Raci vy by mjel prakovat na vyzlovnost a gramatika, monsieur!"

Ten arogantní pitomec věděl, že ho žádá, aby mu řekl, kde je tady telefon, že si potřebuje zavolat, ale nejprve se rozhodl opravit Jayovu francouzštinu.

"Monirez du doigt, kreténe?

Henri odbyl Jayovu urážku pokrčením ramen a udělal, o co ho Jay žádal - ukázal směrem ke kavárně.

Jay se zvedl a odběhl hledat telefon.

Středa, 15. června
WoodlandHills, Kalifornie

Michaels večeřel v hotelu, a když mu pokojová služba přinesla kuřecí sendvič, navrchu byly fazolové klíčky. No jistě, jak jinak. Byl přece v Los Angeles.

Bezmyšlenkovitě pojídal sendvič, ani nevnímal jeho chuť. Byl v háji a nevěděl, kam se teď vrtnout. Toni měla naprostou pravdu, nebyl žádným agentem z terénu. Nemohl jen tak sednout na letadlo, zaletět se podívat na místo činu a čekat, že přijde na nějaké zázračné rozuzlení, které místním policistům a vyšetřovacímu týmu FBI prostě dosud nebylo jasné. Už se poučil. Jenže měl pocit, že to místo musí vidět na vlastní oči, doufal, že se tak v jeho nitru něco rozběhne.

No, nerozběhlo. Takže teď seděl v hotelu u Los Angeles, pojídal kuřecí sendvič s fazolovými klíčky a neměl sebemenší ponětí, co dál.

Virces, který ležel na nočním stolku vedle postele, se rozzářil a hlásil mu, že je prohnilý až na kost. To bude asi Toni, pomyslel si Michaels, chce mu říct, co je za hlupáka. V této chvíli byl odhodlán s ní i souhlasit.

Na malém displeji té víceúčelové hračky se ovšem neobjevila Tonina tvář. Objevil se tam Jay Gridley.

"Co se děje, Jayi?"

"Myslím, že ho mám, šéfe."

Michaels zíral na virces. "Cože? Jak? Kde?"

"Prozkoumal jsem všechny obchodní lety odlétající z jižní Kalifornie za uplynulých dvanáct hodin. Z letišť Burbank, LAX, John Wayne a Orange County."

"A našel jsi Venturu?"

"Ne. Ale našel jsem jistého pana B.W. Coronu."

"Nechápu..."

"To je jméno další dálnice, šéfe."

"Není to trochu přehnaná spekulace?"

"Třeba ne. Ten člověk si objednal před dvěma dny zpáteční letenku do Seattlu. Původně měl letět dnes večer, ale zavolal na letiště a posunul svůj odlet o něco dříve. Zpáteční let je otevřený."

"Nechápu, proč by to teď mělo být jasnější."

"No tak dobře, poslouchej. Plánoval, že odletí dneska večer, ale došlo k jistému problému, například přestřelce, takže musel odletět rychleji."

"Ale ten tvůj pan Corona plánuje, že poletí i zpátky."

"Když někdo utíká, nikdy si nekupuje letenky na cestu jenom tam, to je jako červený prapor, na to se policie dívá jako první."

"Ale proč by používal jméno, které bychom mohli znát?"

"Protože neví, že všechna jména dálnic byla zkompromitována. Neví, že jsme sebrali jeho kámoše z toho obchodu s přebytky ve Washingtonu, takže proč by se zbavoval neprůstřelných dokladů?"

"Pořád mi to připadá moc přitažené za vlasy."

Jay promluvil hlasem noční televizní reklamy. "Ale počkejte, počkejte, ještě neobjednávejte, poslechněte si tohle!"

Na obrazovce vircesu, jakkoli byla malá, Michaels díky jasnému rozlišení viděl velice zřetelně Jayův úsměv.

"Podíval jsem se na půjčovny aut na letišti v Seattlu. Jistý pan B.W. Corona vpochodoval do Avisu, neměl žádnou rezervaci, ale půjčil si středně velký dodge deset minut poté, co letadlo z Los Angeles dnes odpoledne dosedlo na zem. Máš v pokoji počítačový terminál, šéfe?"

"Mám."

"Tak do toho připoj virces, chci ti něco ukázat."

Michaels pustil terminál, zapnul obrazovku a připojil infračervený vysílač a přijímač signálů do svého vircesu. Na počítačové obrazovce hotelového systému se objevil Jayův obličej. "Vidím tě na monitoru v pokoji," řekl Michaels.

"Tak vydrž."

Jayův obličej vystřídal digitální snímek detailu kalifornského řidičského průkazu.

"Tohle je ze skeneru, co mají v Avisu. Skenují si všechny řidičáky."

Muž na hologramu měl krátké vlasy, ale na tváři plnovous. Že by tohle byl

Ventura?

Michaels ho nepoznával. "Nevidím v něm člověka z našeho archivu."

"Na plnovousy se nevztahuje žádný zákon. Můžeš si ho nechat narůst, vyfotit se a pak se oholit. Ale na ten snímek zapomeň."

Michaels už pročítal informace na průkazu. Nedostal se dál než ke jménu. "Ty zmetku jeden! Proč jsi mi to neřekl hned na začátku?!"

"Ale no tak, šéfe, to nevíš, že nejlepší věci je ideální nechávat až na konec? Mám zavolat policii státu Washington a nechat ho sebrat?"

"Počítám, že víš i to, kde teď je?"

"Jistě."

"Doopravdy?"

Jay se usmál. "To si nech vyprávět. Avis má do svých aut nainstalovaná sledovací zařízení. Co kdyby se totiž někdo rozhodl auto ukrást, místo aby ho vrátil? Takhle stačí, když vytočí jedno číslo a zapne se malá vysílací jednotka připojená na baterii v autě. Ta potom vyšle signál GPS chlapcům v Brink's, a oni ti naprosto přesně řeknou, kde je to auto v tuto chvíli." Znovu promluvil jako reklamní agent z televizní upoutávky. "Tak co, kolik byste za to zaplatili teď?"

"Do háje." Michaels se podíval na monitor. Jméno na řidičském průkazu ho přesvědčilo. Iniciály B.W. znamenaly "Bruce Wayne". A každý, kdo četl komiksy, díval se na kreslené seriály v televizi nebo sem tam zašel na dobrodružné akční filmy do kina, věděl, že Bruce Wayne byl tajnou totožností Batmana, učitelem a starším partnerem Robina, zázračného chlapce alias Dicka Graysona.

Pokud tohle nebyl člověk, po kterém šli, pak došlo k neuvěřitelné shodě náhod.

"Dobrá, Jayi, dostal jsi mě. Co bude třeba udělat, abychom tu půjčovnu přemluvili, aby nám poskytla informace o pohybu toho vozu?"

"Už je to zařízeno, šéfe. Chceš si tipnout, kam má namířeno?"

"Dám se poddat."

Jay se znovu zasmál.

36

Středa, 15. června
Port Townsend, Washington

Když Ventura dorazil do malé výletní obce Port Townsend, bylo už skoro devět hodin večer. A ačkoli měl k dispozici mapy GPS, které mu spolu s elektronickými hlášeními zasílali jeho lidé, půl hodiny jezdil kolem a snažil se zvyknout si na zdejší silnice. To ospalé město umístěné na pevninské šíji zasahující do Puget Soundu bývalo kdysi dávno bránou do amerického severozápadu ve směru od úžiny Juana de Fuky. Tyto slavné dny už byly dávno pryč, turisté se sem teď jezdili dívat na některé skvělé příklady viktoriánské architektury, které ještě v zemi zbyly. Ventura zde byl i ve dne a měl pocit, jako by se někdo vrátil v čase, vzal část San Franciska před velkým zemětřesením v roce 1906 a přenesl ji sem. V některých z těch větších a honosnějších starých domů teď sídlila obchodní zastoupení nebo ubytovny pro turisty, ale velká většina z nich stále sloužila jako rodinné domy. U pobřeží na příjezdové cestě do města stála dosud funkční papírna, ale jinak tu moc průmyslu nebylo.

Hlavní tah do centra se jmenoval ulice U Vody, kde většina stojících domů pocházela z přelomu století. Na konci ulice stála restaurace a malé přístaviště, v němž kotvilo několik velmi dobře udržovaných dřevěných loděk.

Na strmém útesu nad centrem vedla Vavřincova ulice, která směřovala z centra ven. Zde stály obchody, kino a ostatní drobné obchůdky. Z této ulice

vedla Taylorova ulice k Fosteru, kde stál Morrisonův dům. O kousek dále na sever byla stará vojenská základna Fort Warden, teď však sloužila jako park, kde jste si mohli pronajmout bývalý dům důstojníka nebo poddůstojníka a pár dní se potulovat po okolí a prohlížet si dávno opuštěné bunkry. Morrison si nekoupil jeden ze starých viktoriánských domů, ale skromnější kamenný dům postavený ve dvacátých letech. Podle průzkumu Venturových lidí nebyl tento dům nijak laciný, ale ani přehnaně drahý, protože ho zakoupil ještě před velkým rozmachem nákupů realit v obci. Domy, které se zde před třemi lety prodávaly za dvě stě tisíc, teď stály o polovinu víc. Město leželo mimo hlavní pásmo silných dešťů, a ačkoli tady pár kapek spadlo a vítr tu také foukal, rozhodně to bylo méně než ve zbytku severní části státu Washington. Mnoho lidí se rozhodlo, že tohle je ideální místo, kam by se mohli odklidit a prožít svá nejlepší léta.

Po zběžné průzkumné cestě Ventura našel nonstop otevřenou restauraci a objednal si pozdní večeři. Nikam nespěchal, a když dojedl, zaparkoval v centru a našel přeplněnou hospodu. Koupil si pivo a pomalu popíjel, aby zabil víc času. Odešel kolem tri čtvrtě na jedenáct a nepromluvil předtím s nikým jiným než s číšnicí.

Takhle pozdě v noci a s ohledem na velmi slabý provoz - byl takřka nulový - Ventura neprojel kolem Morrisonova domu ani jednou. Kdyby dům sledovali lidé z čínské strany nebo kdyby se tam zdržoval nějaký federál, projíždějícího auta by si jistě všimli, jelikož by nejspíš šlo o první vůz, který by za uplynulou hodinu či dvě viděli. Věděl, kde ten dům stojí, věděl, jak se k němu dostane a že bude mnohem méně nápadný, když půjde pěšky, pokud samozřejmě nebude pochodovat prostředkem silnice se zapálenou pochodní v ruce.

Než dorazil na místo, ještě musel něco koupit. Na silnici do centra stál velký supermarket, nic obrovského, ale přece jen poměrně velkého. Zastavil se zde a koupil si černé džíny, černou košili s dlouhým rukávem a tmavomodrou větrovku a ještě černé tenisky s tenkou podrážkou. Když odešel z baru, na jedné veřejné toaletě v centru se převlékl, nové oblečení si navlékl pod své světle šedé kalhoty a bílou košili. Toalety stály nedaleko od policejní stanice, kde v tu dobu seděli jen dva lidé ve službě.

Auto zaparkoval pět bloků od Morrisonova domu, zařadil se k dalším zaparkovaným vozům. I kdyby nějakého bystrozrakého hlídkujícího policistu napadlo, že tohle auto nepatří nikomu, koho z téhle ulice zná, nejspíš by si řekl, že to je asi nějaká návštěva. Vypůjčené auto s washingtonskou poznávací značkou nebylo zvlášť nápadné.

Pod větrovkou měl coonana - bylo poměrně chladno, takže lehká bunda se dala snadno obhájit, což však neplatilo o dvou košilích a dvojích kalhotách - v jedné kapse větrovky měl sadu paklíčů a náhradní zásobníky, ve druhé malou baterku. V tuto noční dobu si ho nejspíš nikdo nevšimne. Neustále měl na paměti, že se jmenuje B.W. Corona, je ženatý, má dvě děti a chystá se navštívit svou rodinu, která je zde na dovolené. Ubytoval se v jedné ubytovně nedaleko od centra - jméno si nepamatoval, ale je to ta velká viktoriánská stavba na rohu, víte? - a teď se šel projít, protože nemohl usnout.

Hlavní lest ovšem spočívala v jeho vystupování. Policista by mohl zastavit někoho, kdo přebíhá od jednoho stínu ke druhému, ale turista, který jde po ulici, vzbudí mnohem menší pozornost a bude se na něj nahlížet úplně jinak. Dokud se Ventura nedostane do blízkosti svého cíle, bude se chovat právě tak - jako turista. Místního policistu by asi nic jiného nenapadlo. A až se začnou zavírat bary, většina hlídkových vozů bude právě u nich - a pátrat po opilcích.

Jakmile dojde asi na blok daleko od cíle, sundá si tu bílou košili a světlé kalhoty a stane se z něj nindža, zcela splyne s nocí. Bude ve tmě neviditelný. Kdyby ho přece jen nějaký policista zahlédl, pak by to byla jeho veliká chyba.

V této fázi hry rozhodně nemohl dopustit, aby o něm mohl kdokoli cokoli

prozradit.

Najde si klidný úkryt a počká, dokud vdova po Morrisonovi nepůjde spát. Pak teprve vyrazí kupředu.

Vypůjčené auto čekající na letišti v Port Townsendu byl šest let starý datsun, který si zoufale říkal o seřízení. Nic jiného prý nemají, tvrdil mu člověk z kanceláře Rent-a-Beater. Posledního dobrého dodge si někdo vypůjčil před necelou půlhodinou. Obchod dohodli přes telefon, půjčovna aut už byla zavřená a klíčky byly za stínítkem.

Žijí tu důvěřiví lidé. Jenže na druhou stranu, aby si někdo vypůjčil takovouhle rachotinu, musel by to svezení potřebovat hodně zoufale.

Datsun supěl a poskakoval po ulicích, hrozně se kolébal a několikrát se málem zastavil. Přístroj GPS na přístrojové desce nefungoval, ale v přihrádce u spolujezdce byla ohmataná a umaštěná papírová mapa, s jejíž pomocí a díky GPS ve vircesu se Michaelsovi podařilo najít adresu, kterou chtěl.

Věděl, že Ventura zamířil právě sem. Jay sehnal údaje GPS od Brink's a Port Townsend nebyl zrovna městem, přes které by se dalo projet ještě někam jinam, pokud jste nechtěli nasednout na trajekt a zamířit na ostrovy San Juan. Kolem deváté hodiny dorazilo Venturovo vypůjčené auto do města, ještě v jedenáct hodin bylo stále tu, ale Michaels si musel pospíšit, protože už takhle možná přijel pozdě.

Když se člověk zamyslel, tohle město nebylo až tak zapadlé. Bydlel tady doktor Morrison, a necelou hodinu po odhadovaném čase jeho smrti jistý muž vystupující pod jménem Corona, který jako by z oka vypadl bodyguardovi zesnulého pana doktora, nasedl na letadlo letící tímto směrem. Jistě že mohl v tomto městě navštívit jiná místa, to byla pravda, ale to by byla jen další podivuhodná shoda náhod.

V Morrisonově domě tedy muselo být něco, po čem Ventura/Corona šel, něco, kvůli čemu se vyplatilo ihned nasednout na spěšný let a dorazit sem. A co mohl Morrison ukrývat cenného? No, to bylo samozřejmě nasnadě.

Ale třeba to bylo i jinak. Třeba sem přijel ze zcela odlišného důvodu, ale Michaels si zrovna nedokázal žádný takový důvod vybavit.

Michaels mohl zavolat místní policii, vyžádat si pomoc místního šerifa a možná i několika zástupců státní policie, obklíčit Morrisonův dům a sbalit Venturu, jakmile se ukáže. Jak prosté.

To udělat mohl, ale nechtěl toho člověka vyplašit. Kdyby po tomto klidném malém městečku pochodovalo uprostřed noci deset policistů, Ventura by musel být slepý, aby si jich nevšiml. Michaels tedy naplánoval, že najde Morrisonův dům, ukryje se někde, odkud na něj uvidí, a počká. Až se Ventura objeví, pak přivolá kavalerii. Dá mu náskok, aby našel to, kvůli čemu sem třeba přišel, ušetří tak Net Force čas a nebudou to muset hledat sami. Pokud je Ventura už uvnitř, jakmile Alex uvidí, že vychází z domu, zavolá na příslušná místa. Ventura by sice mohl utéct, ale nemůže se ukrýt, aspoň pokud bude stále mít to vypůjčené auto. A to auto, říkal Jay, parkuje nedaleko odsud a je tam už nejméně patnáct minut.

Michaels rozhodně neměl v úmyslu pokoušet se zajmout toho muže na vlastní pěst. Ventura postřelil Johna Howarda, a generál rozhodně nebyl žádný nešika, pokud šlo o střílení, vedl si mnohem lépe než Michaels. Alex u sebe ani žádnou zbraň neměl, jen standardní taser, a ačkoli ten dokázal jedinou ranou srazit člověka na kolena, na takový zásah bylo potřeba dostat se hodně blízko. Neměl sebemenší chuť postavit se velmi zkušenému vrahovi, který byl jednoznačně lépe vycvičen a mnohem zoufalejší než on. Kdepak, Michaelsův útočný tým čekal pět minut daleko od cíle - blíž raději nešli, aby Venturu nevyplašili - stačilo jen, aby vydal příslušný signál. Podívá se, a až si bude jistý, že ten muž je na místě, zavolá pomoc. Net Force si aspoň připíše nepatrnou zásluhu na jeho polapení. A když budou mít štěstí, jako přídavek dostanou i popis paprsků na kontrolu mysli. To by bohatě napravilo všechny jeho dosavadní přehmaty.

Podíval se na mapu. Ještě pořád byl pár mil od cíle. To by klidně mohl provést ten telefonát, který už dlouho odkládá. Stiskl knoflík, aby vytočil Tonino číslo. Než zaznělo jediné zazvonění, ozvala se nahraná zpráva.

"Ahoj, dovolali jste se Toni Fiorellaové. Zanechte zprávu a já se vám ozvu, jakmile to půjde."

Zamračil se. Nezvedá snad všechny telefony? Nebo nebere jen jeho? Ale co, tady je teď půlnoc, takže ve Washingtonu, D.C., je teď hodně brzy ráno. Možná jenom spí a vypnula telefon.

"Toni, to jsem já. Jen volám, abych se zeptal, jak se máš. Chci... víš, je mi to všechno líto. Zítra se vrátím do města, takže bychom si mohli sednout a všechno probrat, jo? Určitě to nějak vyřešíme."

Zavěsil a znovu si připnul virces k opasku. Až sbalí Venturu, Toni aspoň bude mít o čem informovat svou novou nadřízenou.

Jenže než bude moci z plna hrdla zvolat "hopl", bude muset nejdřív přeskočit.

37

Středa, 15. června
Port Townsend, Washington

Ventura nastudoval přehledné mapy celého okolí, které jeho lidé pořídili, když začal pro Morrisona pracovat jako bodyguard. O domech a jejich obyvatelích v celém bloku tam i zpět věděl tolik, kolik jen mohl kvalitní pozorovací tým zjistit za krátkou dobu. Věděl, ve kterých domech mají psy, kde jsou děti, ve kterém domě bydlí noční ptáci, co jsou vzhůru dlouho do noci a dívají se na televizi. A kolem Morrisonových moc takových lidí nebydlelo.

Takže Ventura teď seděl na zadním dvorku domu za Morrisonovými, usadil se v prostoru mezi malou kovovou kůlnou a několika otepmi dříví do krbu. Na první pohled odhadoval, že jde o jedli, olši a jeřáb, dobrá kombinace. Jedle, když je suchá, hoří velmi rychle. Olši lze použít takřka ihned a jeřáb, jakmile chytne, hoří dlouho a je výhřevnější než buk.

Je zvláštní, co všechno člověk časem pochytí.

Ventura se podíval na hodinky. Skoro půl jedné. V Morrisonově domě se už skoro hodinu nesvítilo, takže jeho žena nejspíš usnula. Jak se vlastně jmenuje? Aha, ano, Shannon. Připadalo mu to jako jméno nějaké dospívající hvězdičky, nebo dívky, která poskakuje jako roztleskávačka nějakého fotbalového klubu. Jen těžko by někdo takové jméno spojil s vědcem, který byl dvakrát starší než ona.

Ventura se pečlivě rozhlédl. Bylo chladno, ticho, a když se sem plížil, neviděl nic, co by ho nějak znepokojovalo. Jestli tady byli i jiní pozorovatelé, nepochybně by dům pozorovali zepředu. To je dobře i špatně. Kdyby tady byli, ještě je nezahlédl, což by znamenalo, že jde o zkušené lidi. Ale na druhou stranu, pokud by byli vepředu, nespatřili by ho, až se přiblíží k zadním dveřím.

Několikrát se zhluboka nadechl, vždy pomalu vydechoval, okysličoval si krev a snažil se uklidnit. Vyrazí v jednu.

Michaels nechal toho staříčkého datsuna pod kopcem, půl bloku od místa, kde parkoval Venturův vypůjčený automobil, a pěšky zamířil k Morrisonovu domu. Už dlouho neprováděl žádnou tajnou operaci v terénu, dokonce hodně dlouho, a jeho schopnosti nebyly tak dokonalé, jak by si představoval. Mnoho z nich se ale znovu objevilo, když se blížil ke svému cíli. Ukrýval se mezi stromy; kde se dalo, přibližoval se přes dvory; snažil se držet při zemi a poslouchal, jestli neuslyší psy. Když vyšel z úkrytu, postupoval plynule a co nejvíce

zůstával ve stínu. Skutečnost, že si ho zatím asi nikdo nevšiml, byla spíše důsledkem pozdních nočních hodin než nějakých jeho dokonalých schopností. Jenže jemu by nevadil ani takový důvod.

Jeho hormony se též poměrně činily. Čas od času si musel připomenout, aby nezapomněl dýchat. Vzpomněl si ale, že má vypnout vyzvánění na svém vircesu. Nebylo by dobře, kdyby se schovával kdesi v křovích a najednou by mu telefon zahrál "Prohnilý na kost".

Když se přiblížil k domu, horečně přemýšlel, co přesně vlastně udělá, až dojde na místo. Věděl, že Venturovo vypůjčené auto stojí zaparkované pod kopcem, takže pokud ho cestou neminul, je Ventura někde tady a pěšky. Třeba už je v domě.

Vpravo před ním stála lampa pouličního osvětlení. Michaels přešel silnici, aby zůstal ve stínu.

Přesně jedna hodina ráno, čas vyrazit. Ventura se přikrčil a rozběhl se k zadním dveřím. Běžel jen deset dvanáct vteřin, ale měl pocit, že to trvalo několik hodin. Neustále očekával, že ucítí náraz kulky do zad, ačkoli věděl, že to není pravděpodobné - střílet ho cestou tam by nemělo smysl.

Cesta skončila; kulka se nedostavila. Zkusil vzít za kliku. Zamčeno. A druhý zámek bude asi taky zamčený, pokud Shannon dělá to, co jí její manžel nakázal.

Ventura vytáhl z bundy kožený váček s paklíči a páčidly. Zámek u kliky bude hračka, to přesně potřeboval. Na druhý zámek použije klíč, který měl proto, že jeho lidé dohlíželi na jeho instalaci.

Do zámku u kliky zasunul páčidlo a paklíčem se třemi trojúhelníky zkoumal čepy uvnitř. Taky by mohl nejprve zkusit snadný způsob, než otevře všechny systémy po jednom...

Páčidlo otočilo mechanismus zámku na druhém čepu. Od začátku do konce necelých šest vteřin.

Ventura se usmál. Jeho cit ho ještě neopustil.

Zasunul klíč do druhého zámku, otočil jím a zvedl se z podřepu. Otevřel dveře a vstoupil do chodby, která vedla do suterénu a do kuchyně. Potichu za sebou zavřel dveře.

Ovládací klávesnice alarmu visela na zdi těsně za vypínačem světla. Viděl, jak na něm září červená dioda ‚Zapnuto'. Jediné další světlo vydávaly přístroje v kuchyni, které mu bylo takhle daleko k ničemu, takže rozsvítil svou baterku a velkou část žárovky zakryl dlaní; baterka poskytovala jen tolik světla, aby viděl na klávesnici. Vyťukal čtyřciferné číslo - 1-9-8-6 - rok, kdy se Shannon narodila. Morrison mu říkal, že jeho žena nemá moc paměť na čísla, takže to chtěl udělat co nejjednodušší.

1986. Ventura měl i několikerý boty, které byly starší než ona.

To těžší už měl za sebou. Ložnice byla nahoře a obývací pokoj s pracovnou naproti kuchyni s jídelnou. Dál jít nemusel. Pokud nenarazí do nějakého kusu nábytku nebo nekýchne, mladá vdova může klidně pokračovat ve svém sladkém spánku. Než odejde, znovu nastaví alarm a zamkne za sebou. Shannon se ani nedozví, že tady někdo byl.

Prošel kuchyní. Digitální hodiny na sporáku, mikrovlnné troubě a kávovaru vydávaly dostatek světla, takže mohl mít baterku neustále zakrytou. Když prováděl tajnou operaci, nechtěl svítit baterkou naplno. Kdyby někdo prošel okolo, nebo kdyby dům sledoval, mohlo by ho to upozornit. Pokud nedošlo k výpadku elektrické energie, obyvatelé moc často s baterkou v ruce po domě nechodili. Ale nechtěl používat ani vnitřní osvětlení. Ty, kdo by dům mohli sledovat, by třeba zaujalo, že někdo je vzhůru a chodí po domě. A někteří lidé jsou navíc přecitlivělí na světlo, a to i ve spánku. Skoro jako by cítili nápor fotonů na svá těla, ačkoli je neviděli. Nebylo by dobře, kdyby mladičká Shannon sešla ze schodů, jak ji pánbůh stvořil, rozespalá a zívající a divila by se, kdo to zapomněl zhasnout. Kdyby ho zahlédla, muselo by to být to

poslední, co kdy viděla, a ačkoli její skon sám o sobě by ho nijak nezarmoutil, místní úřady by jistě zarazilo, kdyby našly její mrtvé tělo. Napadlo by je, že ten, kdo něco takového provedl, asi něco hledal, a Ventura odhadoval, že by jim došlo velice rychle, o co tak mohlo jít. V současnosti zřejmě nevěděli, jestli Morrison něco někomu předal. Nejlepší bude, když to tak zůstane, dokud Ventura nebude v bezpečí.

Nechal mezi prsty prosvítat paprsek světla baterky, aby se vyhnul nábytku, a vstoupil do jídelny. Přikrčil se a sehnutý mířil k pracovně. Tam bylo to, za čím šel, přímo před ním a trochu vpravo.

Michaels ležel na břiše mezi křovisky na protější straně východně od Morrisonova domu. Ty keře byly nějaké neopadavé jalovce ostříhané do rozevlátých bonsají, ale natolik husté, aby se pod nimi dalo přikrčit a být poměrně dobře ukrytý. Procpal se sem ze dvora východně odsud, takže ho nebylo vidět ani z ulice, ani, jak doufal, z Morrisonova domu.

Sotva zaujal svou pozici, viděl muže celého v černém, jak skrčený přebíhá k zadním dveřím.

To musí být Ventura. Přijít o minutu později, byl bych ho propásl!

Muž si pohrával se zámkem a takřka okamžitě dveře otevřel a proklouzl dovnitř. Buď nebyly zamčené, neboje ten člověk odborník na otevírání zámků. Před dlouhou dobou během výcviku se Michaels touto činností rovněž zabýval a vylamoval zámky, ale i jednoduché typy mu trvaly půl hodiny a ty složitější byly úplně nad jeho síly. Jeho učitel mu vysvětlil, že jde o věc citu, a ten buď člověk má, nebo ne. Když ho nemá, může se sice zlepšit, ale rozhodně se z něj nikdy nestane žádný odborník.

Ale co, teď není čas na vzpomínání na starý výcvik. Musí zavolat námořní pěchotu.

Michaels vytáhl virces od opasku a stiskl příslušný knoflík. Nejdéle do pěti minut sem dorazí vojáci. Stačí, aby zůstal připraven, dokud se neobjeví.

Pokud Morrisonova žena neoplývala nějakými netušenými schopnostmi, pan doktor byl poměrně zapáleným fanouškem klasické hudby. V přihrádce na CD/DVD nad přehrávačem Phillips/Technics se skvělo několik stovek titulů. Mezi všemi výrazně převažovali barokní skladatelé: Bach, Händel, Vivaldi, Telemann, Heinichen, Corelli a Haydn.

A samozřejmě Pachelbel.

Naštěstí byl Morrison pečlivý, pokud se jednalo o ukládání. Tituly zde byly seřazeny podle abecedy, takže Ventura našel žádaný disk DVD za několik vteřin: Pachelbelovy největší hity.

Usmál se tomu názvu a otočil krabičku. Disk byl kompilací několika verzí a variací na kontrapunktní melodii Kánon v D, celkový čas nahrávky 41:30. Člověk musel být skutečný fanoušek, aby poslouchal v zásadě prostou melodii neustále dokola a ještě tak dlouho.

Otevřel krabičku, aby se ujistil, zda disk uvnitř odpovídá názvu, a od stříbrného disku se ve světle baterky odrazil duhový paprsek.

Popisky na disku připadaly Ven turovi jako pravé, ten malý pes RCA a Gramophone, ostrá písmena i číslice. Možná nějaký odborník by rozdíl poznal. On to nesvedl.

Kdyby někdo zasunul disk do přehrávače, čekalo by na něj přes čtyřicet minut variací na jedno hudební téma. Kdyby ho zasunul do počítače a podíval se na správné místo s využitím správného binárního dekodéru, našel by něco úplně jiného. Mezi "Kánonem o třech hvězdách" v podání Isaa Tomity a Plasmového symfonického orchestru a začátkem skladby "Pachelbel: Kánon v D" od Barokního komorního orchestru pod vedením Ettore Stratty - pokud mu Morrison nelhal - leželo ukryto tajemství, za jehož získání Číňané neváhali zaplatit skoro půl miliardy dolarů.

Znovu se usmál, vrátil disk do krabičky a zasunul si ho do náprsní kapsy

větrovky. Podíval se ke schodům.

Spící vdovu nebylo zdola vůbec slyšet. Dobře. Vždy je lepší se komplikacím pokud možno vyhnout.

Namířil své kroky zpět k zadním dveřím. Znovu aktivoval alarm, pootevřel dveře a nastavil zámek. Měl třicet vteřin na to, aby za sebou dveře zavřel, než se spustí alarm. Jedinou vteřinu mu trvalo, než vytáhl pistoli a odjistil ji. Kdyby ho někdo sledoval, bylo by od něj moudřejší počkat, až vyjde ven s tím, pro co sem přišel, a pak ho teprve sejmout; jinak by to nikdy nenašli. Pokud ho ovšem někdo sledoval.

Držel pistoli namířenou k zemi podél nohy. Zhluboka se nadechl, zpola vydechl a vykročil ven.

38

Středa, 15. června
Port Townsend, Washington

Michaels se díval k domu, když se dosavadní vývoj situace náhle změnil. Ať Ventura šel dovnitř pro cokoli, buď věděl přesně, kde to je, nebo si to rozmyslel, říkal si Michaels. Od okamžiku, kdy vešel dovnitř, do chvíle, kdy z něj zase vyšel, uplynuly snad pouhé dvě minuty. A vojáci byli odsud ještě nejméně tři minuty daleko.

Michaels sledoval, jak muž jednou rukou provedl cosi se zámkem. Až na jediný krátký pohled to udělal, aniž by se na dveře podíval - místo toho se rozhlížel po okolí, přejížděl očima tam i zpět a pátral. Druhou ruku měl ukrytou za nohou.

Ačkoli Michaels věděl, že je vleže na zemi pod keřem na protější straně ulice poměrně neviditelný, úplně ztuhl. Náhle dostal strach.

Ventura dokončil manipulaci s dveřním zámkem, znovu se rozhlédl kolem sebe a vyrazil přes trávník.

Michaels sbíral odvahu k tomu, aby se zvedl ze země. Rozhodl se sledovat Venturu třeba ke všem čertům, ale chtěl to udělat velice opatrně. Jeho ruka zabloudila k aktivovacímu knoflíku jeho vircesu, ale nestiskl ho. Kdyby teď vyslal nouzový signál, vojáci by sem dorazili se sirénami a světly, a on si ještě nemohl dovolit Venturu upozornit.

Už se zvedl na všechny čtyři a chystal se vylézt zpod křoviska, když se zpoza, kůlny vynořili dva muži a namířili na Venturu pistole.

"Okamžitě se zasta...!" začal jeden z nich.

Ani svou výhrůžku nestihl dokončit. Následovalo několik záblesků a příšerně hlučných výbuchů a všichni tři klesli k zemi. Jenže Ventura se vzápětí zase zvedl, skoro ani nezpomalil, doběhl ke dvojici zneškodněných mužů a ze své pistole ještě dvakrát vystřelil.

Všechno se to seběhlo tak rychle a nečekaně, že Michaels ani pořádně nevěděl, co viděl, i když se jeho mozek zoufale snažil o nějaké vysvětlení. Dva muži s pistolemi se postavili proti Venturovi, který buď ovládal nejrychlejší způsob vytasení pistole, jaký se kdy na zemském povrchu objevil, nebo už měl svou zbraň vytasenou. Jeden, dva, tři výstřely, ano, Ventura vystřelil dvakrát, jednou jeden z mrtvých mužů - a mrtví rozhodně byli, protože Ventura k nim doběhl a do každého ještě jednou střelil. Nejspíš do hlavy, ale to se dalo poznat jen těžko, protože záblesky střelby zkazily Michaelsovu orientaci ve tmě a...

Ventura se ani nezastavil a neprohledal dvojici mužů, které zastřelil; odběhl pryč přímo na ulici.

Michaels se vyškrábal zpod křoví a vydal se za ním, ale zůstával přikrčený a nevystupoval z úkrytu. Nechtěl, aby se Ventura ohlédl a uviděl ho, to tedy

rozhodně ne, když viděl, co se stalo těm dvěma. Ten člověk nebyl obyčejný zabiják, byl ve svém oboru naprostá špička. Když sundal dva muže, kteří už na něj mířili. Za tím stála buď obrovská dovednost, nebo šílené štěstí a Michaels neměl chuť zkoušet to na sobě.

V domech podél ulice se začínaly rozsvěcovat světla. Na střelbu o víkendovém večeru tu asi moc zvyklí nejsou. Ne, to asi ne.

Michaels běžel po stinnější straně ulice, taser svíral v ruce. Doufal, že se nebude muset dostat k Venturovi moc blízko, aby ho mohl použít.

Ventura se v duchu usmíval a běžel. Dobil svou zbraň, vyměnil zásobníky, ten, v němž chyběly tři náboje, si zasunul do kapsy u bundy. Byli to nejspíš agenti čínské strany - federálové by se mu nejprve představili a bylo by jich víc.

Teď rozhodovala rychlost. Střelba v klidné čtvrti jistě probere ze sna několik lidí, někdo určitě zavolá policii, a i kdyby si s telefonátem dal načas, za několik minut tady budou policisté. O něco déle potrvá, než si vyšetřovatelé udělají ve věci jasno, takže Ventura stihne odjet z města, ale musí počítat, že si ho mohli všimnout už dříve a poznamenali si jeho auto, tudíž bude muset použít jiný vůz. Čím dříve nějaký najde, tím lépe.

Bude se muset zbavit i svého coonana - neměl čas zastavit se a sebrat použité nábojnice, a tahle zbraň měla za sebou už dvě přestřelky, na Aljašce a v Kalifornii. Za příznivějších okolností by tu pistoli hned po prvním použití zahodil do jezera nebo do moře, ale na to prostě neměl čas. Jen hlupák by si nechával něco, co by mu zajistilo trest smrti, kdyby ho s tím chytili.

Měl k dispozici i jiné zbraně, a jakmile se k nim dostane, téhle se zbaví.

Blok před ním parkoval na ulici starý nákladní pickup. To bude stačit. Rozbije okno, vleze dovnitř, nastartuje, a za další dvě minuty je pryč.

Ohlédl se. Neviděl žádného pronásledovatele, nehnal se za ním nikdo se zbraní v ruce. Možná že ti muži byli jenom dva. Možná.

Ale i když běžel, ta část jeho duše, která milovala nebezpečí, se usmívala a lačně se olizovala, doufala v přídavek. Nic nemůže nahradit nával adrenalinu z bezprostředního pocitu ohrožení a možné hrozby smrti. Měl by mít strach, ale to, co pociťoval, se spíše blížilo orgasmu než strachu. V ruce měl trofej, už byl na cestě, nepřátele skolil. Všude kolem něj se život zobrazoval zcela ostře, bez zamlžení, pulzoval jeho triumfem. On žije, oni zemřeli. Nic lepšího ho ani nemohlo potkat.

Tady je ten pickup. Zkusil zámek - ha! Nebylo ani zamčeno! Jen tak pro zkoušku sáhl za stínítko - a heleme se! Klíčky! Hlasitě se zasmál. Kdepak. Nic lepšího ho fakticky nemohlo potkat! Položil pistoli na sedadlo, zasunul klíčky do zapalování a... "Někam jedete, plukovníku?"

Ventura překvapením nadskočil a natáhl se po coonanovi...

"Ani to nezkoušejte! Nemáte šanci!"

Ventura ztuhl. Zvedl oči.

Metr a půl od něj mu na hlavu mířila puška, již v ruce držel generál Jackson "Buvol" Smith. A usmíval se.

Tohle se vymykalo Venturovu plánu. "Generále. Že narazím zrovna na vás, to bych nečekal."

"Ale vždyť na tom není nic divného, Luthere. Já a mí hoši jsme čekali, že se ukážete."

"Ti dva patřili k vám?"

"Ano."

"To je mi líto."

"Nic si z toho nedělejte. Dostali, co si zasloužili - byl to pitomý nápad, vyrazit proti vám zpříma."

Smith se znovu usmál, ale jeho puška neuhnula ani o píď. Ventura se díval přímo na její hlaveň. Dvanáctka, všiml si. S upraveným vrtáním.

"Před námi tady byla dvojice jiných chlapců, agenti od komunistů, pokud

jsme je dobře odhadli, ale ti... ti odešli."

"Myslel jsem si, že tady budou. Děkuju."

"Ještě mi neděkujte. Sledovala vás jiná dvojice mých hochů, ale setřásl jste je po tom zmatku v Los Angeles. Přišel jste i o svého klienta, to je obrovská ostuda. Myslel jsem si, že se tady dříve nebo později stejně ukážete."

"Vy mě neustále překvapujete, generále. Čím to?"

"To je tím, že existují i lepší sledovací vymoženosti než to, co jste měl v autě u nás na základně. Myslíte, že když žijeme v lesích a baví nás šmajdat v medvědích lejnech, tak nemáme přístup k moderním technologiím? Dávám vám nedostatečnou za podceňování lidí, Luthere. A to zejména svých přátel. Měl jste mě do toho zapojit, a ne na mě zkoušet tu svou připitomělou báchorku."

Ventura se usmál a zavrtěl hlavou. "Myslím, že budu muset své mínění pozměnit, generále. Všechna čest. Není ještě příliš pozdě na snahu o nápravu, že?"

"Bohužel asi je, plukovníku. Bohužel je."

Když Michaels zahlédl, že ten muž s puškou míří na Venturu sedícího v pickupu, který chtěl pravděpodobně ukrást, ukryl se v předzahrádce za mohutným kmenem jedle. Dělila ho od nich silnice, ti dva se navíc soustředili především jeden na druhého, takže si ho nevšimli. Sáhl si k pasu a stiskl nouzový knoflík na svém vircesu. Potrvá pár minut, než zareagují, ale už ho vůbec netrápilo, jestli Venturu upozorní.

Co teď? Kdo vlastně je ten chlap? Má nějakou spojitost s těmi dvěma zastřelenými muži před Morrisonovým domem? Co se tady vůbec stalo?

Michaels byl od nich patnáct dvacet metrů a taser fungoval s trochou štěstí přesně na čtyři až pět metrů. Jenže by se tak musel spolehnout na jediný výstřel a pak by musel dobít. A jak mu kdysi Julio Fernandez s Johnem Howardem vysvětlili, ani nejrychlejší dobíječ tasteru není rychlejší než pistole s několika náboji v zásobníku. Lidé od počítačů a z vedení Net Force měli sedět spíš za stoly, zbraně tedy nezbytně nepotřebovali, od toho měli svou ozbrojenou složku.

Jestli odtud vyvázne se zdravou kůží, začne rozhodně nosit opravdovou zbraň.

Jo. Jeho ozbrojená složka tady bohužel nebyla, on opravdovou zbraň neměl, musel mu stačit jen jeden jediný taser. Takže - na koho vystřelit? - pokud se ovšem dostane tak blízko, aby mohl vystřelit na jednoho či druhého?

Neslyšel, o čem spolu mluvili, ale rozuměl, co muž s puškou řekl pak, protože promluvil velmi hlasitě: "Bubbo!"

K vozu se ze strany od spolujezdce přiblížil kulturista s oholenou hlavou a v černých maskáčích, v ruce držel pistoli s dlouhou hlavní. Dával si pozor, aby nepřišel k vozu přímo z boku, kradl se k němu trochu zezadu. Dobrý postup - díky tomu se udrží mimo směr střelby z pušky, kdyby se situace poněkud zkomplikovala.

Michaels ho chápal jako další fantastickou překážku, která mu ještě více znesnadní život.

I kdyby měl v ruce samopal, a ne jenom taser, stejně by se mu rozložení sil nelíbilo. A nevěděl, co jsou tihle střelci vlastně zač - teoreticky by dokonce mohli stát na jeho straně.

Možná by měl ještě pár vteřinek vydržet a počkat, co se bude dít, než se postaví a přikáže všem, aby odhodili zbraně. Třeba ještě pár vteřin.

Ventura cítil, jak mu adrenalin vře v těle, slyšel, jak ho jeho siréna povolává do akce. Jsi neporazitelný, říkala mu. Ještě tě nikdy nikdo neporazil. Nikdo lepší se ještě nenarodil! Pozabíjej je!

"Dobře," řekl Smith. "Uděláme to takhle. Vy mi dáte to, pro co jste si sem přišel. Pak si můžete jít po svých, váš život za ty informace. Počítám, že je

to poctivý obchod. Pokud se ve vašich rukou objeví něco, co připomíná nějakou zbraň, vezmeme si, co chceme, a vy budete po smrti. Tahle puška obsahuje osm nábojů s broky číslo 4. Nemusím vám asi vysvětlovat, co to na tuto vzdálenost udělá s vaším obličejem."

"Ne."

Smith možná nebyl opravdový generál, ale byl to opravdový voják a mířil na Venturu puškou. Bubba, který stál na druhé straně vozu, měl pistoli. Jenže kdyby Bubba vystřelil jako první, musel by prostřelit sklo, a to by třeba kulku částečně vychýlilo. Kdyby se Ventura náhle sklonil k zemi, Smith by nejspíš stiskl spoušť a nálož broků by s trochou štěstí proletěla Venturovi nad hlavou a ven skrz okno spolujezdce. Smithovi by pak trvalo aspoň půl vteřiny, než by nabil před druhým výstřelem, a ačkoli americký pickup nemá dveře tak odolné, aby zastavily náboj na jelena nebo podkaliberní střelu z dvanáctky, určitě by zastavily broky číslo 4, nebo aspoň jejich velkou část.

Ventura zvažoval své šance. Takhle to bylo. Promyslel celou situaci, jak nejlépe mohl. Jakmile jim předá disk, stejně ho zastřelí. Smith ho nemohl nechat odejít a až do konce života klidně spát, protože Ventura by si pro něj dříve nebo později přišel. A Smith musel vědět, že jen oplocený pozemek plný mužů, kteří si hrají na vojáky, není moc velká ochrana. Jediný důvod, proč ho ještě nezastřelil, spočíval v tom, že se chtěl ujistit, jestli nějaká data opravdu má, a aby se o nich dozvěděl co možná nejvíce.

Teď nastal ten okamžik. Žádná minulost. Žádná budoucnost. Jen teď a tady.

Usmál se a rozhodl. Jinak se rozhodnout ani nemohl.

"Dobře, generále. Uděláme to, jak jste říkal..."

... a potom, tak rychle, jak jen dokázal, se Ventura sklonil a vytáhl pistoli...

39

Středa, 15. června
Port Toiunsend, Washington

Jak to většinou bývá, když stupeň ohrožení přeroste únosnou míru, i teď se čas zpomalil, ba skoro zastavil. Michaels viděl, že Ventura zmizel z dohledu, výstřel z brokovnice, který doprovázelo ohlušující prásk!, následoval těsně poté...

Bubba vystřelil ze své pistole, ozvaly se dvě takřka tichounké rány a ve skle pickupu se objevily dvě díry...

Michaels se s překvapením přistihl, že stojí na nohou a utíká směrem k výstřelům, svůj nepatrný, bezvýznamný taser svíral v ruce a mířil jím před sebe...

Venturova ruka se uvnitř vozu vztyčila jako periskop, v ní držel pistoli a vystřelil na muže s brokovnicí, pak ruku otočil a vystřelil na Bubbu dvě rány - tak hrozně rychle...

Muž s brokovnicí se po zásahu svalil na zem, ale Bubba se sehnul, jakmile se Venturova pistole objevila, a zuřivě pálil ze své zbraně - šest osm výstřelů; znělo to skoro jako střelba ze samopalu, jednotlivé rány splývaly v jedinou, přestalo to určitě jen proto, že mu došly náboje...

Ventura se posadil a otočil se s pistolí k muži s brokovnicí, ale ten se překulil, zvedl se, znovu namířil na Venturu a vystřelil...

Michaels si všiml, že Ventura dostal zásah do hrudi a narazil do volantu, ale podařilo se mu vypálit další ránu, která muže s brokovnicí zasáhla bez výraznějšího efektu. Z brokovnice vyšla třetí rána... Ventura zmizel z dohledu...

Michaels si uvědomil, že křičí, až v okamžiku, kdy se muž s brokovnicí

ohlédl a překvapeně se na něj zadíval. Pomalu začal otáčet svou zbraň, na použití taseru to bylo moc daleko, ale Michaels přesto stiskl spoušť. Proti muži vyletěly dvě stříbřité jehličky - Alex ty elektrické šipky dokonce viděl - ale zasáhly brokovnici, jedna do pažby, druhá o něco víc vpředu, ale to nebylo k ničemu...

Ústí hlavně se pomalu otáčelo... tak pomalu... a už skoro mířilo na Alexe, když si střelec uvědomil, že Michaels do něj nejspíš narazí v plné rychlosti, takže vystřelil...

Moc brzy! Náboje proletěly Michaelsovi kolem pravého ucha; ucítil škubnutí a silný žár, ale to bylo všechno. A pak narazil plnou rychlostí do střelce a oba se svalili na zem...

Náraz je překvapil oba, ale Michaels se vzpamatoval dříve. Překulil se a chtěl kopnout druhého muže do hlavy. Minul, ale zasáhl jeho rameno, zatímco se střelec snažil překulit stranou... Brokovnice ležela na silnici pět metrů od nich.

Michaels si uvědomoval, že Bubba je na druhé straně pickupu, nejspíš dobíjí svou pistoli, takže nemá času nazbyt. Střelec se mátožně postavil, ruce zvedal v obranném gestu, ale Michaels nečekal, vrhl se proti němu a udeřil ho loktem přímo do spánku tak silně, jak jen dokázal. Ozvalo se tlumené bum! a muž klesl k zemi jako podťatý, jenže od přední strany pickupu přicházel Bubba, v ruce držel svou pistoli a Michaels pochopil, že je vháji... Teď zemře...

Ze tmy se vynořila lidská postava a udeřila Bubbu zezadu; když klesal na koleno, pistole mu vypadla z ruky. Útočící osoba se sklonila a objevila se dva metry před Bubbou, načež se otočila čelem k němu...

Michaels nevěřícně zíral, nemohl uvěřit svým očím.

Toni?!

Ten rozložitý muž klesl na koleno a ona měla příliš velkou rychlost, aby se zastavila, takže se stočila do kotoulu přes rameno, narazila na silnici, až jí o sebe kleply zuby, ale vstala prakticky bez zranění. Rameno ji bude pořádně bolet - ale jen když se toho dožije.

Muž už byl na nohou a blížil se k ní. Rozmáchl se zaťatou pěstí, což byl úder, který by porazil i koně, kdyby ho zasáhl, takový důrazný pravý úder...

Toni se sklonila, odrazila jeho silnou a svalnatou paži levou dlaní a hřbetem pravé dlaně, s využitím setrvačnosti druhé rány zvedla loket a ustoupila o něco doleva - ten muž byl příliš velký, aby proti němu stála čelem - a udeřila ho pravým loktem do žeber.

Cítila, jak žebra povolují, slyšela, že zasténal, a nepatrně svůj postup zpomalil, ale ještě se nezastavil; stále se k ní blížil. Byl příliš velký, příliš silný - kdyby ji zachytil, bylo by to špatné...

Na úder chodidly se dostal příliš blízko, musela tedy použít stehno. Zachytila jeho stehno svou nohou, vyrazila kolenem vzhůru a pravou rukou udeřila do oblasti jeho pasu...

Houpačka zafungovala. Ztratil rovnováhu a svalil se čelem na ulici, ruce měl roztažené, aby utlumil svůj pád...

Toni ho následovala. Když zvedl hlavu, vyslala k jeho bradě kopnutí, ale on se odkulil a zároveň ji zablokoval, takže Tonina holeň narazila do jeho levého předloktí...

Jeho paže poněkud zeslábla. Kost loketní praskla...

Hergot, ten měl ale výdrž. Chytil ji za chodidlo, minul ji, když uskočila vzad, a jak se opřel o její chodidlo, podařilo se mu znovu postavit na nohy. Vyskočil a zdravou pravou rukou vyslal kupředu prudký přímý úder...

Toni se ocitla v bojové zóně, její nitro spaloval spravedlivý vztek, o ničem už nepřemýšlela a snažila se ztotožnit s útočníkem. Vyslala svou pravou pěst k jeho hlavě, rozpřáhla se nad jeho úderem a zároveň ho svou levou rukou zablokovala, odklonila jeho paži zásahem kousek nad loket. Její rána ho zasáhla do ucha, nešlo o žádný silný úder, ale dostala se do pozice na futur

kepala - otočení hlavy. Pronikla levou rukou před jeho pravý loket, chytila ho pravou dlaní za krk a otočila ruce, levou nahoru, pravou dolů, zároveň klesla k zemi a ruce přitahovala co nejblíže ke svému tělu. Ten pohyb muže otočil ve směru hodinových ručiček a Toni uchopila jeho hlavu oběma rukama.

Otočení samotné způsobovalo pokroucení krku, chvat sice bolestivý, ale nikoli zničující.

Otočení a tah, kdy by se mu pořádně prohnula záda, by způsobilo zlomení.

Prudce otočila proti směru hodinových ručiček a zároveň zatáhla...

Zvuk praskajících obratlů jí připadal hlasitější než výstřely z té brokovnice.

Muž se svalil na zem. Možná přežije, ale rozhodně nevstane bez cizí pomoci. Aspoň ne teď, a kdoví, jestli vůbec někdy.

Zloba z ní spadla, když se otočila a vyhlížela další protivníky.

Žádní nezbyli. Jen Alex stál nad tím skoleným mužem s brokovnicí a udiveně na ni zíral.

Blížilo se k nim kvílení sirén, ani jeden z nich nevěděl, co říct. Když k nim dorazily blikající světla prvního policejního vozu, Alex konečně řekl: "Co tady proboha děláš?"

"Nikdo ani hnout!" zvolal policista a nervózně svíral v ruce pistoli.

Nic snadnějšího. Alex i Toni stáli naprosto bez hnutí - a nikdo jiný kolem nich se stejně ani pohnout nemohl.

40

Středa, 15. června
Port Townsend, Washington

Ospalé turistické městečko už bylo tou dobou zcela probuzeno: městská policie, hasiči, zástupci a většina obyvatel této čtvrti stáli v záři světlometů a majáků sanitek a snažili se udělat si jasno v tom, co se děje. Všude byla spousta hluku, světel a pobíhajících lidí.

Všechno se vyjasnilo poměrně rychle. Michaels jim vysvětlil, kdo on a Toni jsou, a když se ukázalo, že jejich průkazy Net Force/FBI jsou platné, situace se v mnoha ohledech zklidnila.

Na Morrisonově dvorku leželi dva mrtví muži a jejich průkazy říkaly, že jde o členy jisté paravojenské skupiny se základnou v Idahu.

Muž s brokovnicí byl naživu, i když měl zlomenou lebku a zdálo se, že právě on je velitelem této skupiny, prý jistý generál. Kulky z Venturovy pistole jej sice dvakrát zasáhly, ale obě zastavilo jeho neprůstřelné oblečení.

Kulturista Bubba měl zlomený vaz.

A Ventura? Ten dostal dva zásahy z generálovy brokovnice a naneštěstí na sobě nic neprůstřelného neměl. První rána ho nejspíš zasáhla do hrudníku, druhá do obličeje. Podle vyjádření vojenského lékaře by byla smrtelná i jedna z nich, střela do hlavy samozřejmě rychleji než ta do břicha.

Michaels s Toni se probírali Venturovými osobními věcmi. Měl pistoli, náhradní munici, baterku, páčidla, klíče od vozu a ve vnitřní kapse větrovky disk DVD v plastikové krabičce. Obojí bylo po zásahu brokovnice roztříštěno na malinké kousky, několik z nich proniklo do srdce mrtvého muže.

"Chceš se vsadit, že se u Morrisonových zastavil kvůli tomu disku?" zeptala se Toni.

"Ani mě nenapadne," řekl Michaels. "Myslíš, že by to v laboratoři FBI mohli sestavit dohromady?" Některé úlomky měly velikost špendlíkové hlavičky.

Zavrtěla hlavou. "Myslíš natolik, aby se dalo poznat, co na tom disku bylo? To pochybuju. Pokud se na něm nacházelo tajemství vedoucí k tomu

pomatenému paprsku, pak je ztraceno."

Michaels přikývl. "Asi je to tak dobře. Mám takový pocit, že by mě netěšilo, kdyby to tajemství znala naše nebo jakákoli jiná vláda." Podíval se na Toni. "To dobré auto z půjčovny jsi mi vyfoukla ty, viď? Těsně předtím, než jsem dorazil já."

"Ano."

Jak jsi věděla, kde mě najdeš? Prozradil ti to Jay?"

"Ne. Vždyť jsi cestoval úplně viditelně, nijak ses nesnažil skrýt. Nejsem na síti úplný žabař."

"Proč jsi sem přijela?"

Podívala se na něj. "Lituješ toho snad?"

Zavrtěl hlavou. "To bych musel být blázen, když uvážím, co se všechno mohlo stát. Nevybavuju si, že by mě setkání s nějakým člověkem potěšilo tolik, jako když jsi srazila Bubbu. Děkuju ti."

"Přišla jsem sem ve své funkci spojky, víš."

"Aha."

"Proč jsi takový paličák, Alexi? Víš přece, že tě miluju. A ty miluješ mě úplně stejně."

"Jo."

"Nebylo to teď pro nás jednoduché. A víš dobře, že hlavním problémem byla práce. Já bych radši přišla o to místo než o náš vztah."

Alex přikývl. "Jo. Já taky."

Podívala se na hasiče, kteří odtahovali Venturovo tělo. "Než to tady dokončíme, čeká nás dlouhá noc. Máš kde spát?"

"Ne."

"Já jsem si pronajala pokoj v jedné ubytovně na druhém konci města. Co bys řekl na to, že až tady skončíme, odjedeme tam a pořádně se vyspíme?"

Na chvíli o jejích slovech přemýšlel. Měla pravdu. Skutečně ji miloval a raději by se pokusil zachránit jejich vztah než některé z jejich zaměstnání. Slabě se usmál. "Tak dobře," řekl. "Podvoluji se tvému násilí."

EPILOG

Pátek, 29. června 2011
Washington, D. C.

Michaels vešel do bytu a všiml si, že na stole v kuchyni leží vyzvednutá pošta. "Toni?" křikl. "Jsi doma?"

"Tady jsem," ozvala se.

"Kde to je, ‚tady'?"

"V obýváku."

Odešel do obývacího pokoje. Toni seděla na pohovce a skládala ručníky.

"Usušila jsem prádlo," řekla mu. "Zase jsi smíchal tmavé ručníky se světlými."

"Co na to říct? Jsem zkrátka nenapravitelný. Bez váhání mě zastřel."

Odešel k pohovce, na které seděla, sklonil se a políbil ji. "Jak ses měla?"

"Ušlo to," odpověděla. "Musela jsem připravit prezentaci o tom, jak výtečnou práci Net Force provádí pro štáb senátora Bogla."

"To vypadá jako celkem hračka."

"Hračka by bylo udržet dvanáct talířů roztočených na slabých tyčkách, Alexi. Od chvíle, co jsem odešla, Net Force netuší, kde jí hlava stojí."

Zasmál se. "Máš nějaký nápad na večeři?"

"Mohla bych v mikrovlnce udělat pár burritos," odpověděla Toni.

"A co kdybych objednal stůl v nějaké čínské restauraci? Zvu tě," dodal.

"Jsem pro."

Zhluboka se nadechl. Hodně o tomto okamžiku v posledních dnech přemýšlel, nevěděl, jak na to, a cítil se hrozně nervózní.

"Poslouchej," začal, "v poslední době nám to spolu docela klape, nemám pravdu?"

"Na to se musíš ptát?"

"Ne, to ne, já myslím, že klape, ale nechci to brát jako samozřejmost. Jsme v pohodě, ne? Aspoň v osobních věcech se nám vede poměrně dobře, nemyslíš?"

"Až na to, že v pračce mícháš tmavé ručníky se světlými, je to úžasné."

Přikývl. Teď ho čekala ta těžší část.

Toni přestala skládat ručníky. "Co se děje, Alexi? Něco tě trápí. Svěř se mi."

Posadil se na pohovku vedle ní. "Dobře. Poslouchej, já nejsem nejromantičtější člověk pod sluncem, ale... nechtěla by sis mě vzít?"

Toni se rozzářily oči a usmála se. "Ale jistě, ráda."

Alex zhluboka vydechl. "To je dobře."

"Ty ses bál, že odmítnu?"

"Doufal jsem, že ne. Ale moc jsem na to nechtěl myslet."

Natáhla se k němu, objala ho a políbili se. Toni se pak odtáhla a zaklonila se. "No, však bylo skoro načase, abys mě požádal o ruku," řekla.

"Jo? Ale tys taky mohla požádat mě, víš?"

"Kdepak, já jsem staromódní děvče. Tohle je chlapská záležitost."

",Staromódní'? Ty?" zasmál se. "Ty dokážeš nakopat do zadku komukoli, srdce máš jako z kamene a v práci se mi koukáš přes rameno."

"No, víš, tím už tě moc dlouho otravovat nebudu."

Podíval se na ni. "Jak to?"

"Končím v práci."

"Cože!?"

"Chtěla jsem si to místo udržet, když jsem nastupovala, ale objevilo se přede mnou něco lepšího."

"Lepší práce? Nebudeš ale moc daleko, že ne? Pomalu jsem si začínal zvykat, že tě mám blízko u sebe."

"Ne, neboj se, nikam nepojedu." Oběma rukama ho objala a pak je přesunula na krk. "Ta nová práce bude něco dočista jiného."

"Jo? A co?"

"Stane se ze mě mamina na plný úvazek."

Podíval se na ni zcela ohromeně. "Ty... ty jsi...?"

"Jo," přikývla a ztřeštěně se usmívala. "Jsem těhotná."

A pak se dali do smíchu oba.